Colecția Clepsidra

O. GOGA și M. STAN

EDITURA EMINESCU

Colecția Clepsidra

Coperta de
SERGIU DINCULESCU

o. goga și m. stan

„RĂZBOIUL" TĂCUT

Colecția Clepsidra

EDITURA EMINESCU

București 1979

Întoarcerea

— Ieşi ! spuse sec bărbatul în uniformă.

Palade se urni greoi. O durere aprinsă în ceafă îi luase puterile. Păşi neîncrezător pe lîngă poliţist, încheindu-şi din mers surtucul de marinar. După cîţiva paşi, se opri pe culoarul slab luminat de un bec, protejat de o plasă de sîrmă şi aşteptă.

— Mişcă..., zbieră, din nou, omul în uniformă de culoare neagră, şi îl înghionti spre scări.

Palade începu să urce. Se străduia să nu dea atenţie fulgerelor ce-i săgetau mădularele, dar mişcările sale erau fără vlagă. Cînd ajunse lîngă uşa capitonată, fără să vrea, se sprijini de perete, dar gardianul nu-l slăbi şi îl împinse în încăpere. Se opri istovit lîngă uşă, ascultă fără să înţeleagă prea multe din cele raportate de poliţistul care-l adusese în faţa celui ce stătea la biroul din mijlocul camerei şi, încercă să-şi adune gîndurile. Poliţistul ieşi.

Trecură cîteva minute bune, care lui Palade i se părură ceasuri. Simţea nevoia să stea pe un scaun, dar se mulţumi să-şi mute greutatea de pe un picior pe altul, căutînd să intuiască ce va urma. Tuşi uşor, pentru a-i atrage atenţia celui de la birou, care părea că uitase de existenţa lui.

— Nu înţeleg germana ! răspunse el atunci cînd acesta i se adresă, fixîndu-l cu o privire de un albastru spălăcit.

Din nou, în încăpere se așternu tăcerea. Palade, profitînd de răgaz, îl studie pe neamț. Era un individ ai cărui umeri largi parcă nu încăpeau în haina de tweed. Părul tuns scurt, milităreşte, obrazul bine bărbierit, fruntea înaltă şi proeminentă îi accentuau aerul de siguranță pe care îl afișa cu ostentație.

— Dar engleza ? întrebă, pe același ton absent, neamțul.

— Only pigeon english * ..., răspunse, abia auzit, nehotărît, Palade.

— E de ajuns şi atît... De fapt, probele sînt concludente... nu mai e nevoie de cuvinte prea multe. Ia loc, totuşi...

Palade se așeză. Răsuflă uşurat, întinzîndu-şi picioarele tremurînde sub masă. Faptul că se afla sub stare de arest îl îngrijora, mai ales pentru că nu îşi putea deloc aminti ce lucruri grave săvîrşise, încît să fie luată o măsură atît de severă ; Singurul lucru care îi stăruia în memorie, şi acesta destul de vag, era faptul că, în seara precedentă, băuse ceva mai mult, cu un marinar italian. „Macaronarul" o rupea destul de bine românește. Îşi mai reamintea că, la un moment dat alți cîțiva „rățoi", aflați la o masă nu prea depărtată de cea la care se aflau ei doi, se luaseră la harță pentru niște animatoare, nelipsitele crîşmelor din porturi, dar el nu intervenise în vreun fel. Ce se întîmplase în continuare, nu mai ştia...

— Cred că ştii pentru ce eşti arestat, nu ?

— Arestat ? ! Dar ce-am făcut ? ! răspunse, nevenindu-i să-şi creadă urechilor, Palade.

Poliţistul zîmbi superior şi îl fulgeră, iarăşi, cu privirea. Luă, după aceea, dosarul pe care îl avea în față şi

* Engleză marinărească, portuară, care este o variantă a limbii populare.

începu să-l răsfoiască, păstrînd pe chip același aer de veselie.

— Uită-te prin dosar, dacă vrei. Nici nu știi de ce ești în stare, domnule Palade...

Palade își puse șapca marinărească, pe care o ținuse pînă atunci între palmele mari, bătătorite de muncă, pe masă și începu să dea filă după filă. Totul era scris în germană și cunoștințele sale se rezumau doar la cîteva expresii uzuale, din mediul portuar, așa că ajunse repede la sfîrșitul dosarului. Se opri îndelung, asupra fotografiilor lipite pe foile de hîrtie. Unele reprezentau imagini ale circiumii în care își petrecuse seara, dar cam greu de recunoscut. Mese și scaune rupte, aruncate claie peste grămadă, geamuri făcute țăndări, sticle de băutură sparte, într-un cuvînt, imagini de coșmar. Alte fotografii înfățișau cîțiva marinari, clienți ai circiumii, care aveau răni sau lovituri destul de vizibile. Palade se mai uită cu atenție, încă o dată, la toate, și puse dosarul deoparte.

— Nu înțeleg ce legătură am eu cu toate acestea ? !, spuse, găsindu-și cu greu vorbele.

— Dumneata ești autorul unic al celor ce sînt înfățișate aici...

— Eu ? Drace ? da' ce sînt eu Hercules, să mă lupt cu atîția inși ?

Expresia de neîncredere de pe chipul marinarului se adînci. Luă din nou dosarul și îl răsuci cîteva clipe între degete, de parcă ar fi vrut să se convingă că există cu adevărat și, în cele din urmă, îl lăsă, ridicînd privirea către omul care stătea de partea cealaltă a biroului și care, din nou, uitase parcă de existența lui.

— Știi ce te așteaptă, nu ?

— Nu cred să fi săvîrșit eu asemenea isprăvi p. care încercați să mi le puneți în cîrcă..., îi răspunse și mai pierit Palade.

Poate că în altă situație ar fi ripostat cu vigoare, dar acum nu avea nici un punct de sprijin, nu-și aducea aminte nimic, nu știa nici măcar ce cuprind paginile acelea scrise în germană.

— Să știi că ai umor, amice !... Hai, că începi să-mi placi, chiar ! Dar, indiferent ce anume susții dumneata, dosarul acesta, pus pe masa unui judecător, îți poate aduce cîțiva ani buni de pușcărie și, în plus, plata despăgubirilor, bineînțeles. Uite, aceasta este declarația marinarului italian cu care ai băut și care confirmă faptul că dumneata ai început scandalul, lovindu-l grav. Asta rezultă clar și din certificatul alăturat, eliberat de medic... Urmează, uite aici, declarațiile altor și altor martori oculari, marinari ca și dumneata, iar proba cea mai concludentă este depoziția proprietarului localului, care te cunoaște bine, și care cere despăgubiri substanțiale pentru pagubele cauzate, ca și pentru rănile pricinuite. Sînt documente ce vorbesc de la sine, iar dumneata faci pe nevinovatul, susținînd că nu-ți amintești nimic, încercînd să te sustragi, copilărește, răspunderii penale...

Toate acestea, neamțul le rostise rar, într-o engleză fluentă, urmărind atent expresia feței marinarului. Dar românul stătea ca împietrit. Pe chipul lui nu se putea citi nimic. Uitase de durere, nu-l mai interesau nici hainele rupte și pătate de sînge, nici faptul că în buzunare nu mai găsise nici o lețcaie ; îl preocupa un singur gînd : cum să iasă din încurcătura în care intrase. Îl trecură fiori. Pe frunte i se adunară broboane de sudoare.

— Aș vrea să studiez dosarul și, ...eventual, să-mi iau un avocat..., reluă, după cîtăva vreme, Palade.

— Este dreptul dumitale, dar, te întreb, ai ceva bani ? Pentru că, așa cum știi, fără ei nu ai nici interpret, nici avocat. Altfel, nu văd cine te-ar putea ajuta.

Palade nu răspunse. Singurii săi bani, îi dispăruseră din buzunare și nici nu avea de la cine să împrumute. Ajutorul său plecase, în urmă cu vreo două săptămîni, în țară, fiindcă îi născuse nevasta și, cumpărase cîteva lucruri pentru soție și copii. Își oprise doar o sumă foarte mică, strictul necesar după calculele sale, dar nici pe asta nu o mai avea acum. Din păcate, știa, de asemenea, că nici un alt marinar român nu se mai găsea în port. Fusese prins de iarna grea și timpurie aici, aproape de izvoarele Dunării, și rămăsese cu bacul la iernat în Regensburg. Mare lucru nu avea de făcut, de aceea își permisese să se ducă, uneori, seara la cîrciuma din port, să bea un gin sau un grog cald, dar niciodată nu se îmbătase... Numai că acum, așa cum glăsuiau actele și polițistul îmbrăcat civil, o cam făcuse lată. Chiar prea lată...

— Bani nu prea am, dar aș putea munci...

— Ha ! Ți-am mai spus că ai umor, domnule Palade ? De muncit ai putea munci, dar după condamnare, fiindcă, află de la mine, te-ai asigurat de nu mai puțin de cinci ani, plus amenda, care, dacă nu o plătești, se mai adaugă vreo trei anișori buni la cei cinci. Acum e vorba, însă, de ceea ce trebuie să-i plătești avocatului, ca să primești o pedeapsă mai mică, fiindcă de achitat nici vorbă nu poate fi. Crede-mă, că mi-e milă de dumneata. Ești în țară străină, fără sprijin..., în prag de pușcărie..., nevasta și copiii, departe, iar opt ani nu sînt opt luni. Apoi, regimul aplicat celor ce vin din țările comuniste nu-i deloc blînd. Dar ai făcut-o, o vei trage, și gata...

— Ce să fac, domnule comisar ? Altă soluție... n-am !

— Știu și eu ? !... Pînă una alta, eu mi-am făcut datoria și ți-am spus ce acuzații ți se aduc. Acum trebuie să-mi dai o declarație. Te sfătuiesc să nu persiști în a nega, căci va fi și mai rău, fiindcă judecătorul va lua în considerație, pe lîngă violență, și faptul că ești nesincer. Este mai

bine să arăţi că regreţi faptele şi se va ţine seama de sinceritatea dumitale. Ei, ce zici ? !...

— Nu pot, dom' comisar să fac aşa ceva. Eu n-am lovit pe nimeni. Cum să scriu altfel ?...

— Gata ! Ieşi afară !

În încăpere intră, un poliţist, care îl escortă pe Palade înapoi în celulă.

De cum ieşi marinarul, în încăpere pătrunse din camera alăturată, printr-o uşă mascată, un alt bărbat.

— Sîntem pe calea cea bună, Kurt, ce zici ? spuse noul venit mulţumit, după ce se aşezase pe scaunul pe care pînă atunci stătuse Palade.

— Dracu' ştie ! ? Eu zic să nu te bucuri prea devreme... O să vedem noi ce va ieşi pînă la urmă. Deocamdată, să-l fierbem pe românaş în zeama lui. Vezi, ai grijă şi fă să-i parvină şi somaţia Poliţiei apelor * cu privire la amenda pentru începutul de incendiu de pe vas şi redu-i la minimum raţia de hrană. Apoi, mîine du-i în celulă pe omul acela să-l „pregătească". Cine va face pe avocatul ?

— Fredy...

— E bun, dar să-l trimiţi să mai stau şi eu de vorbă cu el...

Discuţia a mai continuat, cîtva timp, pe aceeaşi temă, punîndu-se la cale şi alte acţiuni menite să-l determine pe marinarul român să recunoască. Adevărul era, însă, cu totul altul. Emil Palade, cîrmaciul şlepului, blocat, acolo, sus, pe Dunăre, de sloiurile de gheaţă, era un om aşezat, cumpătat, care nu-şi irosea vremea fără rost. Scandalul pe care el, chipurile, „îl provocase" şi în urma căruia trebuia adus în faţa instanţei de judecată nu era decît o abilă înscenare a serviciului de informaţii al lui Ghelen. Agen-

* Organ însărcinat cu administraţia portuară şi atribuţiuni de poliţie, specifică fluviilor.

ţii acestuia puseseră de mult ochii pe Palade ; îl studiaseră atent şi îl găsiseră potrivit pentru însărcinările ce voiau să i le dea. Rămînea un singur lucru şi poate cel mai dificil de realizat, şi anume recrutarea acestuia. Dar ocazia se ivise şi după o pregătire minuţioasă, profitîndu-se de rămînerea la iernat, a vasului acolo, se trecuse la operaţiunea de recrutare. Unul dintre agenţi renumit chiar printre ai săi pentru lipsa de scrupule, se achitase, după cum cititorul şi-a putut da seama, de însărcinarea de a „aranja" scandalul.

Cu aceasta, primul act al „comediei", care pentru Palade era o adevărată tragedie, se consumase. Acum, cei doi agenţi stabileau ultimele amănunte, ale prezentării unui avocat din oficiu, care trebuia să-l „sfătuiască" pe Palade să accepte oferta ce i se făcea de către serviciul de spionaj, ca în schimbul unei „colaborări" fără prea mare importanţă pentru el, dosarul să fie închis şi toată povestea uitată.

A doua zi, în celula în care se găsea Palade s-a prezentat un reprezentant al Poliţiei apelor. Acesta i-a adus un act prin care era somat să plătească o amendă de o mie de mărci, pentru incendiul izbucnit pe şlepul său. În caz de neplată, urma să fie deferit, şi pentru acest fapt, justiţiei. Alt necaz, parcă şi mai mare, se adăuga celui prin care trecea. La toate acestea se adăugau foamea şi oboseala. Tocmai de aceea, prezenţa individului mic de statură, cu privirea piezişă şi gura deschisă într-un zîmbet larg, care se prezentase drept avocat, deşi nu-i era deloc plăcută, îl bucurase, mai ales cînd acesta începuse să-i spună că toată tărăşenia se poate aranja. I-a mai povestit şi altele ca apoi, să-l sfătuiască să facă tot posibilul pentru a nu se lăsa tîrît în instanţă, ci, să caute să o rezolve într-un fel. „Cum ?" se tot întrebase şi pînă atunci marina-

rul, dar nu găsise nici un răspuns. În creier îi răsunau încă amenințările despre închisori, pe care le mai auzise, și unde deținuții au parte de tratamente dintre cele mai aspre. Așa că, în clipa în care avocatul i-a sugerat că ar putea vorbi cu cineva să închidă dosarul dacă el ar dovedi o atitudine binevoitoare față de unele servicii pe care le-ar putea face, era cît pe ce să accepte. A ezitat însă și nu a răspuns nimic. Nici avocatul nu a insistat...

Palade și-a făcut tot felul de socoteli și, în cele din urmă, năucit de toată povestea, s-a hotărît să le satisfacă cererea, spunîndu-și : „trebuie să mă fac frate cu dracul pînă trec puntea. Să scap de aici, și o să mai văd eu...".

După aceea, a urmat semnarea anagajamentului prin care se obliga să dea ascultare ordinelor pe care le va primi. A făcut-o cu inima îndoită, simțind, acea umbră a lucrului făptuit pe furiș.

Palade a strîns mîinile celor care îl felicitau pentru „hotărîrea înțeleaptă" pe care o luase, a mototolit nervos hîrtia de o sută de mărci ce i s-a dat, așa ca să aibă de cheltuială și a ieșit din clădirea poliției, în noaptea rece. Spera că totul nu era decît un vis urît, din care se va trezi pînă la urmă. Dar, viscolul ce-i șfichiuia fața îl făcea să simtă și mai dureros realitatea.

Merse fără să vadă pe unde calcă, și, în cele din urmă, se îndreptă spre vas. Cabina înghețată îl întîmpină neprimitoare. Nu avea chef de nimic. Se întinse îmbrăcat în pat și, în cele din urmă, adormi.

Sentimentul de vinovăție îi era și mai aprins în suflet cînd se trezise. Ziua plumburie, cu cerul greu, amenințător, gata să se prăbușească pe pămînt, i se părea sumbră ca o criptă. Trecuse de ora opt. Își reaminti că la ora nouă fix trebuia să fie la chioșcul de ziare de lîngă port. Acolo avea să-l aștepte cineva, care să-i spună ce avea de făcut.

Îi era foame, dar refuză să mănînce, aprinzîndu-şi o ţigară, pe care o fumă stînd pe marginea patului îngust din cabină. Mai aprinse una şi plecă spre locul unde trebuia să se întîlnească cu unul dintre agenţii serviciului care-l recrutase.

Merse agale, fără grabă, ca şi cînd ar fi vrut să prelungească cît mai mult răstimpul ce-l mai avea pînă la întîlnirea aceea, şi, cînd ajunse la locul indicat, se opri nehotărît. Se gîndea ce bine ar fi fost dacă n-ar fi venit nimeni. Îşi mai aprinse o ţigară şi trase cu sete, fumul în piept. Făcu cîţiva paşi de-a lungul străzii şi, cînd se întoarse, observă venind spre el un bărbat, care, cu ţigara neaprinsă în mînă, îi ceru foc. I-o întinse pe a lui. Cînd se aplecă să o aprindă, necunoscutul îi spuse, şoptit, în româneşte să meargă după colţ şi să se urce în autoturismul albastru care-l aştepta. Nu răspunse la mulţumirile individului şi se conformă ordinului. Cînd se apropie de maşină, unul dintre cei doi bărbaţi care erau pe canapeaua din spate, îi deschise portiera din dreapta şoferului. Nici nu apucă să se aşeze bine, că maşina demară. Nimeni nu rostise nici o vorbă.

După ce părăsiră oraşul, autoturismul se aşternu la drum pe şoseaua străjuită de-o parte şi de alta de nămeţi. După vreo oră de mers, opriră la poarta unei vile, împrejmuită de un gard de zid înalt, dublat de o perdea de brazi ce nu permitea eventualilor curioşi să zărească ceva. Poarta metalică alunecă uşor în locaşurile din zid şi maşina se strecură repede pe aleea de asemenea străjuită de şiruri dese de brazi stufoşi. Coborîră şi cei doi bărbaţi care-l însoţiseră îl zoriră să urce cele cîteva trepte care duceau în clădire. Îl conduseră spre o cameră unde nu existau decît un birou şi două scaune. Încăperea nu avea nici o fereastră iar singura sursă de lumină era beţul unei

veloze. Se așeză greoi, nehotărît și așteptă mai bine de un ceas. În sfîrșit, în birou intră un bărbat scund dar bine legat, care îi luă un fel de interogatoriu ce s-a prelungit pînă spre după-amiaza zilei. Abia atunci îl duseră în altă încăpere, unde, mai întîi, îl fotografiară din față și din profil, îi stabiliră înălțimea, greutatea și celelalte caracteristici anatomice, după care îl amprentară, completîndu-i dosarul. Îi spuseseră că numele lui conspirativ, sub care va fi cunoscut, este „Vulpea", și i-a fost prezentat ofițerul care urma să-l aibă în legătură.

Cu aceeași mașină, l-au dus, în plină noapte, pînă în apropierea portului. De acolo, fără ca Palade să știe, a fost preluat de alți agenți, care i-au urmărit fiecare mișcare. „Umbra" nu l-a părăsit nici o clipă, pentru că cei din serviciul de spionaj voiau să verifice dacă nu cumva Palade avea unele gînduri ascunse.

A doua zi, Waldy, ofițerul din serviciul de spionaj vest-german, care era legătura „Vulpii", îl aștepta pe cîrmaci cu o mașină, în apropierea „Mînăstirii Carmelitelor". Cei din centrală hotăriseră ca, împotriva obiceiului folosit în instruirea noilor agenți, să se ocupe de român chiar ofițerul ce avea să lucreze cu el. Aceasta, tocmai pentru ca între cei doi să se stabilească, de la bun început, relații de apropiere, de camaraderie, să se poată cunoaște, iar ofițerul să-l dirijeze mai bine în realizarea misiunilor ce urmau să i se încredințeze. Șefii acestei rețele acordau astfel o mare importanță bunei instruiri și acoperirii lui Palade, deoarece marinarul român părea nu numai un om foarte isteț, capabil să ducă la bun sfîrșit însărcinări de spionaj, dar meseria sa îi oferea multe posibilități de a asigura transmiterea informațiilor, care, în anii aceia, cînd „Organizația Ghelen" de abia se pusese pe picioare era mai greu dacă nu chiar imposibil, de realizat pe alte căi.

De aceea se gîndiseră nemții ca, încă de la început, să-l înconjoare cu multă „atenție" pe Palade.

Pregătirea românului într-ale spionajului a ținut aproape toată perioada de iarnă. Timp de peste două luni, aproape în fiecare zi, din diverse puncte de întîlnire, Waldy l-a condus la vilă, l-a însoțit la orele de instruire în arta culegerii de informații, a folosirii chestionarului, a transmiterii prin diverse mijloace a datelor, a descoperirii filajului, a folosirii diverselor deghizări, a utilizării armelor de foc, ca și a mijloacelor de a ucide fără zgomot și cîte altele. La sfîrșitul cursului, examenul susținut de Palade a demonstrat că fusese un elev conștiincios și foarte dotat, bucurîndu-se de aprecierile profesorilor săi. Waldy, ca și în alte dăți, l-a invitat acasă la el, petrecîndu-și împreună ultima duminică dinaintea plecării. De-acum era convins că reușise să și-l apropie pe Palade. Îl făcuse să-și deschidă sufletul și era aproape convins că „Vulpea" va fi un agent fidel. Înaintea despărțirii, îi înmînă o sumă de bani, ca recompensă pentru succesele obținute în studiul artei spionajului, și îi spuse că ultimele instrucțiuni le va primi înainte de a părăsi țara.

Palade mai avea o săptămînă pînă la plecarea spre patrie. Luat cu treburi, nu avusese timp să se gîndească ce va face cînd va da ochii cu ai lui, deși tot timpul așteptase clipa aceasta cu nerăbdare, ca pe o eliberare. Dar acum, cînd ea se apropia, îl speria. Își găsise tot felul de scuze pentru ceea ce făcuse, multe fiindu-i sugerate de Waldy, care se dovedise un bun sfătuitor, găsind mai mereu vorbele potrivite. Începuse să-l simtă oarecum aproape de el, dar parcă nu într-atît de sincer, precum voia să pară neamțul. Oricum, îl ajutase să mai uite umbra vinei ce-i apăsa sufletul, și pentru lucrul acesta îi era recunoscător, dar îl și punea în mare încurcătură. Apropiindu-se de

Waldy, toată povestea i se părea acum o „afacere personală" și mai puțin o chestiune de spionaj. Aproape începuse să-i slăbească hotărîrea ca, odată ajuns în țară, să renunțe la munca de marinar, căutîndu-și altceva de lucru. Așa, își făcuse el socoteala, va scăpa de cei ce-l vîriseră în toată povestea asta.

Se întîlnise pentru ultima oară, chiar înaintea plecării, iarăși cu Waldy. După ce petrecuseră cîteva ceasuri împreună, vorbind de una și de alta în fața unui pahar de schnapz, acesta îl anunță că în noaptea aceea premergătoare plecării, va veni, împreună cu doi colegi de-ai săi, și îi va aduce pe șlep „niște materiale".

Umbrele înserării începuseră să mături orizontul. Palade privea prin geamul ușor aburit al cabinei cum se pierd în albăstreala crepusculului siluetele clădirilor medievale ale orașului. Auzise de la alți marinari că Regensburgul era pomenit și în legenda Nibelungilor, și acum, cînd se apropia clipa punerii în mișcare, regreta că nu reușise să vadă mare lucru din orașul vechi, pe care saxonii conservatori și tradiționaliști îl păstrau cu grijă, opunîndu-se cu vehemență oricăror schimbări. Chiar la Waldy, care nu prea scăpase prilejul să-i spună că el este un bavarez get-beget, sesizase mîndria, deloc disimulată că orașul lui își începe istoria în negura veacurilor. Căută să uite sîcîitorul sentiment de îngrijorare ce-l încerca, gîndindu-se la „marfa" ce urma să-i fie adusă pe vas de cei trei și își concentră atenția asupra panoramei, dar o privea cu ochi absenți întrebîndu-se, iarăși și iarăși, unde-l vor duce toate întîmplările prin care trecea.

Noaptea aduse ceața care învăluise portul într-o pîclă rece și umedă. Luminile puternice de pe chei nu se mai zăreau, iar valurile Dunării care loveau bordajul șlepului înfundat, de parcă erau din pîslă, abia de mai puteau fi

auzite. Era aproape miezul nopții, și Palade, conform consemnului primit, inspectă puntea, apoi aprinse luminile la tribord, și le lăsă să ardă timp de zece minute. Era semnalul că cei trei puteau veni pe navă liniștiți. Cînd limba mare a ceasului cu cadran fosforescent atinse ora 12,00 stinse luminile, și șlepul se topi în negura nopții, înghițit de ceața tot mai groasă. Se opri lîngă parapetul de la babord și privi în noapte, nerăbdător să termine odată cu așteptarea. De cîteva ori i se păru că cineva s-a apropiat de schela vasului, dar fusese numai o închipuire, stîrnită, probabil, de încordarea așteptării. Fu, însă, foarte surprins cînd simți că vasul este ușor mișcat, ca și cînd o altă ambarcațiune s-ar fi lipit de el, dar imediat văzu apărînd din pîclă silueta înaltă și subțiratică a lui Waldy, care dădea semnalul de recunoaștere.

— Am venit pe apă, anticipă întrebarea neamțul. Nu-i așa că nu te-ai așteptat ? Ai uitat că ți-am spus cîndva că surpriza este cheia succesului ? Uite, ei sînt colegii mei și o să-ți arate ce ai de făcut.

Cei doi bărbați care-l însoțeau pe Waldy mormăiră ceva ce se voia a fi un salut, apoi, cu mișcări sigure, aduseră mai multe obiecte din barca cu motor electric, ancorată de șlep, după care se îndreptară spre baba * de la babord. O inspectară scurt, la lumina unei lanterne, care abia arunca o pată de lumină, și se apucară să desfacă în grabă buloanele de prindere din postamentul punții. O ridicară fără zgomot și, fulgerător, o făcură să dispară într-un sac de pînză pe care-l aveau la îndemînă. Scoaseră o alta, identică, și o montară în locul celeilalte. După ce prinseră cu repeziciune binta în buloane își strînseră

* Cilindru metalic așezat pe puntea navelor în jurul căruia se înfășoară parîmele de acostare. Obișnuit este numit bintă, dar în limbajul marinăresc, i se spune „babă".

sculele și dispărură de pe punte. Waldy mai zăbovi cîteva clipe ; îi spuse lui Palade că treaba era terminată și, că la timpul potrivit va primi instrucțiuni cu privire la cele aflate în ascunzătoare.

A doua zi, de cum se făcuse lumină, Palade se duse și se uită la bintă. Dacă n-ar fi asistat la operațiunea de schimbare, ar fi jurat că este cea dinainte. Nimic nu lăsa să se vadă că era alta. Și zgîrieturile pe care le știa de mult erau la locul lor, fără a mai socoti culoarea sau ușoarele înfundături datorate atîtor ani.

Dar Emil nu avu prea multă vreme să se ocupe de bintă, pentru că avea de îndeplinit formalitățile de plecare. Era puțin contrariat de întîrzierea marinarului, ajutorul său. Ar fi trebuit să sosească de cîteva ore și, atunci cînd a apărut, l-a dojenit aspru.

— Te cam lași așteptat, domnule ! Nu ți-e de ajuns cît ai stat plecat... ? !

În sfîrșit, către prînz, ridicară ancora. Șlepul se puse în mișcare domol, mînat de motor ca și de valurile destul de repezi ale Dunării. Privi, pentru ultima oară, Regensburgul rămas în urmă și se gîndi din nou la Waldy. Acum îl chinuiau alte gînduri. Umbre negre îi coborîră iarăși pe suflet. Luat cu treburi, nici măcar nu avusese timp să citească scrisoarea pe care Cristea, marinarul, subordonatul său, i-o adusese de la soție și copii. Se mulțumise să o vîre în buzunarul scurtei, nehotărît să o deschidă, ca și cînd acolo ar fi găsit dojana aspră pentru devierea de la drumul drept pe care mersese pînă aici în viață, deși știa că va găsi numai cuvinte calde, de dragoste și așteptare din partea celor de-acasă. Cînd vasul se așternuse de-a binelea, la drum, se hotărî și o deschise, urmărit de dorul după ai săi, de parcă pînă atunci i-ar fi uitat, în existența lui, în afara lui Waldy și a orelor chinuitoare

petrecute în școala de spionaj nemaifiind nimic altceva. Lăsă șlepul în grija tovarășului său și se adînci în gînduri, ca un om bolnav, ce a părăsit pentru o clipă patul, crezînd că boala s-a îndepărtat de el, dar care revine apoi și mai copleșitoare. Lupta din străfundurile conștiinței sale nu luase sfîrșit așa cum crezuse. Oricît de „solide" i s-au părut, inițial, argumentele lui Waldy, nu mai era așa de convins că nu face un mare rău țării, că tot ceea ce i se cerea era doar un mijloc de a ajuta „anumiți oameni, care așa cum i se spusese, sufereau de pe urma comuniștilor", dar care, chipurile, nu aveau nimic cu patria. Și toate acestea îi reveneau iarăși și iarăși în minte, cu toate că încerca să nu se mai gîndească la întîmplările prin care trecuse.

Călătoria decurse fără vreun incident pînă la Passau. Numai Cristea nu înțelegea de ce Nea Palade nu prea era în apele lui, și, după cîteva încercări nereușite de a-l stîrni la vorbă, renunță. Cînd șlepul trase la chei, Palade îl trimise pe ajutorul său să cumpere cîte ceva de-ale gurii. Faptul i se păru cam ciudat lui Cristea, dar nu spuse nimic și își văzu de drum.

Palade îl urmări cu privirea pînă ce tînărul se pierdu printre clădirile docurilor și începu să-și pregătească actele pentru revizie *. Avea totul pus la punct dar verifică încă o dată, știind cît de afurisiți erau cei de la Poliția apelor **. Se gîndea că cel puțin scapă de sîcîitoarele întrebări pe care, de regulă, le puneau atît nemții cît și austriecii pentru că la Passau se făcea o dublă revizie,

* Activitatea de verificare a documentelor personale ale marinarilor, a încărcăturii și a vasului ce se face de organele competente, la intrarea și ieșirea din apele teritoriale.

** Organ de stat în R. F. Germania și Austria care cumulează funcțiile grănicerești, vamale și polițienești, investit cu puterea necesară.

dar concomitentă. Nemții acordau viza de ieșire din țară, iar austriecii pe cea de trecere pe teritoriul lor.

Șlepul era tras la una din danele rezervate special efectuării reviziilor, dar Palade nu se aștepta ca cei din Poliția apelor să vină pînă nu se ducea de cîteva ori să-i cheme. Mare-i fu însă mirarea cînd văzu urcînd pe schela vasului un bărbat înalt, bine legat, ce purta uniforma de căpitan de vas. Cele două ancore încrucișate de pe chipiul lui, ca și fireturile de pe mînecile hainei îi arătau rangul.

— Hei, colega ! strigă acesta într-o germană guturală.

Palade îi răspunse printr-un gest scurt de salut și-l măsură cu privirea de sus pînă jos. Waldy îl făcuse atent că în port cineva îi va transmite ultimele indicații, dar nu se aștepta să o facă tocmai un marinar.

— Salutări de la Waldy, spuse străinul, după ce intră, aplecîndu-se ușor, în cabina de la pupa. Te roagă să primești acest mic suvenir, și îi înmînă o cutie mică, învelită în hîrtie de mătase. Dă-mi actele să le semnez. După cum vezi, avem încredere în tine și nu mai facem revizia, nici noi, nici colegii austrieci. Și acum bagă bine în cap ce ai de făcut, continuă după ce iscăli și pusese parafa. Se opri, tuși scurt și continuă, de data asta, însă, în românește. În ziua de 14 aprilie, la ora 10,00, te duci în port la Giurgiu, la „Crîșma de la plopi". Cauți o masă liberă și te așezi, ceri o bere, dar nu bei decît jumătate din sticlă, fără să folosești paharul. Stai și aștepți, citind ziarul „Scînteia" din ziua precedentă. Se va prezenta la tine un bărbat, care o să-ți ceară un foc întrebîndu-te : „Nu știți, «Pasagerul» are astăzi, cumva întîrziere ?" Îi vei răspunde : „Cred că da, doar a plouat în amonte". La aceasta el va continua să-ți spună : „Vremea va continua să se strice". Cînd vei auzi și acest răspuns să știi că el este omul cu

care trebuie să iei legătura și căruia îi vei preda materialele din bintă. Ai grijă ! Repetă... Și nu te mai mira atîta omule fiindcă vorbesc românește ! Am fost, cîndva, în Kriegsmarin, ofițer II de punte, dar m-a alungat războiul din țara voastră, pe care, de ce să te mint, o îndrăgisem în bună măsură.

Palade repetă totul cu precizie. Străinul îl ascultă vădit mulțumit, apoi scoase o sticlă plată de whisky, deșurubă capacul metalic, închină și, după ce trase o dușcă marinărească, i-o trecu lui Palade. Ușor surprins de gestul camaraderesc al neamțului, marinarul român ezită puțin, apoi, se hotărî totuși și o luă, închină și bău, la rîndul său. Neamțul zîmbi nițeluș cam strîmb, reproșîndu-și în gînd, cum că el, marinar cu rang și vechime, bea împreună cu un pîrlit de cîrmaci de pe un șlep. Dar nu avea ce face. Trebuia să se conformeze ordinelor. Cei din centrală, studiindu-l atent pe Palade, își dăduseră seama că singura cale de a-l determina să le fie devotat era aceea a apropierii, a împrietenirii cu el, întrucît atunci cînd i-au oferit bani nu prea avuseseră sorți de izbîndă. La fel eșuaseră și încercările de a-i specula anumite slăbiciuni omenești.

Neamțul mai bău o dată din sticlă, după care îi strînse mîna bărbătește și se urni spre chei. Înainte, însă, de a pune piciorul pe schelă, se întoarse greoi spre Palade și îi spuse șoptit :

— Nu cumva să te puie dracul să încerci să ne păcălești, că te găsim și în gaură de șarpe. Să nu crezi că mîna noastră nu ajunge și în puturoasele mahalale ale Giurgiului. Cel mai bine pentru tine este să asculți și să faci ce ți-am cerut noi. ...Ei, dar lasă asta, vînt la pupa, marinare ! Apoi coborî zîmbind...

Palade nu răspunse, dar amenințarea aceea, rostită sec, pe un ton răutăcios, îi stăruia în urechi ca o condamnare

la moarte, făcîndu-l, pentru prima dată, să se înfricoşeze de posibilele consecinţe ale jocului în care intrase. Îi veni să-l ia de guler şi să-l zvîrle peste puntea vasului pe neamţul acesta neobrăzat, dar se stăpîni şi se pregăti să ridice ancora...

Şeful Departamentului „Ost", ascultă cu atenţie raportul pe care-l făcuse Waldy cu privire la „Dosarul R.56". Acesta era numărul de cod al lui Emil Palade pentru cartoteca centrală. Zîmbea abia perceptibil şi trăgea, cînd şi cînd, din ţigara de foi „Corona", marca lui favorită, a cărei banderolă aurie nu o scotea niciodată.

Waldy, ca orice funcţionar conştiincios, cu un dezvoltat spirit de ordine şi disciplină, atît de specific celor ce lucrau în proaspătul serviciu de spionaj pus pe picioare de Gehlen, dar mai ales celor ce proveneau din Bavaria, aştepta plin de respect ca şeful să spună să ia loc. Acesta, însă, furat de propriile-i gînduri, uitase. Waldy tuşi uşor şi îşi aranja, din nou, hîrtiile dactilografiate, pe care era aplicată stampila roşie cu inscripţia „Geheim", pentru a-i stîrni atenţia. Şeful său nu luă în seamă nici această nouă încercare. Mai trecură cîteva minute bune, vreme în care fiecare, deşi din alte unghiuri de vedere, se gîndea la acelaşi Palade, care-şi ducea şlepul la vale, pe apele Dunării.

— Şi crezi tu că omul nostru, „Vulpea" vreau să zic, prezintă încredere absolută ? se adresă, dintr-o dată, pe un ton de reproş, lui Waldy, fără să-l privească şi continuînd să arunce rotocoale albăstrii spre tavan.

— Din toate cele cîte le-am raportat, din substanţa faptelor rezultă cu prisosinţă, cred eu, acest lucru.

— Bine, astea le-am mai auzit... Mă interesează, Waldy, părerea ta intimă, ceea ce simți tu, doar ai stat mai tot timpul în preajma lui...

— Domnule inspector, consider că am făcut o treabă bună. Chiar dacă el nu manifestă un interes deosebit pentru bani, chiar dacă femeile și băutura nu ocupă un loc prea important în viața lui, chiar dacă, pînă acum, nu i-am descoperit alte vicii pe care i le-am putea exploata, sînt convins că, în ce mă privește, mi l-am apropiat. Și acest lucru contează cel mai mult. În fond, pe această cale trebuie să perseverăm, fiindcă unul lacom poate să ne ia banii și, în același timp, să ne trădeze, pe cînd un prieten face mai greu așa ceva.

— A fost ideea dumitale și vreau să cred că nu am greșit atunci cînd te-am lăsat să o pui în aplicare. O să vedem ce o să iasă din toată afacerea asta. Bine, să trecem acum la celălalt capitol. L-au anunțat pe agentul nostru să ia legătura cu „Vulpea" ?

— Cred că la ora aceasta deja știe cînd și unde să-l abordeze pe marinar. Vom repeta mesajul pe ziua de 1 aprilie în cadrul buletinului de știri. Am să vă informez la timp, imediat ce primesc cartea poștală de confirmare. Nu avem de ce să ne facem probleme din acest punct de vedere, pentru că, așa cum bine știți, „Arnold" este un om de nădejde și a vegetat destul. Trebuie pus la treabă !

— Bine, bine, asta o știu și eu, dar tot mă frămîntă un gînd nenorocit : oare nu cumva este cunoscut de securitatea română ?

— Ce vă face să credeți acest lucru, domnule inspector ?

— Este o simplă întrebare pe care, deși nu aș vrea, trebuie să o luăm în calcul. Arnold, agent cu multă experiență, a acționat destul de bine, dar după război a

tăcut. N-a dat nici un semn de viață pînă nu am făcut noi apel la toți cei care rămăseseră „în adormire" în România. A răspuns parcă prea repede. Nu știu dacă acest lucru e bine, dar, oare, în toți acești ani nu a făcut nimic care să-l aducă în atenția organelor românești ? Nici n-avem cum să aflăm decît contactîndu-i iarăși pe toți. De aceea, îți repet și acum, de Palade acesta avem nevoie ca de aer. El e plămînul prin care rețeaua noastră poate respira, el este brațul prin care noi o putem conduce. Altfel...

— Am înțeles și eu foarte exact, încă de la început, importanța pe care i-o acordăm „Vulpii", dar nu i-am spus-o. Dimpotrivă, l-am lăsat să creadă că nu este decît o mică rotiță într-un angrenaj imens, dar nevăzut, din care n-are cum să iasă nepedepsit.

— Încă ceva aș vrea să te mai întreb, Waldy : n-a fost, oare, prea scurt timpul recrutării lui ?

— Revenim asupra discuției, domnule inspector. Dacă, obișnuit, procesul unei recrutări durează și cîțiva ani, acum l-am scurtat sau, mai bine zis, l-am „concentrat", fără însă a omite ceva. Metoda persuasiunii nu se poate să nu dea rezultate. Apoi, nu prea avem timp la dispoziție. Ne-ați tot cerut ca, indiferent de metode, să punem pe picioare o rețea în România, și asta cît mai repede. Începutul e făcut, sămînța aruncată în ogor, acum să așteptăm lăstarul.

Abia termină de legat parîma și Palade sări pe chei, neașteptînd ca marinarul să mai pună schela. Se opri, desfăcu larg brațele și se aplecă să-și prindă în brațe copiii ce alergau către el, strigînd : „A venit tata, a venit tata !". Îi cuprinse și îi ridică, strîngîndu-i la piept iar

ochii i se umeziră de bucurie. Maria, soția lui, îi privea și, la fel de grăbită, se apropie de omul drag. Palade îi mai sărută o dată pe tînci și îi lăsă din brațe, apoi își cuprinse de mijloc soția și o strînse la piept, cu aceeași duioșie caldă. Simți zbaterea de o clipă a pleoapelor femeii cum îi mîngîie obrazul, și sufletul i se prăbuși într-un suspin, pe care nu și-l mai putu stăpîni. Lipsise pentru prima dată atît de mult timp, dar nu numai despărțirea îndelungată îl făcea să trăiască cu atîta emoție revederea, ci, mai ales, taina aceea grozavă care îl apăsa ca o piatră. Înțelesese bine ceea ce îi „sugerase" marinarul acela trufaș și înfumurat de la Passau, și numai bănuiala că aceste ființe dragi ar putea să sufere pentru el îi încrîncena inima.

— Eu mai zăbovesc prin port pînă termin treaba și vin imediat acasă... Să mă așteptați cu masa, le spuse și îi împinse ușurel din spate.

Îi urmări, apoi, cu privirea pînă departe și, oftînd, se îndreptă spre căpitănie. Abia către prînz sfîrși ceea ce avea de făcut după un voiaj atît de lung și se duse acasă. Încercă să se poarte la fel de dezinvolt, ca și altădată, dar Maria îi simți frămîntarea. Sufletul ei de femeie iubitoare nu putea fi înșelat. Ceva acolo, în străfunduri, îi spunea că Emil al ei ascunde o taină, dar nu-l întrebă nimic, nu-i spuse nimic. Nu se temea că ar fi vorba de vreo femeie, ci de alte necazuri, dar își înfrînă dorința de a-l întreba, gîndind că el îi va povesti, vreodată, ce se întîmplase în acest răstimp de ochii lui nu mai zîmbeau ca înainte de plecare. Palade, cu toate că se străduia să nu lase nimic să se ghicească, nu mai era același pe care îl cunoșteau toți. Schimbarea fusese sesizată și de ceilalți colegi ai săi, iar ajutorul lui le povestise

unora că, în drumul acesta de întoarcere spre casă, „blîndul Palade", cum îi spuneau toți, scosese untul din el pe degeaba.

Locotenentul Vasile Moraru, un tînăr nu prea înalt, dar viguros, ca un jucător de rugby, era bine cunoscut marinarilor care navigau în susul și în josul Dunării. Și, asta nu numai pentru că juca fotbal în echipa portului, ci, mai ales, pentru că era destul de des printre ei. Nevoile muncii îl chemau acolo. Și el, deși era dintr-un sat de sub poala muntelui, îi îndrăgise pe acești bărbați, care se înfruntau cu valurile și vremea rea, tocmai pentru sufletul lor aspru, dar deschis, pentru trăinicia cu care munceau, cu care își vedeau de treburi. Aflase multe de la ei, nu numai despre vapoare și porturi, despre ape și viața grea de marinar, dar, mai ales, despre oameni, despre cîte se întîmplă de obicei de-a lungul fluviului. Nu o făcuse numai din curiozitate, ci îndeosebi din dorința de a cunoaște cît mai multe despre acești oameni și despre munca lor, despre bucuriile și necazurile lor. Ceea ce îl îndemna să afle cît mai multe era faptul că el, ca ofițer de securitate, știa că Dunărea constituie una dintre posibilitățile ideale de transmitere a informațiilor, de legătură cu agenții, un bun canal de penetrare a unor materiale destinate spionajului.

Discutînd cu oamenii, cu cei ce navigau pe vasele românești pînă departe, unii dintre ei îi povestiseră cîte necazuri li se iviseră în cale și, nu o dată, dincolo de aparențe, ofițerul descoperise indicii ale unor activități de spionaj, încercări de recrutare, tatonări în scopul cunoașterii și exploatării unor slăbiciuni ale personalului

navigant românesc. Tocmai de aceea, el nu scăpa din vedere nici un amănunt.

Vasile Moraru aflase că șlepul „Azur" se întorsese din cursă și își propusese să stea de vorbă cu Emil Palade, cîrmaciul navei. Îl căută în port, dar în dimineața aceea, pe vas, nu se afla decît ajutorul său.

— S-a întîmplat ceva cu nea Palade ? îl întrebă, vădit îngrijorat, marinarul pe ofițer.

— Nu, nimic deosebit. Dar de ce crezi că s-ar fi putut întîmpla ceva cu el ? întrebă ofițerul mai mult într-o doară.

— Nu-mi dau seama, dar prea l-am văzut abătut în ultima vreme, încît mi-am zis că poate a dat de vreun necaz. Altfel nu-mi explic de ce a devenit dintr-o dată atît de posac... Apoi, faptul că ați venit să-l căutați m-a dus imediat cu gîndul la alte lucruri.

— Hai să mai stăm de vorbă... Și ofițerul păși pe schela ce se balansa sub mersul lui apăsat.

Marinarul, apropiat ca vîrstă de lucrătorul de securitate, se simți pe dată cucerit de sinceritatea cu care acesta discuta. Îi povesti că atunci cînd plecase spre țară cu trenul din Regensburg, îl lăsase pe Palade singur, pe șlep. Nu-și dădea seama ce se întîmplase, dar la întoarcere aproape că nu-l mai recunoscuse. Atît de mult se schimbase. Se gîndise că era poate supărat fiindcă rămăsese singur, dar curînd a înțeles că nu acesta este motivul, ci cu totul altul, dar pe care el nu reușise să-l descopere nicicum. Se străduise, la întoarcere, să facă fiecare lucru cît mai bine pentru a-i intra în voie și a nu-l nemulțumi în vreun fel, dar nu izbutise pe deplin. Palade nu observase nici măcar cît de curată este puntea, sau cît de gustoasă este mîncarea, ori cum străluceau alămurile vasului. Stătea mahmur și tăcut într-una, și

pace. Tînărul marinar se cam luase de gînduri. Îi plăcea veselia şi nu îşi putea închipui cum un om ca „nea Palade", prietenos şi apropiat, poate deveni, dintr-o dată, aşa de ursuz. Se întreba dacă nu ar fi fost cazul să ceară să se mute pe un alt vas, pentru că, în nici un caz, nu dorea să muncească cu cineva care tot timpul tună şi fulgeră.

— N-ai observat pe cineva străin pe vas, sau altceva, care să fi contribuit la această schimbare ?

— Vedeţi, eu m-am reîntors pe şlep doar în dimineaţa cînd am ridicat ancora, cam cu vreo oră înainte de a porni la drum. Este adevărat că întîrziasem, dar nu din vina mea. Fusese o grevă, sau ceva asemănător, şi trenurile au stat mult prin gările din Austria. Cînd am ajuns, nea Palade era singur. Am oprit doar la Passau. Eu am plecat, trimis repede de el, să fac tîrguieli. Cînd m-am întors, am zărit în apropierea şlepului, pe chei, un ofiţer de la căpitănie. Nu ştiu dacă fusese pe vas. Nu l-am întrebat nimic pe nea Palade, pentru că era, parcă, şi mai neguros la faţă decît cum îl lăsasem cînd plecasem după tîrguieli.

Mai discutară, apoi, de una, de alta. Într-un tîrziu, tînărul marinar, scuzîndu-se, ceru permisiunea ofiţerului să coboare în cală, să pregătească mărfurile pentru descărcat. Moraru, cu coatele sprijinite pe parapetul şlepului, privea apele vălurite ale Dunării, în care razele soarelui cald de aprilie se spărgeau în mii de cioburi de lumină. Cele aflate îl făcură pe ofiţer să nu dea prea mare atenţie dimineţii senine, care, poate altădată, l-ar fi încîntat. Nu voia să se lase influenţat, ci, pur şi simplu, se hotărî să stea de vorbă cu Palade, să afle de la el, aşa cum făcuse şi în alte rînduri, problemele cu care s-a confruntat şi cu prilejul acestei călătorii, mai ales că ea se prelungise atît.

Moraru îl cunoștea pe Palade de mai mulți ani și nu își putea imagina ce l-ar fi putut tulbura atît de mult. Îl știa ca pe un om cu o fire echilibrată, veselă, apreciat de către toți pentru seriozitatea și conștiinciozitatea cu care muncea. Nici în familie nu avea probleme deosebite, iar timpul cît era pe uscat îl petrecea numai și numai cu ai lui. Nimic nu lăsa să se vadă existența vreunei tare, care să facă posibilă atragerea lui pe căile trădării.

— Ei, dar oamenii-s oameni, spuse locotenentul, și privi din nou, în lungul cheiului.

Îl zări pe Palade venind. De acolo de unde se găsea ofițerul nu putea fi văzut de pe țărm, așa că așteptă ca marinarul să urce pe vas și, înainte ca acesta să intre în cabină, făcu cîțiva pași, ieșindu-i în cale. Își calculase cu grijă această mișcare. Oricît ar fi fost de stăpîn pe el, Palade, în situația că avea ceva pe suflet, nu se putea să nu-și manifeste în vreun fel surprinderea.

— Bun găsit, tovarășe Palade! îl întîmpină vesel Moraru.

Palade avu o tresărire abia perceptibilă și, pentru o clipă, își feri privirea într-o parte. Apoi, întinse mîna și răspunse cam cu jumătate de glas.

— Am venit să stăm puțin de vorbă, continuă locotenentul și îl bătu ușor pe spate, dîndu-i a înțelege că ar fi mai bine să intre în cabină.

Palade îi făcu loc ofițerului, trase ușa, își dezbrăcă surtucul bleumarin și se așeză tăcut pe scaunul de lîngă masă.

— Despre ce vreți să discutați cu mine, tovarășe Moraru?

— N-am nimic special. Așa, despre voiaj, ai fost, doar, cu vasul la iernat... Pronunțase ultimele cuvinte mai rar, urmărindu-i atent expresia feței.

Palade nu ridică privirea. Își frămînta palmele mari și încerca să-și potolească bătăile inimii, care aproape îi spărgeau pieptul. Waldy îi vorbise de multe ori despre acest moment. Îl învățase cum trebuie să se comporte, ce trebuie și cum trebuie să spună, astfel încît să nu stîrnească nici un fel de bănuială. Atunci i se păruse foarte simplu și fusese convins că va putea să se descurce foarte bine. Dar nu se așteptase să primească vizita ofițerului chiar a doua zi de la sosire. „O să mă descurc" își făcu el curaj. Scoase din dulapul din perete o sticlă de coniac și două pahărele. Turnă și ridică să închine. Își impuse să-și păstreze zîmbetul pe buze și se așeză, așteptînd. Moraru, stătea însă, tăcut pe scaunul lui. Sorbi alene din băutura ce părea stoarsă din soare și se uita fix la fața arsă de vînt a marinarului. Palade îi susținu cîtva timp privirea, ca, în cele din urmă, să înceapă să se foiască pe scaun.

— S-a întîmplat ceva deosebit, pe timpul absenței din țară ? Zic să nu te grăbești cu răspunsul, nea Palade, spuse, după un timp de tăcere, ofițerul.

— Nu mă grăbesc deloc, totul s-a petrecut ca de obicei...

— Dar cu vizita aceea de la Passau, cum a fost ?

De data aceasta Palade simți că nu mai are aer să respire. Se stăpîni și zîmbi mai larg, deși parcă sub frunte îi zumzăiau roiuri de albine.

— Ce vizită ? ! Nici o vizită. Am ancorat și băiatul s-a dus să cumpere de-ale gurii. Știți doar că eu nu prea am treabă cu femeile, iar de adus vreuna la bord, nici nu poate fi vorba.

— Nu de femei, ziceam eu. De altcineva, în uniformă...

Din nou, Palade se grăbi să nege și, ca să scape de focul privirii lui Moraru, se ridică să caute țigări. Scoase

un pachet din buzunarul scurtei, îi rupse panglica de celofan, îl întinse către ofiţer şi îşi aprinse şi el una. Moraru văzu cum flacăra chibritului îi tremura uşor între degete.

— Nea Palade, îţi vorbesc aşa de la om la om, de la suflet la suflet. N-are rost să încerci să ascunzi adevărul, ştii doar că timpul lucrează împotriva minciunii. Cel mai bine este să spui totul deschis, fără ascunzişuri, pentru că se pare că lucrurile nu stau chiar aşa cum vrei să le prezinţi. Eşti un om cinstit, aşa te ştiu şi eu, şi toţi de-aici, din port şi din oraş. Rămîi un om cinstit şi, apoi, gîndeşte-te la copii, la părinţi, la ţară, pentru că orice ai fi făcut, te putem, încă, ajuta. Pînă nu e prea tîrziu. Nu spune nimic. Gîndeşte-te în voie şi, dacă crezi că m-ai înţeles bine treci pe la noi. Noroc bun şi s-auzim de bine ! spuse Moraru, şi plecă.

Palade îl urmări cu privirea pînă trecu de cabină. Îşi dădea seama de ameninţarea care stăruia ca o ceaţă deasupra lui şi nu întrezărea nici o geană de speranţă. Era speriat. Îşi cuprinse capul între palme şi, pentru prima dată în viaţa lui, plînse.

Paracliserul

Trecuse de nouă şi Palade se grăbi să se îndrepte spre restaurantul portului. Lîngă parcul „La alei", o luă zorit pe partea de pe marginea drumului. Îşi mai domoli pasul doar atunci cînd zări, nu prea departe, plopii stufoşi, lîngă care se afla restaurantul. Se uită din nou la ceas. Era aproape zece fără un sfert şi îşi zise că va fi la vreme la locul de întîlnire. Găsi o masă şi se aşeză. Ceru bere şi bău cu poftă o jumătate de sticlă. Desfăcu, apoi, ziarul „Scînteia", astfel încît să se poată vedea bine data, şi se „adînci" în lectură. Nu citea însă. Nici n-ar fi putut. De atîta încordare, literele parcă îi jucau în faţa ochilor. Se întreba dacă legătura va veni la întîlnire. Rememoră parola de recunoaştere şi simţi că îi plesneşte gîtul de sete. Puse la loc sticla de bere, pe care, într-un impuls, o luase iarăşi în mînă. Se mai uită încă o dată la ceas. Trecuseră cîteva minute peste ora zece. Deşi nu se scursese decît o jumătate de ceas de cînd intrase în cîrciumă, parcă era de o veşnicie pironit în scaun. Îşi aruncă, din nou, privirea peste paginile ziarului şi, de data aceasta, încercă să citească.

— Bună ziua, nu ştiţi «Pasagerul» are întîrziere ?

Dacă ar fi fost mai slab de înger, ar fi sărit de pe scaun, dar răspunse cu glas domol la parolă şi îl măsură cu privirea pe cel ce se oprise lîngă masa la care se găsea el,

Era un bărbat de aproape cincizeci de ani, înalt, suplu, cu părul tuns scurt, pieptănat într-o parte, îmbrăcat modest, avînd în mînă o geantă ponosită. Îl invită să ia loc şi mai ceru nişte bere.

Bărbatul se aşează, rotindu-şi discret ochii peste grădina restaurantului.

— Ce mai e pe dincolo ? îl întrebă abia auzit.

— Bine, ce să fie ? ! răspunse Palade.

— Ai adus ceva ?

— Adus.

— Perfect ! Mi le dai cînd îţi spun eu ! Pe ce vas eşti ?

— „Azur".

— Te caut eu.

— Nu prea tîrziu, că săptămîna asta ridic iar ancora.

— Unde pleci ?

— Pînă la Budapesta doar, şi mă întorc.

— N-avea nici o grijă. O să ţin seama. Salut şi ai grijă...

Necunoscutul se ridică, îi întinse mîna şi se îndreptă agale spre ieşirea din restaurant. Palade nu-i mai acordă nici o atenţie. După cîteva clipe, aşa cum fusese instruit, plăti şi plecă, în altă direcţie însă. Nu se uită nici în stînga, nici în dreapta, ci o luă direct către chei. Se urcă pe şlep şi trebălui întruna, pînă ce căzu întunericul. Ajutorul său rămase oarecum surprins, auzindu-l, din nou, cîntînd.

— Ei, nea Palade, aşa te vreau, bre, îi zise, bucuros.

Palade nu-i răspunse şi îşi văzu mai departe de treburi.

Seara tîrziu, după ce încuie magaziile şi cabinele vasului se îndreptă către casă. Mergea la fel de vesel, fluierînd uşor, fără să se grăbească, respirînd aerul primăverii.

În urma lui, ca o umbră, se strecura necunoscutul cu care se întîlnise dimineaţă la restaurant. Dar el, neobişnuit să fie atent la ce se întîmpla, în urma sa, nu-l băgase în seamă. Individul zăbovi în colţul străzii marinarului mult timp după ce luminile de la ferestrele casei acestuia se stinseseră. Stătea la pîndă, cu toate simţurile încordate, gata să se topească în noapte, dacă din casa lui Palade ar fi ieşit cineva. De fapt, lucrul acesta îl interesa cel mai mult. Nu putea risca nimic. De atît amar de ani aştepta să ia din nou legătura cu cineva, şi acum, cînd în sfîrşit, îi venise un semn, îi era teamă să nu nimerească în braţele securităţii. Îşi reamintea cu precizie tot ceea ce fusese învăţat, de parcă lucrurile s-ar fi petrecut ieri, şi nu avusese nici o ezitare cînd i se ceruse să pună din nou în practică tactici şi procedee pe care nu putuse să le uite.

Despărţindu-se de Palade, nu plecase — aşa cum a lăsat impresia, — ci îl urmărise pînă în port. Îl urmărise tot timpul şi cît trebăluise pe vas. Trebuia să se convingă dacă nu cumva pe navă se urcă vreun securist. Apoi plecase. Cu destulă discreţie făcuse cîteva investigaţii cu privire la Palade şi, ceea ce aflase de la cei pe care-i stîrnise la vorbă, îl mulţumiră într-un fel. Era însă, hotărît să continue verificarea acestui mesager pe care îl trimisese centrala. Voia să se convingă definitiv că nu este nici un pericol. Abia după aceea se va apropia de vas, ca să ia materialele aduse de curier.

Pînă acum era mulţumit şi plecă mult după miezul nopţii către locuinţa lui. Dormi cîteva ore profund şi liniştit. Se trezi înainte ca ceasul deşteptător să sune la ora fixată, deschise fereastra şi, în ciuda aerului răcoros, îşi dezbrăcă bluza de pijama. Deşi faţa îi era brăzdată de

riduri destul de adînci, iar părul spicat de şuviţe albe; ce-l făceau să pară sur ca de lup, trupul îi era încă viguros. Sub pielea uşor măslinie, muşchii zvîcneau puternic, iar mişcările sale arătau nu numai o vitalitate surprinzătoare, dar şi forţă. Mai bine de un sfert de oră, întinse arcurile unui extensor, ridică două greutăţi, făcu flotări şi alte exerciţii care-i solicitau toate grupele de muşchi, după un program metodic şi complet.

Cînd termină, se spălă cu apă rece şi bău în pripă o cafea. Nu mai zăbovi nici o clipă şi ieşi în stradă. Noaptea începuse să se destrame. Mergea destul de sprinten. Spatele uşor arcuit nu lăsa însă să se ghicească agilitatea şi forţa cu care executase exerciţiile, rezistenţa şi vioiciunea cu care ar fi putut răspunde unor solicitări fizice deosebite. Dealtfel, nici nu dorea altceva decît să treacă drept un bătrînel neputincios. Imaginea pe care şi-o compusese era destul de potrivită pentru ocupaţia lui de paracliser la biserica catolică. Mergea abia auzit, călcînd ca o felină. Se îmbrăcase, ca de obicei, în haine de culoare închisă. Întotdeauna avea un aer umil, o privire ce se voia plină de compasiune, de înţelegere pentru „biata" omenire. De îndată, însă, ce nu mai putea fi văzut, îşi lepăda masca de bătrîn gîrbovit şi redevenea bărbatul care ştia să-şi călcască trupul, să bea un pahar de vin şi să se dedulcească şi cu alte „păcate" pe care le anatemiza în felul său blînd, apropiat. Toate le făcea atît de omeneşte încît cei care îl cunoşteau mai îndeaproape, îl recomandau ca pe un om de o modestie şi bunătate de sfînt. De fapt, nimic nu lăsa să se vadă adevărata faţă a acestui bărbat.

Așadar, în acea dimineață de aprilie, omul nostru, paracliserul, porni la drum. După ce trecu grăbit cele cîteva străzi din centrul orașului, unde deja își făcuseră apariția navetiștii și cei pe care zorii trebuia să-i găsească la posturile lor, își domoli pasul. Ajunsese pe strada unde locuia Palade. Își alese un loc de unde putea supraveghea casa și curtea, iar cînd Palade plecă spre port, îl însoți ca o umbră, fără ca acesta să bănuiască ceva. Așa îl conduse pînă la vas. Se opri lîngă una dintre căsuțele din marginea canalului. Aici locuia o bătrînă, o habotnică, care nu lipsea de la nici una din predicile de la biserică. Bătrînica trebăluia prin curte. Cînd îl văzu pe paracliser, se bucură să-l aibă ca oaspete. Îl invită în casă, dar omul refuză politicos, cerîndu-i doar încuviințarea să stea sub umbrarul din curte. Îi spuse că ieșise în întîmpinarea cuiva care urma să sosească cu „Pasagerul" și că dorea să-l aștepte acolo, și nu în fumăraia din sala gării fluviale. Gazda fusese de acord, și el era mulțumit că, de sub umbrarul acela, putea urmări foarte bine, tot ce se petrecea în port și, mai ales, pe șlepul lui Palade.

Ziua se limpezise bine. Soarele își revărsa peste oraș valurile de căldură aromitoare.

Se apropia amiaza, și el continua să stea tăcut sub umbrar, măturînd cu privirea puntea navei. Nu apăruse nimeni în afara lucrătorilor din port. Convins că nu mai avea de ce să se teamă că totul nu era decît o activitate obișnuită, plecă. Dar nu se duse acasă, ci zăbovi prin oraș, pînă cînd se făcu ora la care știa că marinarul ieșea din port. Îl aștepta și îi spuse ca a doua zi să-i aducă materialele trimise de centru.

— Unde ? îl întrebă Palade.

— Cînd pleci acasă, să le ai la tine, în această geantă, că te găsesc eu și am să le iau...

— Bine, n-ai nici o grijă, îi răspunse Palade.

Locotenentul Vasile Moraru sesizase prezența paracliserului. Ba mai mult, a doua zi „asistase" la preluarea genții în care se găseau materialele de spionaj. Știa de-acum și ce va urma ; odată ajuns la biserică, paracliserul cu pasul lui molatic, bătrînesc, cunoscut de toți, va intra în chilia lui și se va cufunda în studiul hîrtiilor. Același lucru se gîndise să-l facă și el. Nu avusese vreme să vadă ce conține vraful de documente, pentru că fusese destul de dificil să le aducă în starea în care le găsise. Nu se putea risca nimic. Cea mai mică neatenție l-ar fi alertat pe destinatar și operațiunea ar fi fost compromisă de la început.

Cel mai mult i-a dat de furcă lui și colegilor care îl ajutau la rezolvarea acestui caz, problema găsirii unei cărți asemănătoare celei pe care fuseseră scrise cu cerneală simpatică, instrucțiunile centrului. Era o ediție antebelică, într-un format obișnuit, dar pe o hîrtie deosebită, a poeziilor lui Ion Minulescu. Pentru ca textul mesajului ce fusese scris în spațiul dintre rînduri, să poată fi citit, paginile cărții au trebuit să fie umezite cu o soluție acidă. Conținutul mesajului fusese relevat dar cartea nu mai putea fi pusă înapoi în pachetul cu materiale. Era un fapt foarte evident că se umblase la documente. Moraru a alergat peste tot să găsească o astfel de carte și, după multe încercări, a descoperit un exemplar asemănător, la un profesor de liceu. A trebuit să-și folosească întreaga putere de convingere pentru a-l determina pe posesor să i-o cedeze. „O să văd eu cum mă

descurc. Esențial este acum să nu speriem vînatul", își zicea el, în timp ce se îndrepta spre sediul organului de securitate, fiindcă mai avea o problemă de rezolvat, și anume aceea a rescrierii mesajului. Trebuia ca și pe cel de-al doilea exemplar forma scrierii să corespundă celei inițiale. Acest lucru era cu atît mai necesar, cu cît la sfîrșitul mesajului redactat în limba germană, se aflau două inițiale scrise cu un anume meșteșug care, pentru destinatar, ar fi putut avea semnificația unei parole de recunoaștere.

După îndelungi tatonări unul dintre colegii săi a început să scrie textul mesajului. Moraru stătea lîngă el și urmărea mișcările peniței pe hîrtie, tremurînd la fiecare ezitare, la fiecare pauză mai mare, întrebîndu-se mereu dacă literele care dispăreau în țesătura hîrtiei, atunci cînd vor apărea, vor fi așa cum se așteptau ei. Cînd operațiunea a luat sfîrșit, toate au fost așezate la locul lor și dichisite să arate de parcă nimeni nu umblase cu ele. Moraru le-a dus pe șlep, tîrziu, mult după miezul nopții.

— Credeți că o să-și dea seama de ceva ? întrebă șoptit, în timp ce le punea în ascunzătoarea lor, Palade.

— Poți fi fără grijă ! îl asigură Moraru, și dispăru în noapte, la fel de neauzit precum venise.

— Bine, Morarule, dă-i drumu', zise răguşit şeful biroului, maiorul Pavel Dinescu.

Moraru se ridică, dădu scaunul deoparte, își încheie haina, care-i sublinia linia viguroasă a umerilor și întoarse coperta dosarului albastru, pe care îl avea în față.

— Tovarășe maior, cred că putem considera încheiat „primul act" al operațiunii „Donau". S-a realizat contactul,

și agentul a intrat în posesia materialelor furnizate de centru. Deci, făcînd un bilanț, serviciul Ghelen are, pînă acum, aici, în orașul nostru, un agent și dispune de un curier cu destulă libertate de mișcare. Datorită măsurilor luate, am reușit să supunem controlului nostru întreaga mișcare. Este, însă, numai începutul, pentru că, din analiza situației rezultă o seamă de probleme. În sensul acesta vreau să vă raportez că trebuie să stabilim care este „hramul" paracliserului. Contactul cu Palade, urmărirea deosebit de versată a acestuia, modul în care se comportă demonstrează că avem de-a face cu un tip bine pregătit. Faptul că mare parte din materialul de spionaj găsit în ascunzătoarea indicată de Palade este codificat, presupune existența unei legături între centru și paracliser. «Cînd ? Cum ? Prin ce mijloace s-a realizat legătura și, mai ales, de cît timp ?» Iată întrebări care-și așteaptă răspunsul. Apoi, va trebui să stabilim ramificațiile posibile ale acestui canal. Totul este să realizăm un control absolut asupra fiecărei mișcări.

Maiorul Dinescu asculta cu atenție. Își făcea cîte o însemnare, dar nu lăsa să-i scape o vorbă din cele ce spunea ofițerul.

— Bine, bine, sînt clare toate acestea, tovarășe Moraru, zise ușor repezit și pe un ton destul de aeru Dinescu. Altceva m-ar interesa pe mine : de unde crezi că a apărut acest paracliser, sau vrei să așteptăm să ni se „spovedească" el ?

— O ipoteză putem emite, spuse Moraru, puțin surprins de asprimea ce o simțea răzbătînd din vocea șefului său. Mă gîndisem însă că nu trebuie să mă grăbesc cu stabilirea variantelor de lucru tocmai pentru că vroiam să le judec foarte bine. Eu cred că ar putea fi, dacă vreți să aflați părerea mea personală, un agent mai vechi lăsat în „adormire" și „trezit" abia acum...

— Cam cît de vechi, locotenente ?

— Poate din perioada antebelică sau din timpul războiului... sînt ipoteze plauzibile.

— Şi dacă-i aşa cum zici, cum de nu l-au preluat alţii pînă acum ?

— Singura explicaţie ar fi aceea că l-au păstrat „pentru sufletul lor".

— Dar dacă a venit din altă parte ? Dacă s-a stabilit în oraşul nostru după ce a fost infiltrat ? Ideea aceasta că el ar fi un agent destul de vechi mi se pare cam prea îndrăzneaţă.

Moraru nu se grăbi să răspundă. Îşi mută greutatea de pe un picior pe altul, se foi uşor, gîndindu-se că nu i-ar strica o ţigară, apoi spuse cu un glas în care se simţea o undă de reproş :

— Tocmai de aceea vă raportam, tovarăşe maior, că trebuie să stabilim precis care este adevărata „piele" a paracliserului nostru.

— Bine, bine, aş vrea să aud acum care este concluzia cu privire la materialele aduse din străinătate.

— Tovarăşe maior, începu căpitanul Dumitru Mitrache, privind uşor încruntat către cei de faţă. În primul rînd, în acel colet se afla o carte, în care erau cuprinse cîteva instrucţiuni asupra unor obiective şi misiuni de spionaj. Cel puţin aşa deducem din cuvintele necodificate, pentru că, pînă acum, nu am putut sparge cifrul folosit. Apoi, era un pachet de zece mii de lei. Suma este destul de mare şi ne îndreptăţeşte să credem că ar fi vorba de bani destinaţi recrutării de noi agenţi sau reactivării unora mai vechi. Mai poate fi şi o altă explicaţie, şi anume aceea că banii reprezintă plata unor servicii făcute de destinatar. Surprinzător este faptul că în text, în clar, nu apare nici o menţiune cu privire la modul în care vor fi folosiţi. De

aici se poate trage și o altă concluzie : nu este exclus ca individul să știe ce are de făcut cu ei.

Nu putem însă exclude, și o altă posibilitate, în fond deloc de neglijat și anume aceea că paracliserul, în ciuda îndemînării sale în ale preluării documentelor, ceea ce presupune o bună inițiere în munca de spionaj, ar putea fi numai o „căsuță poștală". Ipoteza stă în picioare, mai ales că mai sînt și alte materiale, care au legătură mai mult cu activitatea de propagandă contrarevoluționară decît cu spionajul. O nedumerire, cît de cît, poate stîrni și cravata aflată acolo, care, mai mult ca sigur, este un mijloc de recunoaștere cu cineva. Oricum, însă, sîntem abia la început și nu avem voie să ne grăbim. O simplă mișcare greșită, și ne vom găsi în fața unui eșec. Trebuie să lăsăm „fructul" să se coacă.

Dinescu îl ascultase, dar pe fața sa nu se putea vedea ce anume gîndește. Mitrache nu aștepta nici un semn de aprobare și se așeză.

După cîteva clipe de tăcere, timp în care își consultase notițele făcute, în vreme ce ofițerii își expuseseră concluziile, Dinescu începu să vorbească :

— Dumneata, Morarule, întreprinzi investigații în legătură cu paraclisierul, stabilești cine este, de unde a venit și, mai ales, cum și în ce condiții a intrat în această afacere de spionaj. Sarcina este deosebit de dificilă, dar am încredere că vei ști să ți-o duci cu bine, la capăt... Tovarășe Mitrache, dumneata te vei ocupa de mesajul cifrat. Misiunea se va încheia atunci cînd vei reuși să spargi cifrul, dar nu uita că trebuie să faci lucrul acesta cît mai curînd. De el depind multe. Încă ceva, Morarule, ia legătură cu Palade și mai dă-i puțin curaj, fiindcă am senzația că este puțin cam speriat. Ne vedem poimîine, cînd vom face analiza acțiunii. Elementul cel mai important în această acțiune îl

constituie inițiativa noastră, fiindcă nu putem permite să așteptăm mișcările paracliserului pentru a vedea ce are de gînd. E de ajuns pentru astăzi...

Paracliserul își stăpîni emoția. Trupul îi era inundat de o dulce sfîrșeală. Intrase stăpînit de acest sentiment în biserica ce mirosea a piatră rece, afumată, a tămîie și a lumînări de ceară, și abia de mai avea putere să mai facă cei cîțiva zeci de pași pînă la ușa paraclisului. Închise ușa și se rezemă de canaturile din lemn masiv, respirînd profund, ca un alergător după o cursă lungă, istovitoare. Inima i se zbătea în piept, de parcă ar fi vrut să sară. Dacă vreunul dintre cei care îl cunoșteau l-ar fi văzut în situația aceasta, ar fi rămas uimit de transfigurarea care se instăpînise pe chipu-i cenușiu și umil.

Străbătu biserica cu pași mari, care răsunau estompat sub ogivele ferestrelor ; intră în altar, de unde, prin ușița de lemn vopsită în negru, pătrunse în încăperea paraclisului. Cu mișcări rapide, dar de o precizie uimitoare, scoase, de sub masa grea de piatră o lespede din pardoseală. O puse alături și din scobitura ivită trase afară o cutie metalică, nu prea mare, dar destul de încăpătoare. Alese, de pe inelul metalic pe care erau înșirate destul de multe, o cheie de o formă mai deosebită, și descuie caseta.

Pentru paracliser, documentele existente între pereții metalici reprezentau mai mult decît o comoară, erau o parte din viața sa, atît de puțin cunoscută altora. Rareori umbla la casetă, tocmai pentru că știa că secretele trebuie păzite. Dar acum o făcea cu nerăbdare. Dădu la o parte „Crucea de fier" cu diamante și frunze de stejar clasa de ofițer, pe care îi plăcea în clipele de singurătate să și-o atîrne la gît, reamintindu-și momentele de mare pompă,

cînd i-o prinsese pe piept însuşi marele Canaris, nu pentru că i-ar fi acordat mai puţină importanţă, ci pentru că acum era nerăbdător să afle ce conţine mesajul pe care ştia că îl va găsi în cartea aceea cu scoarţe legate în piele. Puse pe masa de piatră lustruită de vreme şi frecătură tabela de codificări cu vulturul nazist pe copertă, închise caseta, după care o aşeză la locul ei în ascunzătoare, şi astupă gaura din pardoseală. Mai cercetă o dată cu un ochi atent totul şi se apucă de decodificat mesajul. Rămase oarecum surprins, că printre grupele de cifre ale cuvintelor codificate erau şi unele în clar, dar îşi dădu imediat seama că era vorba doar de o modalitate de dublă criptare, pe care el o uitase. Dacă s-ar fi încercat descifrarea mesajului cifrat prin folosirea ca bază a cuvintelor clare, nu s-ar fi ajuns la nici un rezultat, ci lucrurile s-ar fi complicat şi mai mult, pentru că rezultatele puteau avea un alt înţeles decît cel real şi, ca urmare, atenţia putea fi îndreptată pe o pistă greşită. Zîmbi satisfăcut cînd observă semnătura de la sfîrşitul textului. Era deosebit de mulţumit că, după atîţia ani, află că Manfred, bunul său amic, trăieşte.

Reciti cu atenţie cele scrise pe foaia de hîrtie ce şi-o puse la îndemînă, o dată şi încă o dată. Apoi, îi dădu foc în mica sobă de tuci aflată lîngă unul dintre pereţii încăperii. Tot la flacăra chibritului aprinse, rînd pe rînd, fiecare filă din cartea ce conţinuse mesajul, iar coperţile le tăie în fîşii mici şi le aruncă şi pe ele în lada cu gunoi. Mai verifică încă o dată totul, pînă ce se convinse că nimic nu putea fi reconstituit. Aşeză banii în ascunzătoarea din podea, oprindu-şi pe moment numai cîteva hîrtii de o sută.

„Manfred ăsta a rămas acelaşi om de demult, pe cît de isteţ în unele, pe atît de naiv în altele, îşi zise, zîmbind,

totuși cu înțelegere. Îmi trimite bani folosiți, care nu stîrnesc suspiciuni, dar mă încarcă cu literatură de protest de parcă ar avea cineva nevoie de astfel de maculatură aici. Este atît de potrivită pentru spionaj ca și ghiuleaua pentru înotător. Las' că scap eu de ea..." și se apucă cu tragere de inimă să o îndese în godinul ce începuse să se încălzească.

În fond, proceda foarte înțelept. Își dădea seama că dacă s-ar fi apucat să răspîndească tipăriturile acelea așa cum îi cerea Manfred, nu peste mult timp, organele de securitate, refăcînd drumul „broșurelelor", ar fi ajuns la el. Or, pe el îl interesa, în primul rînd, să-și poată duce la bun sfîrșit însărcinarea de a pune pe picioare o „rețea de informații", al cărei rezident-șef să fie el. Faptul că urma să fie șeful unei rețele de spionaj îi satisfăcea orgoliul, îi dădea o senzație îmbătătoare de putere, o poftă nemaipomenită de viață.

A doua zi, păstrînd încă în suflet savoarea clipelor de fericire pe care le retrăise în ultimele zile, reluînd vechile contacte, expedie, așa cum era consemnul, o vedere, pe o adresă din Viena, prin care confirma, într-un limbaj convențional primirea pachetului. Mai hoinări un timp prin oraș și se întoarse în căsuța-i modestă dinspre șoseaua ce ducea către Oltenița. Cămăruța i se părea acum neîncăpătoare. În degete simțea furnicături de neastîmpăr. Dar, se stăpîni, făcînd eforturi vizibile în acest sens. Singurul semn care îi trăda neastîmpărul fusese acela de a goli sticla de șampanie pe care o cumpărase în ajun, cînd sărbătorise momentul „reluării activității și avansării sale la rangul, deloc lipsit de importanță, de rezident".

Dar nu se grăbea. Cunoștea bine că o rețea de spionaj nu se pune la punct cît ai bate din palme. Ba mai mult, era convins așa cum i se spusese de zeci de ori pe timpul

pregătirii, că dușmanul cel mai de temut al oricărui spion sînt graba și încercarea de a trece peste niște etape necesare. Acest lucru îl făcea să fie vulnerabil, tocmai pentru că, presat de timp, uită sau, în cel mai bun caz, chiar dacă nu-i făcea nici un renghi memoria, nu trata totul cu destul răbdare și atenție. Paracliserul nu era, însă, un om gata să se lase purtat de entuziasm, căruia să-i poată fugi printre degete răsplata atîtor ani de așteptare și renunțări.

Primul lucru pe care l-a avut în atenție a fost acela de a-și verifica cu multă grijă nu numai comportarea, ținuta, atitudinile, toate mișcările de la cele mai neînsemnate pînă la cele care făceau din el un viitor șef de rețea de spionaj, dar, mai ales, încerca să vadă dacă nu cumva, în umbra lui, se află cineva, dacă nu este urmărit, dacă de el nu se interesează cineva. Avea ceva din mișcarea vulpii, care niciodată nu iese în luminiș pînă ce nu adulmecă cu grijă vînatul, care nu se avîntă dincolo de marginea pădurii pînă nu e absolut sigură că nu se află vreun ogar prin preajmă.

Moraru nu stătuse, însă, nici el cu mîinile în sîn. Cele mai lungi clipe din viață i se părcau cele în care nu avea ceva concret de rezolvat, cele în care timpul se lățea ca o bucată de halviță. Se obișnuise, și după el se luaseră și colegii de serviciu, ca, ședințelor mai lungi, în care nervii îi erau puși la grea încercare, să le zică „pelteaua noastră cea de toate zilele", iar celor care nu mai știau să se oprească cînd luau cuvîntul, le spunea, fără prea multe menajamente, „halvițari". Mulți îi cam luaseră frica. Cu limba sa ascuțită cu tonul direct, tăios, dar fără urmă de obrăznicie, spunea lucrurilor pe nume, adevăruri nu tocmai plăcute pentru unii. De aceea, de cum primise sarcina să întreprindă investigații în jurul paracliserului, își schițase, în grabă planul de acțiune.

— În principiu, n-am ce observații să-ți fac... Ai judecat bine totul, dar de un lucru să ai mare grijă, mai multă chiar decît de ochii din cap : nu cumva să prindă cineva de veste că sîntem pe urmele lui, că ai terminat-o cu mine. Să știi că nu glumesc ! Va trebui să-ți calculezi bine fiecare mișcare. Pe aici să dai numai atunci cînd îl ai într-o descriere completă pe acest „slujitor al Domnului". Ai înțeles ?

Deși îmbrăcat civil, Moraru schiță un gest ce putea fi luat drept un salut militar și ieși repede din birou. Timp de mai multe zile n-a mai fost văzut prin sediu. Doar, cînd și cînd, raporta situația prin telefon, maiorului Dinescu, care, cu toate că în sinea lui se arătase mulțumit de cele ce reușise să afle ofițerul, nu făcuse niciodată vreo aluzie la faptul că ar avea altceva de spus decît „bine" sau „ai grijă în continuare".

Primul lucru pe care îl făcuse Moraru a fost acela de a vedea dacă nu cumva paracliserul, pe nume Ilie Alexandru, nu are cazier judiciar, dar, așa cum se așteptase, nu găsise nimic în arhivă. Se oprise să verifice datele de stare civilă ale individului, trecut de multișor de cea de a doua tinerețe. Așa cum reieșea din evidențele de stare civilă, se născuse într-o comună de lîngă Arad, de unde plecase de mic. Lucrase prin mai multe localități din țară. Anul 1936, îl găsea cu domiciliul în București, an în care fusese încorporat în Regimentul 32 „Mircea" din Ploiești. După terminarea stagiului militar, date fiind evenimentele din acei ani premergători războiului, fusese în continuare concentrat. Ca specialitate militară era transmisionist. La izbucnirea războiului, a fost trimis pe front, luînd parte la diferite acțiuni militare pe frontul de răsărit. După 23 August 1944, unitatea sa a participat la luptele de eliberare a patriei și, ulterior, la numeroase acțiuni

militare. În luptele de la Oarba pe Mureș, căzuse prizonier la nemți și, în februarie, după ce Budapesta fusese eliberată, unitățile românești îl găsiseră, împreună cu alți prizonieri români și sovietici, într-un lagăr, care, datorită înaintării rapide a frontului, nu mai putuse fi evacuat. Eliberat, a fost trimis în țară. Sfîrșitul războiul l-a găsit în drum spre noua unitate, cu care s-a întors în patrie. În 1947 s-a stabilit în Giurgiu, unde s-a angajat la biserica catolică.

Aflînd de toate acestea, Moraru gîndi că undeva trebuie să fie o pată neagră, un punct care, odată îndepărtat, ar pune întreaga poveste într-o lumină absolut nouă. Răbdător și încăpățînat, o porni la drum. S-a oprit, mai întîi la Arad, dar în comuna natală a paracliserului nu a mai găsit nici o rudă de-a acestuia în viață. Părinții îi muriseră încă înainte de război. Ceilalți săteni, își aminteau de el ca de un tînăr subțiratic, pe care, însă, nimeni nu îl recunoscuse în vreuna din fotografiile prezentate de ofițer.

Fără să-și piardă răbdarea, Moraru se duse la adresele din București unde locuise Ilie Alexandru. Nici aici nu reuși să descopere mare lucru. Mulți dintre locatarii cu care vorbise nu-și aminteau să fi locuit vreodată, acolo, un tînăr cu acel nume. Dacă nu l-ar fi știut la Giurgiu, în carne și oase, Moraru mai că nu ar fi crezut că există un individ cu acest nume, darămite să descopere vreo urmă, care să dea în vileag cînd și unde intrase în slujba serviciului de spionaj. Bănuia că pe timpul prizonieratului, dar una era presupunerea și alta certitudinea. Așa că își continuă cercetările.

La Ploiești, la fostul regiment, erau puțini cei care fuseseră, cîndva, cadre de comandă. Cine și-ar mai fi amintit, după atîtea frămîntări de un soldat care nu ocupase, în nici un fel, un loc prea important în viața uni-

tăţii. Dar Moraru începu să-i caute pe cei care făcuseră armata odată cu Ilie Alexandru. În sfîrşit, reuşi să dea de urma unui subofiţer care îndeplinise funcţia de plutonier de companie. Pentru Moraru, faptul era important cu atît mai mult, cu cît în documentele unităţii găsise toate datele care confirmau cele ştiute despre Ilie.

Subofiţerul, un bărbat aprig, negricios, uscat ca un tei sub viforul toamnei, cu nişte ochi scăpărători, plini de vioiciune, muncea acum ca magaziner la o întreprindere de industrie locală. L-a măsurat pe Moraru de sus pînă jos, cu acel aer de cunoscător cu care se obişnuise probabil să măsoare recruţii, şi l-a întrebat ascuţit cu ce l-ar putea ajuta.

— Să-mi vorbeşti de Ilie Alexandru, tov'ule, nu putu să nu i-o întoarcă Moraru.

— Cine dracu mai e şi ăsta ? ! întrebă pe acelaşi ton fostul subofiţer.

— Ţi-a fost soldat în companie, nu-l slăbi Moraru.

Discuţia se închega greu, mai ales că bătrînelul aflînd că Moraru era de la securitate, îşi cam ferea privirea şi nu scotea mai mult de două-trei cuvinte. Lui Vasile nu-i prea plăcea felul de a fi al fostului plutonier, dar se făcea că nu observă lipsa de solicitudine, gîndindu-se că era singurul care îi putea da unele relaţii despre paracliser. I-a trebuit, însă, multă răbdare pînă acesta s-a decis să-i spună cîte ceva, mai ales după ce individul îi spusese că nu-şi poate aminti de toţi soldaţii care trecuseră prin companie. Moraru nu se lăsă însă înşelat. Văzuse, deşi foarte stăpînit, abia perceptibil, în ochii acestuia o urmă de interes, o sclipire de o clipă, care trăda nu numai faptul că ceea ce susţinea nu era adevărat, dar se părea chiar că-l recunoaşte pe cel din fotografie. Îl lăsă cîteva minute fără să

spună o vorbă, dîndu-i a înțelege că nu ar mai avea nimic de întrebat, și-i zise la ureche, abia șoptit :

— L-ai recunoscut, ai ?

Rostise voit cuvintele foarte încet, convins fiind că omul, dacă avea ceva pe suflet, era cu toate simțurile la pîndă.

— Și da, și nu !

— Cum adică ?

— Foarte bine, da, pentru că aduce cu Iliuță, nu, pentru că parcă n-ar fi chiar el.

— Te rog să fii mai explicit, nu-l slăbi Moraru.

— Vedeți, mie mi-a fost destul de drag băietanul ăsta, Iliuță, cum îi spunea toată compania. Înalt, subțirel, era ca o fată, și cînta tare frumos. Băiat isteț. Purta o mare durere în suflet. Nu prea avea rude pe lume și satul său rămăsese în zona ocupată în urma dictatului de la Viena. Avea acolo o fată de la care nu mai primise un rînd de cînd intraseră hortiștii. Suferea foarte mult, dar cu bărbăție. Cînta la taragot și, cînd apuca el „goarna", cum îi zicea, plîngeau toți, așa de frumos îi zicea. Băiat curățel, cu nițică școală, l-a luat de ordonanță don' comandant de batalion.

Fostul subofițer tăcu, de parcă nu ar mai fi avut de gînd să-și reia firul amintirilor. Moraru, deși nerăbdător, nu-l sîcîi cu nici o întrebare, pentru că, în ciuda aerului său ursuz, de deșcă bătrînă, omul nu părea să fie lipsit de inimă.

— Pot să vă întreb ceva ?

— Desigur.

— Ce este cu Ilie de întrebați așa cu zor de el ? A făcut ceva rău ?

— Întreb, tocmai pentru că n-aș vrea să facă rău. Mă înțelegi, tovarășe... Moraru ar fi vrut să-i spună mai mult, dar se opri.

— Bine, conchise după cîteva clipe de tăcere, bătrînul. Cînd am pornit-o spre Vest să ne batem cu nemții, Ilie parcă era alt om. Probabil era vorba de dorul de prietena lui. Eu, însă, am fost rănit și m-am întors la un spital din spatele frontului, unde m-a și găsit sfîrșitul războiului. Despre Ilie am mai auzit cîte unele, dar mi-a părut rău cînd am aflat că a căzut, împreună cu comandantul batalionului prizonier la nemți și unguri. Am auzit că au fost eliberați spre sfîrșitul razboiului, dar pe-aici n-a trecut deloc, deși credeam că o s-o facă. Cam asta-i. Dacă ar mai fi ceva, este că una din cumnatele mele oftează și acum după el. Dar, ce mai, anii au zburat și lucrurile sînt altfel. Dar nu pot să cred că a îmbătrînit pe atît cît îl arată poza aceasta, sau poate fotografia este prost făcută ?

— Cîți ani ar trebui să aibă acum ?

— Vreo 39, sau poate mai mult... În nici un caz așa cum se vede aici, parcă ar avea cel puțin 50. D-aia am zis că este și nu este el.

Fotografia era un „instantaneu". Dar, oricît de „neartistică" ar fi fost, el, care știa că în realitate așa arată individul, abia își stăpîni neastîmpărul ce-l cuprinsese. Era aproape sigur că fostul subofițer nu vorbea despre omul din fotografie, dar nu voia să se lase „blocat" de o idee mult prea devreme îmbrățișată.

— Îți mai amintești de ce religie era Ilie acesta ?

— Cum dracu să nu-mi aduc aminte ? ! Era ortodox, ca cei mai mulți din regiment, dar nu era un bisericos. Mergea și el la slujbă cu ceilalți, că n-avea ce face, știți doar cum era în trecut... !

— Te rog, mai uită-te o dată la poza asta. Ești sigur că nu este, într-adevăr, Ilie ?

— Știu și eu ce să mai cred ? ! Pe măsură ce mă uit mai mult, treaba îmi pare mai încurcată. Ilie semăna destul

de bine cu domnul comandant de batalion, numai că dînsul era mai voinic și avea o mustață stufoasă și părul puțin rărit în față. Altfel, puteau fi confundați. Unii chiar ziceau că l-a luat de ordonanță tocmai că să-l scoată din încurcătură cînd se duce la dame, fiindcă, semănînd, comandantul nu se dădea de rușine. De, aș fi mai sigur dacă i-aș vedea fruntea și părul, dar nu pot din cauza pălăriei. Nu știu, de ce să vă spun altceva ?

— Cum îl chema pe ofițer ?

— Aristotel Brătășanu. Un om dat dracului, fiu de oameni bogați, cu studii făcute prin străinătate, căruia nu-i sufla prea mulți în ciorbă. Chiar ofițerii nemți, după ce intrară în țara noastră în '40, îl tratau cu foarte mult respect.

— Și despre el, ce cunoști ?

— Puțin, foarte puțin, pentru că nu era din localitate. Venise la noi, parcă în urma unui scandal cu fata unui general pe care o lăsase borțoasă și n-a vrut s-o mai ia de nevastă. Stătea la o femeie în gazdă, dar casa nu mai e acum, a fost dărîmată la bombardament, iar femeia am auzit că a murit... Cam atît, că de, era din altă lume. A ofițerilor. Noi, ăștia mai micii, cu trupa, cu serviterii și hangaralele...

— Din cauza asta m-ai luat așa, cam de departe, la început ? spuse zîmbind Moraru.

— D-aia. Și încă de una. Or zice unii, pe drept, că în vechea armată majurii au fost niște zbiri care trăgeau de la gura soldatului ca să-și facă averi... De unde să fi știut eu cine sînteți și cu ce vă ocupați ?

Moraru simțise schimbarea din tonul bătrînelului și îi strînse mîna cu putere, gîndindu-se că și el fusese cît pe ce să-l socotească un major „tipic."

Umbre vechi

Primăvara se aşternuse slobodă peste întreaga fire. În petalele florilor, în inimile oamenilor, în adierea vîntului se anunţa o vară bogată. Peste tot simţeai numai bucurie. Poate, altădată, Moraru şi cei care lucrau în cazul „Paracliserul" şi-ar mai fi găsit o fărîmă de timp să zăbovească în serile cu lună pe malul Dunării, să asculte cîntul fluviului în lina lui curgere către mare, sau să privească perechile de tineri îndrăgostiţi, plimbîndu-se pe sub sălciile mari. Acum, însă, gîndul le era îndreptat spre următoarea mişcare a spionului. O intuiau, o simţeau, o aşteptau cu nerăbdare. Dar timpul părea că se agăţase între rîndurile scrise cu cerneală simpatică pe foile cărţii expediate de serviciul de spionaj. Fiindcă, tocmai aici era cheia care le-ar fi deschis o uşă spre mulţimea de tenebre pe care le stîrnea reactivarea acestui vechi spion. Căpitanul Dumitru Mitrache era de nerecunoscut. Fire veselă, deschisă, care găsea oricînd o vorbă de duh, acum nu vedea nici în stînga, nici în dreapta, fiind preocupat de un singur lucru — mesajul cifrat. Iniţial, crezuse că va fi o treabă de copil să-l „spargă". Spera că din grupele scrise în clar va afla baza de criptare. Se şi văzuse gata să ducă, pe biroul şefului său, hîrtia cu conţinutul complet al comunicării. Dar lucrurile nu s-au întîmplat aşa.

După euforia primului gînd, și-a dat seama că cei care cifraseră materialul nu erau nici novici, nici îngîmfați, care să-și subaprecieze adversarii. Ba chiar s-a dojenit pentru ușoara sa infatuare și s-a pus serios pe muncă.

Dacă n-ați dezlegat niciodată cuvinte încrucișate sau dacă n-ați încercat să vedeți care este sensul unei criptograme, nu puteți înțelege ce însemna pentru Mitrache această sarcină pe care trebuia să o ducă la bun sfîrșit. Pentru că nu este de ajuns să ai niște cunoștințe despre cifruri, nu este de ajuns să fi dobîndit o anumită îndemînare în a lucra cu codurile, trebuie să ai scînteia imaginației, acea sclipire de inteligență, acea inspirație care îl detașează pe un mînuitor obișnuit de cifruri de unul chemat să le „spargă". Mitrache era în măsură să facă astfel de lucruri. O mai făcuse și în alte dăți, succesele sale fiind bine cunoscute în regională, dar, de data aceasta, își dădu seama că cifrul în cauză, de o aparentă simplitate, era o capcană pentru orice descifrator neavenit. Nu numai că, fără baza de codificare, nu se puteau înțelege cuvintele transformate în grupe de litere, dar textul era prevăzut și cu o capcană. Dacă se încerca realizarea unei „chei" din combinația cuvintelor clare și a celor cifrate, se ajungea la un anume rezultat, obținîndu-se o comunicare logică, coerentă, dar care nu era menită decît să ducă pe niște piste false. Era nevoie de experiență, de inteligență, ca să „simți" capcana, pentru că nici la ea nu se ajungea tocmai ușor. Mai mult, cei care codificaseră textul, mizaseră nu numai pe acest lucru, ci și pe faptul că cifratorul nostru, „blocat" de acest sistem de cifrare, nu va mai încerca și alte variante de lucru.

Și Mitrache fusese foarte aproape de a săvîrși această greșeală. Voise chiar să anunțe victoria, succesul decodificării, cînd, reverificînd, așa cum îi era obiceiul, înțelesese

că făcuse tocmai mișcarea pe care contaseră „expeditorii". Baza de decriptare era relativ, lesnicios de obținut, încît orice adolescent, care știa să rezolve o ecuație cu trei necunoscute, ar fi putut-o găsi.

Înciudat, se necăjise pe sine că fusese la un pas de una din acele gafe care ar fi declanșat o seamă de operațiuni ce s-ar fi desfășurat în gol.

— N-ar fi mai simplu să-l arestăm pe paracliser ? îl iscodise șeful, atunci cînd văzuse că descifrarea mesajului întîrzia.

Mitrache sesiză pe dată nuanța de ironie, dar își stăpîni năduful. Șeful său avea obiceiul să spună mici răutăți cu cel mai candid aer din lume. Inițial dorise să-i riposteze, dar lăsă cuvintele nerostite, convins fiind că și superiorul său era de acord cu faptul că arestarea paracliserului ar fi însemnat, în acel stadiu, o gogomănie. Mormăi un răspuns, care îl făcu pe maior să iasă cam grăbit din încăpere, și își văzu de lucru.

Munca unui om care se ocupă cu descifrarea mesajelor, dar mai ales a acelora care nu au niciodată „cheia" la îndemînă, pentru că nici un serviciu de spionaj nu le-a trimis vreodată pe amîndouă, pe lîngă sclipirea de inteligență cere și foarte multă trudă, am spune de cercetător, dar, nu în arhivele istoriei deși, într-un fel, și aceasta este istorie, și nici în seifurile serviciilor secrete că atunci lucrurile ar fi mult prea ușoare. Mitrache, știa acest lucru și, cu încăpățînarea lui de oltean — cum își cataloga el ceea ce alții numeau perseverență — nu lăsa nimic să-i scape, hotărît fiind să elucideze totul pînă la capăt.

În vreme ce Moraru se străduia să dea de urmele lui Ilie Alexandru, Mitrache petrecu cîteva zile în arhivele centrale. Cu sprijinul celor de aici, reuși să găsească ceea ce-l interesa și se cufundă bucuros în studiu. Răsfoi

dosare vechi, de dinainte de război, dosare în care agenții contraspionajului Siguranței adunaseră date privitoare la acțiunile desfășurate de Gestapo în România. Nu-l interesau decît metodele de cifru și descoperea lucruri nu numai interesante, ci și utile pentru munca sa. Dăduse în vileag că unul dintre mesajele trimise de centrala de spionaj hitleristă unui oarecare Laszlo Krantz din Brașov, rezident al unei rețele anihilate de organele românești, interceptat și descifrat era codificat într-o manieră întrucîtva asemănătoare. Polițistul român se întrecuse pe sine.

Mesajul, deși în acele condiții, în care România era aproape sub călcîiul german, datat 11 iulie 1938, fusese expediat într-o manieră identică. Sistemul de decriptare nu era însă descris. Mitrache înțelesese, studiind cu atenție fotocopiile criptogramei, că baza de descriptare era chiar cartea pe care fusese scris. Era un lucru periculos, dar destul de ingenios, mai ales că fiecare decifrator ar fi căutat în van „cheia" în altă parte. Stratagema se dovedea inteligentă și Mitrache aprecie lucrul acesta, dar, mai ales, priceperea românului. Nu era exclusă, însă, și o altă posibilitate, pe care ofițerul nostru o găsise tot studiind materialele aflate în dosarele acelea peste care se așternuse colbul istoriei, dar pe care acești indivizi, care încercau să iasă din ungherele în care îi aruncase timpul, voiau să-l stîrnească.

Agenții hitleriști nu folosiseră numai acel sistem de cifru, ci și modurile clasice, cu tabele de codificare special concepute sau, utilizînd ca bază de lucru, o operă literară care se putea găsi în orice bibliotecă. Acest fapt îi făcea munca și mai grea. Din analiza atentă a cazurilor cunoscute și din materialele studiate, Mitrache reținuse că, în marea lor majoritate, aceste lucrări erau tocmai edițiile

mai deosebite ale unor poeți germani. Spiritul teutonic își spusese cuvîntul și în această direcție.

Așadar ofițerul nostru știa de acum cu ce să înceapă și, după cîteva zile însoțite de tot atîtea nopți albe, pline de încordare, trăite asemenea unui pustnic, cu ușa biroului închisă, hrănindu-se doar cu cîteva sanviciuri, ajunse la rezultatul dorit. Nu o dată, în acest răstimp, șeful său venise decis să intre și să vadă care era stadiul lucrării, dar abia de atingea clanța ușii și, simțind-o încuiată, nu mai stăruia în nici un fel. În ciuda aerului său distant, a obișnuinței de a cicăli, de a-i dădăci tot timpul pe subordonați, nu era un om fără suflet. Pe Mitrache, deși niciodată nu i-o arătase în vreun fel, îl aprecia foarte mult. Știindu-l cît de conștiincios muncește, îl respecta. Și accepta chiar și unele hachițe, ca, de pildă, această izolare deplină în timpul lucrului la o criptogramă. Încercase, și nu de puține ori, să intre în „laboratorul de creație" — cum își denumise olteanul, biroul — în momentele de maximă concentrare în care nu deschidea ușa nimănui, dar acesta i-o tăiase țîfnos :

— Tovarășe maior, pe dumneavoastră vă interesează rezultatul, nu modul în care ajung eu la acesta... și, pe deasupra, n-aș vrea să facem din principiul compartimentării muncii o simplă vorbă...

Cunoscînd că de calitatea muncii lui Mitrache depind foarte multe, maiorul nu mai spusese nimic, așteptînd cu înfrigurare rezultatul.

— În concluzie, spuse nu fără mîndrie Mitrache, apăsîndu-și cu degetul mare și arătătorul de la mîna dreaptă firele mustății de un negru ce bătea spre albăstrui, acesta este conținutul mesajului.

— Să recapitulăm, se grăbi să adauge maiorul, după ce Mitrache se așezase pe scaun, adresîndu-se de data aceasta

și celorlalți care se aflau prezenți la dezbaterea conținutului comunicării abia descifrate.

1. Paracliserul este un vechi agent al nemților, aflat în legătura unuia care semnează WL—40. Este un individ bine instruit în materie de spionaj. Ca atare, trebuie înțeles de la bun început că nu avem de-a face cu un diletant.

2. I se cere să reactiveze rețeaua. Așadar, trebuie reținut că nu este singur, că are în contact și alți agenți care, probabil, n-au fost descoperiți de contraspionajul nostru de dinainte de război, pentru că, altfel, nemții ar fi știut că au „căzut".

3. De data asta avem de lucru cu «Organizația Ghelen», concluzie care reiese cu claritate din sarcinile pe care le-a stabilit centrala pentru prima etapă. Este prima mișcare și s-ar părea că vor să lucreze de-acum, pe cont propriu. Așadar, avem și un nou partener.

4. Și, ceea ce ne interesează, deopotrivă de mult, e faptul că, în legătură cu Centrul, se vor folosi de cîrmaciul nostru, pe care trebuie să-l verifice atent, tot timpul cît se află în țară.

5. Pînă la 30 august trebuie să stabilească pe cine se poate conta. Iată și o sarcină cu termen precis. Aceasta, se înțelege, va da de lucru omului nostru, nu glumă. Dar cine este acest paracliser ? Poți să ne spui ceva, Morarule?

Moraru ascultase foarte atent, dar întrebarea directă, rostită pe un ton cam brusc, îl surprinse. Nu pentru că nu ar fi avut pregătite concluziile cu privire la investigațiile desfășurate asupra paracliserului, ci, pur și simplu, pentru că ar fi dorit ca datele respective să fie mai amplu dezbătute. Îl privi, zîmbind abia schițat, pe Mitrache, bucuros că acesta reușise să dea de capătul cifrului.

Întoarse filele carnetului, privi două-trei secunde rîndurile scrise cu literele drepte, frumos rînduite, și începu:

— Paracliserul nostru, pe nume Ilie Alexandru, nu este de fapt cel care pretinde că este. O sumedenie de probe puternice mă determină să cred că sub această identitate, se ascunde cu totul altcineva... Şi Moraru rezumă foarte cuprinzător datele pe care reuşise să le culeagă în cursul investigaţiilor desfăşurate şi pe care cititorul deja le-a aflat. Concluzia firească, conchise el, ar fi aceea că maiorul Aristotel Brătăşanu, comandantul de batalion, a luat identitatea ostaşului.

— Crezi că este singurul care se putea „strecura" în pielea soldatului Ilie ? îl provocă maiorul.

— N-am exclus din calcul nici alte posibilităţi. Mi se pare, însă, că toate datele culese, toate indiciile converg spre această concluzie. Şi anume : cei doi semănau foarte mult ; atît de mult, încît unii îi socoteau rude. Soldatul Ilie reprezenta o acoperire clasică. Părinţii şi rudele apropiate ale acestuia dispar. Putem, deci, face o legătură între acest fapt şi evenimentele care s-au succedat. Apoi, căderea în ambuscadă a batalionului. Analiza atentă făcută de cîţiva ofiţeri foarte competenţi a dus la concluzia că regizarea este evidentă. Despre ce este, concret, vorba ? Comandantul de batalion „interpretează" un ordin al regimentului, înaintează, în condiţiile în care marea unitate lua măsuri pentru consolidarea la teren, şi este încercuit de inamic. La momentul respectiv au fost necesare măsuri suplimentare pentru închiderea breşei create. Deci, o a doua „întîmplare". Cea de a treia, am amintit-o deja. Unitatea cade aproape în totalitate în cursa întinsă de inamic, în vreme ce, în acest lagăr de prizonieri nu este găsit decît soldatul Ilie. Ceilalţi fuseseră evacuaţi din vreme în Germania. Să punem acest fapt în relaţie şi cu o practică a trupelor nemţeşti. Cînd simţeau că sînt copleşiţi, luau întotdeauna măsuri pentru transferarea prizonierilor,

tocmai pentru a nu cădea în mîinile trupelor noastre. Or, analizînd, din nou, desfăşurarea operaţiunilor în acea zonă unde a fost descoperit lagărul, trupele germane ar fi avut nu numai timpul, ci şi toate mijloacele la dispoziţie pentru a realiza transferul. Dar, „din întîmplare" nu s-a făcut acest lucru.

— Interesant, tovarăşe Moraru... Ai stabilit însă ce-i cu... Aristotel Brătăşanu ? interveni maiorul, nelăsîndu-l pe Vasile.

— Vă daţi seama reluă imediat locotenentul, că a fost următorul element pe care l-am avut în atenţie. De îndată ce am aflat, am trecut la cercetări. De aceea am şi întîrziat aproape o săptămînă.

Moraru ţinu să precizeze lucrul acesta, pronunţîndu-l mai apăsat şi rar, tocmai pentru că maiorul îi trăsese o săpuneală pe cinste, reamintindu-i în felul său tăios şi distant că termenul pînă la care trebuie rezolvată o lucrare are un caracter imperativ şi numai cu aprobarea necesară poate fi depăşit.

Maiorul îl împunse cu privirea şi gîndi că, dacă tînărul acesta ar fi mai puţin impulsiv, ar avea mai multe şanse să se facă simpatic tuturor, dar lui nu-i plăcea deloc aerul de totală stăpînire de sine al locotenentului, spiritul bătăios cu care îşi apăra opiniile, chiar şi atunci cînd nu prea avea dreptate. Ascultă, totuşi, cu atenţie în continuare.

— Aristotel Brătăşanu, începu după o scurtă pauză Moraru, s-a născut în 29 februarie 1903, în Bucureşti. Tatăl său, mare moşier, avea o proprietate întinsă lîngă Ploieşti, iar mama provenea din familia Iani, negustori greci din acelaşi oraş. După naşterea copilului, cei doi s-au despărţit, iar mama lui Aristotel a plecat în Franţa. Tatăl s-a recăsătorit cu fiica fostului consul al Germaniei la Bucureşti.

În aceste condiții, copilul a fost îndrumat să facă studiile în Germania, unde, de fapt, termină școala militară de ofițeri de geniu și mai tîrziu, Academia de război. Este unul dintre puținii militari români, rețineți, vă rog, amănuntul, admis după anii '30 la aceste instituții de învățămînt, fapt datorat, probabil, „intervențiilor" familiei, mai ales ale mamei sale vitrege. Dar poate fi, oare, luat în calcul numai acest element ? ! Nu putem aprecia că „dovada" de încredere ce i s-a dat, fiind admis în aceste instituții de învățămînt, ar fi fost o „recompensă" pentru un anume fapt ? ! Și acest lucru ar putea fi recrutarea sa ca spion de către serviciile de informații naziste. Este o situație, zic eu, care nu trebuie neglijată. Apoi, în rîndul foștilor ofițeri, colegi de regiment cu Brătășanu, se știe că el manifestase anumite simpatii față de mișcarea legionară. Aceasta, pînă la un moment dat, cînd a încetat parcă subit să mai facă vreo aluzie la acest lucru, să manifeste vreun interes vizibil pentru legionari, așa cum o făcuse mai înainte. Este o „mutare" care dă serios de gîndit. Discutînd cu oamenii, cercetînd arhive, am reușit să dau și de alte urme. Vizita cu destulă regularitate Ambasada germană, dar mergea numai îmbrăcat civil și foarte discret. La intervenția organelor de contraspionaj române, fiind atenționat de comandantul de regiment, a încetat să mai facă acest lucru, un timp. Dar și-a reluat obiceiul. Tocmai de aceea a fost mutat la Ploiești, deși, inițial, se hotărîse transferarea lui undeva în Moldova. Cineva pusese din nou o „vorbă bună" pentru el.

Trebuie să știți că serviciul nostru de contraspionaj începuse să-l supravegheze foarte atent în acea perioadă. După intrarea trupelor nemțești în țară, însă, situația s-a schimbat. Dosarul său, aflat la Siguranță a „dispărut",

păstrîndu-se numai copia pe care comisarul ce-l avea în atenție și-o făcuse, parcă bănuind ce se va întîmpla. L-am căutat pe acest om să-i cer mai multe amănunte, dar, din păcate, a murit în timpul bombardamentelor. Și moartea lui mi s-a părut întrucîtva suspectă. Poate, cîndva, vom avea timp să ne ocupăm și de elucidarea acestei probleme, pentru că s-ar putea să fie vorba tot de o mînă criminală... În copiile acestui dosar am găsit unele date care demonstrau cert, faptul că Brătășanu era spion nazist. Se pare că era în solda Abwehrului, pentru că el n-a apărut niciodată în legătura agenților Gestapoului. Cînd spun acest lucru am în vedere și faptul că, în dese rînduri, fusese văzut în compania șefului serviciului „Balcani" al organizației lui Canaris, cu prilejul vizitelor pe care acesta le făcea în România, în special în anul 1940. Notările de serviciu, făcute de-a lungul anilor, ni-l descriu pe Brătășanu ca pe un ofițer capabil, ambițios, la curent cu cele mai noi probleme de artă militară, cu un pronunțat spirit filogerman. Oamenii, însă, îl descriu ca pe un mîrșav, gata să calce pe cadavre pentru a ajunge în vîrful piramidei, adept al metodelor forte, capabil de orice, avid de bani și de putere. Batalionul lui, povestea un fost gradat care l-a avut comandant, aplica metodele germane de instruire. În miezul iernii, ostașii făceau instrucție fără mantale și mănuși, iar cei cîțiva copii de trupă, afectați unității, erau supuși la chinuri greu de închipuit. Și acest fapt spune multe... Timpul petrecut legal în Germania a fost o excelentă acoperire pentru inițierea în problemele de spionaj, iar substituirea lui cu Ilie Alexandru, i-a oferit o bună acoperire lui Brătășanu care era destul de „pătat" și care, așa cum probabil a bănuit, atît el, cît și stăpînii săi, stătea în atenția organelor de contraspionaj române. Pentru a-l trece în

„adormire" era necesară o „carcasă" cît mai puțin bătătoare la ochi. Și, de ce să nu recunoaștem, au găsit una destul de bine pusă la punct. Omul și-a clădit un trecut „autentic". Nu știa cine și-ar putea da seama de substituire. Deci posibilitățile de verificare sînt destul de reduse. Apoi ocupația individului este destul de modestă, nu ridică nici un fel de probleme. Și, pe deasupra, trăiește într-un oraș, mic e drept, dar cu nebănuite „deschideri" spre lume. Cu mijloace legale, sau chiar în mod fraudulos, poți, în cel mult două săptămîni ajunge în inima bătrînei Europe. De asemenea, fără să faci cel mai mic semn care ar stîrni suspiciuni, poți primi și expedia „scrisori", cum ne-a demonstrat afacerea la care lucrăm și cum, dealtfel, ne și așteptam. În linii mari, atît am avut de raportat, pentru că amănuntele legate de Aristotel Brătășanu, alias Ilie Alexandru, le vom stabili ulterior...

Moraru vorbise tot timpul cu glas egal, liniștit, de parcă ar fi prezentat o lecție. În minte i se învolburau cele mai aiurite gînduri, întrebări, frînturi din discuțiile purtate cu oamenii pe care-i întrebase despre Brătășanu, chipuri diferite, întîlnite în cale, imaginea unor locuri pe unde trecuse. Iar peste toate plutea, asemenea unei pîcle, figura încruntată, torsionată de cicatricea ce-i brăzda obrazul drept, a paracliserului, pe care îl bănuia că ucisese omul a cărui identitate și-o însușise. Se întreba mereu cum ? Dealtfel, tot asta făcuse de cînd acest gînd îi încolțise în minte.

— Ce propuneri aveți ? întreabă maiorul, privindu-i pe rînd.

— Cred, raportă Moraru, că n-ar strica „să forțăm nițeluș mîna" paracliserului.

— Să-l grăbim ?

— Nici vorbă, tovarăşe maior! Individul este şiret ca un vulpoi bătrîn, dar să-l venim puţin în întîmpinarea dorinţelor...

— Şi cum crezi că ai să faci asta, tovarăşe locotenent?

— Uitaţi cum...

Palade îşi frămînta palmele ca un şcolar care nu cunoştea lecţia. Era în neastîmpărul lui o anume timiditate ce-l făcea pe omul acesta voinic să pară nehotărît, poate lipsit de fermitate. Dacă cineva l-ar fi judecat, însă, în acest fel, ar fi greşit, şi Moraru îşi dăduse imediat seama că această stare de spirit i-o crease întîmplarea trăită, vîrtejul în care fusese atras fără voia lui, lumea tenebroasă pe care i-o deschidea „colaborarea" cu serviciul secret vest-german fapt care, pe el, om al faptelor făcute la lumină, fără ascunzişuri, îl speria. Dar Moraru mai înţelesese că, în adîncul sufletului său, Palade nu ar fi ezitat o clipă, la nevoie, să facă ceea ce ar fi fost spre binele ţării. Ofiţerul aflase despre modul în care Waldy se purtase cu cîrmaciul nostru, cum reuşise să-i cîştige prietenia, cum încercase să-i adoarmă orice resentimente, pedalînd tocmai pe relaţiile lor, pe apropierea lor ca oameni, şi nu pe legătura clasică agent-ofiţer de legătură. Moraru aprecia chiar fineţea „lucrăturii" şi îşi spunea adesea, gîndindu-se la modul în care fusese recrutat Palade, că poate Waldy ar fi avut sorţi de izbîndă dacă omul nostru ar fi fost un ahtiat după bani, un afemeiat sau un aventurier mărunt, sau dacă el, ca lucrător de securitate, nu şi-ar fi făcut cum trebuie meseria. În sufletul lui Palade exista chiar o anume contradicţie, o luptă de sentimente, o încrîncenare determinată tocmai de faptul că Waldy se dovedise un om deosebit, sensibil, prietenos, poate sincer, care ştiuse

să atingă niște coarde sensibile. Moraru înțelesese și acest lucru. Știa că există un singur remediu, un singur mijloc de a-l face pe Palade să înțeleagă că „prietenia" afișată de Waldy nu era decît un simplu „joc", bine pus la punct. Avea chiar o vorbă care îl făcuse remarcat printre colegii săi : „timpul lucrează împotriva minciunii", obișnuia el să spună și Palade cugetase îndelung asupra zicalei.

Moraru îl fixa acum pe Palade cu aceeași privire hotărîtă, deschisă, ce pătrundea pînă în adîncul sufletului, așteptînd ca acesta să se pronunțe. Îi ceruse să se pregătească de plecare în voiaj și, conform înțelegerii ce o avea cu paracliserul, să-l anunțe cu o săptămînă înainte pentru ca acesta să-i poată înmîna cele ce avea de transmis în străinătate.

— Eu, tovarășe locotenent, aș fi vrut să trec pe o șaluptă aici, în port, că nu prea mă mai bătea gîndul s-o iau din nou, la drum lung, cu șlepul, pe-afară... Dar dacă ziceți că trebuie, am s-o fac și p-asta. Un singur lucru mă frămîntă, nevasta și copiii... să nu pățească ceva... De mine nu prea mi-e teamă, pot să mă apăr și, la nevoie, știu să-mi vînd scump pielea, dar ei...

— Nici o grijă, tovarășe Palade. Vom veghea asupra vieții lor, ca nimeni să nu tulbure existența familiei dumneavoastră.

— Atunci, sînt liniștit. Poate cînd o să aveți și dumneavoastră familie și copii, o să mă înțelegeți... Spuneți-mi ce trebuie să fac...

Avrămuț își așează din nou trenciul pe braț, astfel încît să se vadă foarte bine emblema fabricii producătoare, și se uită cu atenție, dar foarte discret, dacă nu cumva în preajma lui se mai afla cineva cu care ar fi putut fi con-

fundat. Nezărind printre călătorii ce așteptau venirea automotorului de Giurgiu nici unul care să-i fie o „copie", se lăsă ușor furat de gînduri. Fusese mutat, în interesul serviciului, de la Deva în Capitală, deși el nu ar fi vrut să părăsească orașul acela liniștit, dar toate argumentele pe care le adusese fuseseră spulberate de hotărîrea celor ce apreciaseră că e nevoie de el aici, în București. Abia venise de o săptămînă și, cu sprijinul unui coleg găsise o gazdă, dar locuința era destul de departe spre marginea orașului și ar fi vrut să se mute cît mai curînd. În după-amiaza aceea, avea, chiar, de gînd să se ducă să vadă o nouă cameră, dar șeful său îi încredințase misiunea de a-l aștepta pe locotenentul Moraru din Giurgiu, pe care urma să-l sprijine în îndeplinirea misiunii.

— Nici eu nu știu prea multe. Te orientezi la fața locului. Sînt sigur că n-o să ne faci de rușine. Veți lua legătura, avînd acest mod de recunoștere. Este posibil ca el să „însoțească", așa cum am înțeles „un rechin" plecat la vînătoare, așa că ai grijă cum te descurci. De Moraru ăsta, am auzit că e un tip cam bățos, dar știu că nici tu nu te lași mai prejos. Tare-s curios cum o să vă înțelegeți.

Avrămuț îl reperă pe Moraru din clipa în care apăruse în cadrul ușii vagonului de clasa a doua. Silueta îndesată, cu umerii parcă prea largi, cu brațele puternice și mersul ușor legănat, era imposibil să fie confundată. Avea în mînă geanta de piele neagră și de cum dădu cu ochii de el, se apropie ; se prezentară discret, dornici să nu atragă atenția celor din jur.

— Uite, acela-i tipul pe care nu trebuie să-l scăpăm din ochi, îi spuse șoptit, întorcîndu-se cu fața către paracliserul care, pe partea cealaltă a peronului, îi depășise.

Avem indicii că urmează să ia contact cu cîteva dintre legăturile sale. Noi trebuie să fim pe față, să nu ne scape nimic. În ciuda aerului de om inofensiv, să știi, amice, că este un tip al dracului de dibaci, uns cu toate alifiile...

Lui Avrămuț îi plăcu tonul direct, al locotenentului Moraru...

Paracliserul se pierdu în mulțimea aflată în gară. I se părea că trăiește o nouă viață, că este alt om și, bucuros, își îndreptă spinarea, trăgîndu-și umerii înapoi, renunțînd la poza umilă pe care o afișa și care i se părea inutilă acum. Făcuse toate acestea numai după ce verificase foarte bine dacă nu era cumva urmărit, dacă printre sutele de perechi de ochi cu care se întîlnea ai lui, nu erau unii ce îl aținteau expres. După cîteva trucuri făcute așa cum știa el, cu care i-ar fi „scos la lumină" pe eventualii urmăritori, se convinsese că nimeni nu era interesat de ceea ce reprezenta el în „valea universului". Nu slăbise, însă, atenția. De-acum, mai sigur pe el, se verifica mult mai rar, nu mai zăbovea atît în stațiile de tramvai și nu mai aștepta, la infinit, la stopuri pînă treceau toți, pentru ca, în ultima clipă, să se întoarcă din drum.

Deși, aparent, mergea fără nici o țintă, el se apropia, urmînd un traseu destul de sinuos, de primul său obiectiv. După ce dădu colțul străzii de lîngă Sfatul popular al Capitalei, se opri brusc și privi prin vitrina librăriei. Nu zări pe nimeni în urma sa. Destul de grăbit, trecu strada și intră în „Belvedere". Așteptă cîteva minute bune pînă cînd cabina de sticlă a liftului ajunse la parter. Ochii îi ținea, însă, mereu lipiți de ușa blocului. Grăbit urcă în lift și opri la etajul șase. Coborî și, cu aceeași agilitate de pisică, închise cît mai neauzit ușile cabinei. Se opri și

ascultă atent dacă nu se aud paşi pe scări. Abia după aceea apăsă pe butonul soneriei sub care, pe o carte de vizită, cam îngălbenită de vreme, scria „Familia Hotineanu". Sună o dată lung şi apoi manipulă în aşa fel butonul soneriei, încît, pentru un cunoscător în ale limbajului Morse, ar fi însemnat „QR-4. Aşteaptă !"

După un timp, dincolo de uşă se auzi un zgomot de papuceii tîrşiţi şi cheia răsucită clănţăni uşor în broască. In deschiderea uşii apăru o figură cam răvăşită, pe care se întipărise, pe dată, o surpriză greu de descris, un amestec de teamă şi bucurie, de îndoială, dar şi de certitudinea pe care ţi-o dă doar reamintirea unor lucruri bine ştiute şi îndelung dorite. Deschise gura să spună ceva, dar paracliserul flutură uşor mîna dreaptă, depărtîndu-şi puţin reverul hainei, astfel încît să se vadă mai bine cravata. Ţesătura de mătase a acesteia avea brodat un G foarte discret. La vederea literei, nehotărîrea ce îi stăruia încă în suflet se risipi ca o pală de ceaţă sub adierea vîntului. Semnalul aceala QR-4 era indicativul său pe care el era convins că numai cineva avizat îl ştie, dar nu putuse să nu încerce un anume sentiment de teamă atunci cînd văzuse că în faţa uşii stă un necunoscut. Se puteau întîmpla foarte multe, mai ales că el nu se legănase în iluzia că nu mai fuseseră descoperiţi şi alţi agenţi, dar, în nici un caz nu putea crede că semnul de recunoaştere — „cravata" — care fusese expres stabilit pentru un anume grup care nici măcar nu se cunoşteau între ei, putuse fi cumva aflat de organele româneşti.

— Bună ziua ! Aş dori să vorbesc cu domnul Hotineanu..., zise paracliserul, deşi omul din pragul uşii semăna, cu unele mici deosebiri, descrierii ca de altfel şi fotografiei ce exista în dosarul său de agent.

— Eu sînt..., dar în ce problemă ? răspunse, ușor nehotărît.

— Vreau să vă transmit salutări de la Rudy.

— Mulțumesc ! Cum o mai duce cu sănătatea ? Continuă dialogul cu cel de-al doilea termen al parolei bărbatul din ușă, privind cu interes la batista cu bordură aurie, cu care paracliserul își tampona fruntea pe care nu se vedea nici un strop de sudoare.

Recunoașterea fusese, așadar, făcută și nici un element nu lipsea din semnalele stabilite. Hotineanu deschise larg ușa, făcînd loc paracliserului să intre. Se așezară la masa din sufragerie și, la privirea întrebătoare a musafirului, Hotineanu îi răspunse că poate vorbi tot ce dorește, fără grijă.

— Nu-i nimeni în casă, ținu să-l asigure din nou.

— Domnule Hotineanu, a venit vremea să ne punem pe treabă. Am „dormit" destul pînă acum. Eu sînt rezidentul șef al grupului din care faci dumneata parte. Nu demult, am primit ordine precise din partea centralei. De fapt, știu de existența dumitale încă dinainte de război. Am avut ocazia să te văd și în centrul de instruire de la Bergendorf și, sincer să fiu, ți-am apreciat calitățile. Ca dovadă a încrederii, dumneata vei fi ajutorul meu și vei coordona activitatea celor doi agenți ce sînt aici, în zonă, dar despre aceste probleme vom discuta mai în detaliu altă dată. Acum vreau să stabilim care sînt posibilitățile dumitale, ce pătrunderi ai, cum și în ce fel poți intra în posesia unor informații și, mai ales, în ce măsură acestea sînt de valoare, prezentînd interes pentru noi.

Hotineanu își drese glasul, dorind să nu lase să-i răzbată în voce unda de supărare ce-l cuprinsese. Sperase întotdeauna că el va fi șeful unei rețele de spionaj, ca o recompensă pentru numeroasele servicii aduse stăpînilor săi, încă de dinainte de război, cînd furnizase date foarte

complete și precise cu privire la industria petrolului. Dar planurile făurite de el, cu înfrigurarea așteptării, răzbite de incertitudinile pe care i le ofereau noile vremuri, se spulberaseră irevocabil. Trăise destule frămîntări și „lipsa" acelei vieți duble, cu care fusese obișnuit, îi crea o stare de nesiguranță, pentru că el trăda din viciu, cu aceași pasiune cu care alții jucau cărți, beau sau fumau. Contactele secrete cu agenții, aura de mister și putere pe care i-o aducea situația de clandestinatate, în care se găsea, apoi sumele de bani realizate atît de ușor, sentimentul de putere pe care îl încerca în fața celor ce habar nu aveau că stau de vorbă cu un spion care fusese decorat cu insigna de aur a partidului nazist, îi creau o stare de fericire, care îi lipsise în tot acest timp. Iar acum mirajul acela i se deschidea din nou. Din nou i se solicitau serviciile, din nou devenea un om care, în ascunzișul lui, era „unul dintre puternici" și, cu toate că el ar fi vrut să fie șeful care să domine totul, se supuse cu evlavie aproape, acestui bărbat, în privirile căruia își vedea oglindită parcă, imaginea caracterului său. Sub strălucirea metalică a ochilor omului obișnuit să comande își plecă, cu supunere, fruntea, într-un gest pe care-l făcea și în trecutele-i întîlniri cu ofițerii de informații germani.

— Eu sînt pensionat pe caz de boală, gradul trei, de un an de zile. Nimic serios. Cu sprijinul unor prieteni, am reușit să mă clasez medical. Nu mai suportam să le văd mutrele ălora și „m-am retras" pentru o vreme. Dar am să reiau munca. Ca inginer petrolist, voi putea intra în multe locuri. Urmează să mi-l aleg pe cel mai „convenabil", așa că aștept recomandarea. Soția mea lucrează ca dactilografă la un institut de cercetări și nu este cazul să vă mai spun că poate afla destule, iar prin interme-

diul cunoscuților și prietenilor avem asigurate și alte categorii de informații. Rămîne să stabilim doar domeniul ce prezintă interes pentru superiorii noștri.

— Toate domeniile : politic, economic, militar, interne, relații cu aliații României, cadre ale armatei, securității și miliției, nivel de trai, tot, într-un cuvînt, absolut tot, fără alegere. Spionajul total nu e o simplă vorbă ! Înțelegi, domnule Hotineanu, tot, nimic nu trebuie să scape ochiului, urechilor, simțurilor noastre.

— Și cum o să transmitem toate aceste informații ?

— Asta este o problemă care mă privește pe mine. Avem pînă acum un canal de legătură foarte sigur, mijloace la dispoziție și nu este cazul să vă faceți griji.

De fapt, paracliserul se temea ca nu cumva omul să-și fi schimbat sentimentele, să nu fi devenit un „renegat", care nu mai e în stare să lupte.

— Perfect ! se entuziasmă Hotineanu.

— Să facem, înainte, de a ne despărți, un scurt plan de acțiune pentru viitor. Ne vom întîlni în trei locuri. În Grădina botanică, lîngă tufa de „Mimoza pudica", loc conspirat sub denumirea de „În colț, la Patria" ; doi, la bufetul Gării de Nord, conspirat „În Cișmigiu", și trei, la sala de lectură a Bibliotecii municipale, conspirat, „La o cafea, la Nestor". Te anunț prin telefon. Ora o stabilim în felul următor : scazi din numărul 24 ora pe care ți-o spun eu. Ziua, întotdeauna este cea următoare. Dacă din diverse motive nu reușim să ne vedem, sau vreunul simte ceva suspect, întîlnirea se amînă pentru a treia zi, în locul următor celui care fusese fixat. Informațiile mi le aduci scrise cu cerneală simpatică pe foi albe. Plata, în raport cu valoarea lor. Acum ai un avans de o mie de lei. La treabă, Hotineanu și nu uita să-ți reamintești tot ceea ce

ai învățat „acolo" cu privire la culegerea de date, filaj, transcriere, scriere secretă și, mai ales, să fii mereu pe fază. La revedere...

De cum păși pragul ușii blocului Belvedere, paraclisierul deveni din nou același om umil, același bărbat ce trecea neobservat printre oamenii de pe stradă. Dar acest lucru nu scăpă atenției celor doi ofițeri, cărora, silueta umilă le stîrnea aprige strîngeri de inimă.

Din ușoara relaxare a spionului, ofițerii de securitate înțeleseseră însă că începuse să capete acel sentiment de siguranță, care îl face pe unul ce se ocupă cu astfel de lucruri să săvîrșească greșeli. De aceea, nu-l slăbiră nici o clipă, urmărindu-l cu atenție, supraveghindu-l pas cu pas. Putea fi o simplă tactică, menită să-i facă pe ei să trateze totul cu ușurință și să se „pună în lumină". Avrămuț fusese acela care-i spusese și lui Moraru că nu aveau voie să facă vreo greșeală, fie din prea mult zel, fie din grabă, că nu trebuie întreprins nimic care l-ar fi putut alerta pe paracliser, chiar dacă ar fi riscat să piardă vreun moment operativ.

Moraru, cu toate că nu ar fi avut nici un motiv să nu-i dea dreptate lui Avrămuț, mormăi ceva, auzind de pierderea vreunui moment operativ.

— Măi, Vasile, tu parcă tot timpul privești într-o oglindă retrovizoare. La tine, dreapta apare de parcă ai vrea să fie stînga, iar cînd mergi înainte, vrei să lași impresia că ești în marșarier. Nu-mi dau seama de ce o faci, dar cred că din spirit de frondă, deși, în fond, nu ești tu nesuferitul care vrei să pari, uneori.

— Poate că ai dreptate, dar mă ricîie pe suflet faptul că l-am putea scăpa pe individul acesta care ar reuși astfel

să-şi facă, în continuare, mendrele. Ştiu că este foarte logic şi profesional ceea ce-mi spui, dar, cînd am realizat cît rău a făcut pînă acum şi, mai ales, cînd îl văd cum se pregăteşte să pună la cale alte mîrşăvii, mă cuprinde nerăbdarea. D-aia am bombănit, Eugene, şi, te rog, să nu mi-o iei în nume de rău...

Avrămuţ nu-i răspunse. Nu prea aveau timp de discuţii. Fiecare îşi vedea de treabă, hotărîţi să nu se lase surprinşi.

Spionul nu-şi pierdea, însă, vremea cu nimicuri. Cu aceeaşi precauţie, contactă un alt individ despre care nimeni n-ar fi putut bănui că ar fi fost în solda vreunui serviciu de spionaj. Era un bărbat între două vîrste, bine cunoscut printre colegii de muncă ca un om conştiincios, gata oricînd să-şi refuze repausul pentru a-şi duce treburile la bun sfîrşit. În funcţia lui de impiegat de mişcare la staţia Bucureşti—Triaj, afla destule despre transporturile de mărfuri, astfel încît paracliserul îi acordase importanţa cuvenită, oferindu-i „ca avans" o sumă destul de mare de bani, mult mai mare decît cea dată lui Hotineanu. Şi acestuia, sub pretextul că are de rezolvat unele probleme privind expedierea unor mărfuri, i-a făcut un scurt instructaj, în special asupra modului în care să-şi codifice informaţiile culese şi calea de întîlnire pentru transmitere. Paracliserul îşi simţea inima pocnind de bucurie. Toate îi mergeau din plin. Cei doi informatori erau oameni cu destulă experienţă în activitatea clandestină, aveau acces la informaţii de valoare şi, ceea ce era foarte important, era faptul că anii de inactivitate nu le diminuaseră din dorinţa de a-şi relua vechile îndeletniciri.

Trecuse demult de amiază şi paracliserul nu-şi terminase încă drumurile. Forfecă, de cîteva ori, Calea Victoriei, şi străzile limitrofe, părînd nehotărît, dar, în cele din urmă, se apropie de clădirea Direcţiei Centrale de Statistică. Împinse uşa de cristal şi schimbă cîteva cuvinte

cu portarul. Acesta îl ascultă cu acea deferență superioară, care îi face să se creadă cel puțin de aceeași dimensiune cu instituția la ușa căreia stau. Destul de vizibil, însă, atitudinea i s-a schimbat îndată cînd a înțeles cine era acel om modest, a cărui cravată de mătase, în tonuri șterse, purta semnul care lui îi spunea atît de mult. Scurta întrevedere a fost urmată de o alta, ceva mai lungă, al cărei conținut cititorul, desigur, îl bănuiește.

Din nou în vizuină

Deasupra fluviului continua să plutească o ușoară ploală ce făcea să dispară în aburul umed contururile caselor satului Barbing. La cîrma șlepului său, Emil Palade urmărea atent drumul indicat de balize, dar gîndurile îi zburau tot către întîlnirea pe care o va avea cu Waldy. Naviga încet, cu grijă, dar, înainte de satul Schwabbelweis, cerul începu să se limpezească și, în lumina razelor soarelui de dimineață, iarba de un verde crud de pe maluri strălucea vesel. Palade, însă, nu prea lua în seamă tabloul care altădată poate l-ar fi bucurat, amintindu-i de satul lui gorjenesc de pe malul Amaradiei. Aruncă, din obișnuință parcă, o privire spre binta în care erau ascunse cele două pachete pe care i le adusese paraciserul și se întrebă dacă nemții aștia nu vor observa că se umblase la ele. După ce îi dăduse de veste că va veni pe vas, tîrziu, către miezul nopții, paraciserul supraveghease foarte atent cum sînt ascunse pachetele în bintă și cum se îndepărtează urmele care puteau da în vileag faptul că se umblase la șuruburile de fixare ale babei. Abia după aceea, părăsise puntea, la fel de neauzit, precum venise. Palade simțea și acum arsura ochilor aceloră albicioși, care mocneau în întunericul nopții, ca ai unei sălbăticiuni și, cu toate că nu-l zărea prin preajmă, intuia că individul nu era prea departe căutînd să se convingă

că nu mai urcă nimeni pe vas. Pînă ridicase ancora, avusese destule momente în care crezuse că totul se va duce dracului. De cîte ori auzea pe cineva călcîndu-i ‘schela’, își spunea că trebuie să fie Moraru, dar acesta nu se arătase și nici altcineva nu venise pe vas. Chiar se întreba dacă nu cumva ar fi trebuit să se ducă el să le spună că „marfa“ sosise, dar își frînă pornirea, convins că știu ei ce fac. Procedase foarte bine. La vreo cîteva ore bune de la plecarea din Giurgiu, cînd înserarea își îngemăna umbrele cu valurile Dunării, din apropierea malului recepță semnalul luminos „Venim pe vas“, clipit de lumina unei lanterne oarbe. Încetini viteza verifică dacă marinarul său dormea, și aruncă o parîmă, pentru ca cei din barcă să poată urca pe vas, cît mai ușor.

Erau trei bărbați tineri. Doar pe Moraru îl cunoștea, dar cînd le simți strîngerea de mînă bărbătească, puternică, sinceră toate temerile i se risipiseră. El deja desfăcuse șuruburile bintei și, avîndu-i alături pe cei trei, scoase cu grijă cele două pachete legate meșteșugit cu sfoară groasă, cerată, de năvod. Moraru le luă nerăbdător, gata să taie sfoara cu briceagul său marinăresc, greu, cu multe limbi, pe care îl scoase din buzunar. Avrămuț, însă, îl opri cu un gest scurt, spunîndu-i că orice grabă poate duce la greșeli. Intrară în cabina de la pupa și Palade aprinse toate becurile, după ce acoperise bine hublourile cu hîrtie neagră. O lumină atît de puternică ar fi trezit bănuieli oricui, dar, mai ales, spionului care poate nu renunțase să urmărească șlepul și după plecarea din Giurgiu. Prezența sa în apropierea locului în care nava se aflase la ancoră, în port, deși bine mascată, fusese reperată de ofițerii de securitate. Tocmai de aceea ofițerii nu veniseră pe vas cît timp acesta fusese ancorat, în port.

Avrămuț se așeză la masa îngustă, pe care nu era nimic în afară de cele două pachete, îl luă pe cel mai puțin volu-

minos și îl întoarse pe toate fețele. Privind cu atenție legăturile strînse temeinic, observă între fibrele sforii o ușoară urmă de ceară gălbuie. După modul cum fuseseră legate nodurile și-a dat seama că pelicula ei, aproape invizibilă, constituia și un sigiliu destul de dibaci. Sub ochiul de lupă, pelicula de ceară se observa mult mai bine. După ce o mai examină o dată și notă pe fila unui carnet aflat la îndemînă, „ceară și sfoară de năvod nouă", tăie legăturile cu briceagul, pe care i-l întinse lui Moraru. Cu aceeași meticulozitate examină hîrtia în care era învelit pachetul. Hîrtia velină, care nu mai permitea o împachetare fără ca lucrul acesta să nu se cunoască cît de cît, indiferent de măiestria celui care ar fi făcut acest lucru, era de fapt, un calendar bisericesc catolic, pe anul în curs.

— Al dracului slujitorul ăsta al lui Belzebuth ! Nu lasă nimic la întîmplare. Închipuiește-ți că dacă cineva ar fi desfăcut pachetul fără să-și ia măsurile de precauție, ar fi dat chix. De unde să iei calendar în mijlocul Dunării, iar în Giurgiu astfel de tipărituri, nu se găseau decît la biserica catolică, unde, precis, sînt în grija paracliserului. Și dacă cineva ar fi cerut un astfel de...

— ...călindar, continuă Moraru, omul parcă ar fi intuit că ceva se întîmplă cu „suvenirurile" lui...

— Pun pariu că și ceara de pe sfoară este din același loc. Vezi, nu uita să cerem să ni se facă rost și de o astfel de „marfă".

Avrămuț desfăcu pachetul și privirilor lor nerăbdătoare li se arătă o carte din colecția B.P.T., „Momente și schițe" de I.L. Caragiale, volumul întîi, pe care, desigur, era scris mesajul spionului către centrală. Fără să mai zăbovească, Mitrache, cel de-al treilea ofițer din echipă, se și apucă de relevarea scrierii secrete și de descifrarea mesajului.

Între timp, ceilalți doi ofițeri cercetau conținutul celui de-al doilea pachet. La rîndul său, acesta conținea alte pachețele, învelite după același procedeu. Puse cap la cap, hîrtiile constituiau o altă coală de calendar, dar din anul precedent, iar decupajul fusese astfel făcut, încît să lipsească șase zile din luna august. Notară atent fiecare amănunt, pentru că se observa destul de bine că nimic nu fusese făcut la întîmplare. Din aranjamentul lor reieșea clar mesajul către legătura din centrală. Surprinzător era și faptul că spionul, în ciuda atîtor ani care trecuseră, nu uitase nimic din ceea ce constituia tipicul unei transmiteri de acest gen. El lucra cu precizie, dar nu fără să se gîndească la pericolul de a-i fi interceptate materialele.

Într-unul dintre pachețele se găseau cinci role de film, sigilate, care, după toate aparențele, nu erau developate. Moraru n-a mai așteptat și s-a pus pe lucru. A scos, din geanta special pregătită, soluțiile de developare și a început să-și pregătească un loc unde să poată lucra în liniște, în vreme ce Avrămuț continua să examineze cu atenție celelalte pachete. În plicuri sigilate, de data aceasta cu un sigiliu bisericesc, ce-l reprezenta pe Sfîntul Gheorghe ucigînd balaurul — o altă măsură preventivă luată de paracliser — erau mai multe planuri reprezentînd obiective industriale în domeniul petrolier, ce urmau să fie construite sau care deja se aflau în stadiu de finalizare. Documentele erau foarte amănunțite și multe dintre hîrtii fuseseră trase la heliograf după originale, cum foarte bine se putea vedea.

După ce a făcut, mai întîi, un bilanț al obiectelor aflate în cele două pachete, Avrămuț a întocmit o scurtă notă care cuprindea toate materialele de care avea nevoie pentru a pune totul la loc, fără a se observa că se umblase la ascunzătoare. La apariția lui Moraru cu filmele încă umede, s-a concentrat asupra studierii imaginilor pe care acestea le

cuprindeau. Unul din ele înfățișa câteva unități militare. Nu lipseau nici aspecte privind tehnica de luptă. Un altul era un adevărat „fotoreportaj" al portului militar. Celelalte cuprindeau imagini de ansamblu și detalii ale unor obiective industriale importante, cele mai multe din zonele limitrofe Capitalei. Filmele arătau foarte clar că cel care mânuise aparatul avea serioase cunoștințe în acest domeniu al fotografiei. Oricum, la o privire mai atentă se observa o oarecare diferență în execuția imaginilor, ceea ce a dus la concluzia că de fapt, filmele fuseseră realizate de către doi „fotoreporteri". Dar și unul și celălalt se dovediseră la fel de pricepuți. După ce descriseră, pe scurt, ceea ce conțineau filmele, ofițerii indicară, în continuarea raportului, marca negativelor care să fie folosite la realizarea „dublurii" imaginilor, pentru că în pachet nu mai puteau fi puse filmele developate. Ca urmare, noile filme urmau să înfățișeze aproximativ aceleași imagini, aceasta deoarece, în mesajul codificat, așa cum constatase Mitrache, erau destul de exact descrise. Trebuiau evitate doar acele cadre care dezvăluiau secrete ce nu puteau fi sub nici o formă divulgate.

Mitrache terminase și el de decodificat mesajul. Era un amplu raport al spionului, în care descria posibilitățile sale de culegere a informațiilor, agenții pe care îi „pusese" la treabă, activitățile desfășurate de la reactivare, aspecte pe care, desigur, cititorul le-a reținut din paginile anterioare. După ce reciti conținutul în clar al mesajului, ofițerul îl codifică cu un alt cifru. La fel și raportul întocmit de Avrămuț și își pregăti aparatul de emisie-recepție.

Apoi, timp de mai bine de o jumătate de oră, Mitrache mânui cu dexteritate manipulatorul Morse, în vreme ce Moraru și Avrămuț citeau și reciteau materialele aflate în pachete. Degetele fine, ca de pianist, ale lui Mitrache făceau să țăcăne discret manipulatorul.

Nici nu termină Mitrache bine de transmis, că răspunsul maiorului veni prompt. Grăbit, își puse căștile de ascultare și completă formularul cu un scris sigur și, oarecum, prea apăsat. După alte cinci minute, mesajul era deja descifrat.

Deși ar fi vrut să participe direct la acțiunea de pe vas, maiorul s-a lăsat pînă la urmă convins că prezența sa era mai necesară acolo, pe uscat, fiind cel mai în măsură să organizeze activitatea celorlalte forțe care trebuiau să alerge după materialele și obiectele necesare pentru a reface totul precum fusese mai înainte, pentru a nu lăsat loc nici unei bănuieli că s-ar fi umblat. Acum, surprins, probabil, de tot ceea ce trebuia să trimită, cerea lămuriri suplimentare și, totodată, le ordona să rămînă pe vas, pînă în noaptea următoare, cînd vor primi tot ceea ce le trebuia. Se prevăzuse acest „mic interludiu" și, după ce transmiseseră datele suplimentare cerute, Palade îi conduse pe cei trei ofițeri în ascunzătoare. Cu toate că marinarul de pe șlep era un tinerel în care se putea avea suficientă încredere, a luat toate măsurile pentru ca el să nu cunoască nimic despre prezența ofițerilor, tocmai pentru a se putea păstra secretul cît mai desăvîrșit. Nu era exclus ca, odată aflat în străinătate, marinarul să scape ceva care să ajungă neîntîrziat la urechea serviciului de spionaj vest-german. Lucrul acesta nu numai că ar fi dat peste cap totul, dar ar fi pus în pericol și viața lui Palade.

După ce băură păhărelele cu țuică pregătite de Palade, ofițerii de securitate, fără cel mai mic zgomot, se ascunseră în tancul de apă, pe care cîrmaciul îl lăsase în mod intenționat gol. Ca urmare a măsurilor luate, tînărul marinar n-a bănuit nici o clipă că, la numai cîțiva pași de el, se aflau trei oameni...

Palade se afla din nou, după ce se odihnise toată dimineața, la cîrmă, cînd pe lîngă șlep trecu „Pasagerul". Pe

punte, printre cei ce călătoreau spre Turnu-Severin, se afla și paracliserul, care scruta atent puntea șlepului, încercînd să descopere eventuale prezențe insolite. Dar nimic nu-i stîrni bănuiala.

La ora zece noaptea, cei trei ofițeri erau din nou în cabina de la pupa. Palade împungea cu privirea-i atentă noaptea spicată de stele, gîndindu-se cît de bine s-ar fi simțit dacă măcar unul dintre cei trei tovarăși ar fi mers cu el pînă la destinație. I-ar fi fost mai ușor să-i înfrunte pe nemții care cu siguranță nu s-ar fi dovedit deloc îngăduitori, dacă reușeau să descopere adevărul. Oftă ușor, abia auzit, fiindcă nu-i stătea în obicei să se vaite, chiar atunci cînd era la anaghie. Singurul său punct slab, dacă putea fi numit așa, care îi înmuia într-un fel hotărîrea, erau copiii, gîndul că exista pericolul să nu-i mai vadă niciodată. Știa că nu se putea aștepta la nici o milă din partea acelora ce credeau că le era un agent devotat. Acest lucru îl spusese clar și Moraru, fără ascunzișuri, bărbățește, sincer, fapt ce-l făcu și mai prudent, și mai grijuliu în tot ceea ce întreprindea, de a nu lăsa nimic la voia întîmplării. Înțelesese pe deplin că pentru a acționa trebuia să gîndească atent totul, să prevadă și să analizeze cu răceală fiecare mișcare.

La zece și treizeci, Mitrache recepționa semnalele morse ale mesajului transmis de maior. Peste încă o oră, pe vas urca un alt ofițer care adusese cu el cele cerute. Nu mult după miezul nopții, cei patru plecau cu barca de cauciuc gonflabil pe care o avuseseră cu ei, vîslind cît mai ușor în noapte, îndepărtîndu-se ușor de șlep.

Vasul românesc aluneca acum prin dreptul kilometrului 2375. În imediata apropiere se deschidea bazinul pentru

petroliere. Palade răspunse la salutul pe care i-l adresase cîrmaciul unui șlep iugoslav. Ridică brațul în semn că îl recunoscuse pe Stefan Mircovici, și privirea îi alunecă spre clădirea Wasser Schutz Polizei, unde fusese ținut închis și unde se aranjase procesul recrutării sale ca spion, iar sufletul i se umplu de amărăciune. Imediat îi apăru în minte chipul lui Waldy. Știa că nu vor trece multe ore și cei de acolo vor fi tare nerăbdători să stea de vorbă cu el, de aceea își mută privirea spre celălalt mal. Simțise acest lucru încă de la revizia de la Passau. Spre deosebire de controlul precedent, acum formalitățile duraseră foarte puțin. În ochii polițiștilor de frontieră, ghicise, sclipind unde de complicitate.

Danele Șantierului naval Hitzler rămăseseră mult în urmă, alungate parcă de ritmul surd al motorului. Palade întoarse cîrma pe șenalul principal și ancoră la cheiul pentru descărcări. Manevra de ancorare i-o urmăriseră mai mulți marinari aflați pe chei, iar imediat ce aruncă schela, cîțiva se și urcară, cerînd „tzuica" și făcînd semne de bun venit marinarilor români.

Printre cei ce urcau pe punte era și un fost marinar, renumit în portul Regensburg, ca unul dintre cei mai hîtri, mereu prezent la venirea și plecarea fiecărui vas, trăind din mila marinarilor. Îl porecliseră toți „Mahoarcă" pentru nelipsita pipă din colțul gurii, pipă olandeză din spumă de mare. Palade îi întîmpină nu fără oarecare reținere și, după obiceiul marinăresc, le dădu o sticlă de țuică, fapt care stîrni grohăituri de mulțumire, în special din partea lui Mahoarcă. Apucînd-o cu degetele-i butucănoase, acesta se hlizi către cîrmaci și-i spuse repezit, la ureche :

— Waldy te așteaptă la opt, la Podul Dracului.

Palade aproape că nu-și credea urechilor, dar își reveni curînd din surpriză și îl urmări pe Mahoarcă în timp ce călca apăsat și vesel pe chei și îi făcea, zîmbind, cu ochiul, semn că nu trebuie să uite ceea ce îi spusese.

Palade aprinse luminile care semnalizau poziția „la ancoră" a șlepului, încuie cabina, controlă celelalte acareturi ale vasului și o luă agale de-a lungul cheiului. Trecu de podul Leopold, și în piața care se deschidea nu departe, zări mai mulți trecători, cărora le cercetă atent fețele ce se mai zăreau în lumina crepusculului. Nu remarcă, însă, pe nimeni cunoscut. Își consultă ceasul. Mai avea aproape un sfert de oră pînă la întîlnirea cu Waldy, și își domoli mersul. La ora opt, era lîngă estacada podului, dar nici urmă de Waldy. Auzi pași pe dalele de piatră ale podului și, din noaptea ce se prelingea cu viscozitatea untdelemnului, apăru o tînără femeie, care, după înfățișare putea fi foarte bine socotită una dintre multele pensionare ale cartierului de prostituate, ce se întindea mai în susul fluviului. Palade nu-i dădu nici o importanță și era să o repeadă cînd aceasta i se agăță de braț.

— Nu fi rău, Emil..., îi spuse, într-o românească destul de fluentă, femeia, căutînd la chipul bărbătesc al marinarului. Waldy m-a trimis să te întîmpin. Te așteaptă. Să mergem !

— Unde ?

— Lasă că vezi tu.

Palade realiză pe dată că se înșelase în privința femeii. În afară de îmbrăcămintea cam țipătoare, nimic din atitudinea ei nu lăsa să se creadă că ar fi fost vorba de o profesionistă a amorului tarifar. Dimpotrivă. Ea semăna mai mult cu un manechin de la casele de modă, învăluit în cele mai scumpe veșminte, decît cu acea imagine tipică a nem-

toaicei bine hrănite, cu acea Gretchen avînd obrajii purpurii bucălați și trupul prea rotofei. În mișcările ei, avea ceva de felină, ceva care arăta că știa precis ce urmărește, și Palade se întreba dacă cei din serviciul secret beneficiază, deopotrivă, atît de mintea ca și de trupul unor femei de acest gen.

O luară în susul fluviului, potrivindu-și pașii. Palade o simți pe femeia de lîngă el, furîndu-l cînd și cînd cu ochii. Curios, o privi la rîndul său și, din arcuirea buzelor, înțelese că ar fi fost gata să-l întrebe cîte ceva, dar, probabil, lucrul acesta nu i se permisese.

— Întreabă-mă ! zise Palade.

— Cum mai e prin România ?

— Bine. Dar de ce mă întrebi ?

— Acolo am copilărit. Tata ne-a luat cu el. Am avut și cîțiva prieteni. Mi-ar plăcea să știu ce mai e cu ei. Asta-i tot.

— De-atunci știi românește ?

— Da !

Trecuseră deja de Lowen Bar, neluînd în seamă efluviile de alcool și sunetele muzicii sincopate ce se auzeau pînă departe, spre fluviu, și, la al doilea colț, cotiră brusc pe sub arcada Mănăstirii Carmelitelor. În umbra arcadei, femeia îl trase ușor, întorcîndu-l cu fața către ea. Cu destulă iuțeală, își încolăci brațele în jurul gîtului bărbatului și își lipi buzele-i umede de gura lui. Surprins, acesta nu schiță nici un gest. Chiar dacă ar fi vrut să facă ceva, nu ar fi avut cînd, pentru că, din ușa ce se deschidea în aripa stîngă a mînăstirii, un tip îl lovi, scurt, cu minerul pistolului, în moalele capului. Amețit, Palade începu să se clatine. Femeia și bărbatul, care-l și înlănțuise strîns, îl duseră în încăperea mică, cu tavanul boltit, din apropiere. Nimeni nu observase nimic.

Cînd își reveni, Palade era întins pe o laviță de lemn aspru, avînd cătușe la mîini. La masa din mijlocul camerei, doi zdrahoni jucau cărți. Hainele le aveau așezate pe spătarele scaunelor, iar sub brațul stîng al fiecăruia se vedeau locurile în care era așezat cîte un Mauser uriaș. Privi toate acestea printre gene, fără să arate că și-a revenit, dar unul sesiză imediat ușoara mișcare a cîrmaciului și aruncă, cu un gest scurt, cărțile cît colo, de parcă i-ar fi ars degetele. Se apropie de acesta și-i cercetă starea cătușelor, strîngînd pînă la ultimul dinte, deși palmele românului căpătaseră o ușoară culoare vineție.

— Ți-ai revenit, năpîrcă trădătoare ?

— Nu sînt nici năpîrcă, nici trădător, bivole ! I-o întoarse, plin de venin, Palade. Fă bine și cheamă pe cineva cu care pot vorbi, slugoi nenorocit !

Zdrahonul rămase surprins de răspunsul românului. Își luă haina și, fără să mai spună ceva, ieși din încăpere.

Trecu un timp și, în camera semiobscură, în care Palade rămăsese păzit de celălalt individ, își făcu intrarea un bărbat subțiratic, cu părul pieptănat lins, dat peste cap, strălucitor, ai cărui ochi erau ascunși de lentilele fumurii ale ochelarilor. La apariția lui, cel aflat în încăpere țîșni în poziția de drepți, de parcă ar fi înghițit o sabie, iar pe chip avea întipărit un zîmbet slugarnic. Se opri lîngă laviță pe care stătea întins Palade și aștepță.

— Ce dorește omul acesta ? îl întrebă pe paznic.

— Dorește pe mă-ta, răspunse Palade pe un ton vulgar, voit aspru, știind bine că nu va putea scăpa din această încercare decît dacă se dovedește a fi mai grosolan decît ei. Avea, așa cum evoluaseră lucrurile pînă atunci, toate motivele să procedeze astfel.

Ceea ce urmă, fu un interogatoriu încrucișat, din care n-au lipsit nici loviturile de pumni administrate

cu dichis, nici lampa supravoltată, proptită în luminile ochilor, nici insinuările dulcege. Toate se risipiră însă în fața hotărîrii românului, care se menținea ferm.

Se făcuse miezul nopții, dar nici unul nu ceda. Palade se întreba cît va dura acest calvar, cînd, în încăpere, intră Waldy :

— Domnilor, cred că ați exagerat. Omul nostru spune adevărul, zise el pe un glas ce se voia binevoitor.

Pentru Palade, însă, această remarcă binevoitoare nu mai avea inflexiunile de altădată. El înțelesese, mai mult ca oricînd, că cele spuse de Moraru și Avrămuț, tinerii aceia care reușiseră să-i insufle atîta încredere în cauza pe care și el era chemat să o slujească, se dovedeau adevărate. Waldy nu-i era prieten, se folosea numai de acest pretext pentru a-l determina să lucreze împotriva propriei țări. Rezistînd interogatoriului, care nu fusese o simplă discuție de domnișoare, ofițerii din serviciul german de spionaj pregătiseră o capcană pentru marinarul de pe șlep, la restaurantul „Die Blauen der Donau", al cărui proprietar, era nu transfug român, poreclit „grecu". Adus aici de Mahoarcă, ajutorul lui Palade fusese meșteșugit tras de limbă asupra modului în care se desfășurase drumul. Marinarul nu știa nimic și, deci, nu avea ce să spună. De fapt, el spusese numai adevărul și altceva nimic. Discuția cu el fusese înregistrată și, abia după ce a fost ascultată de șeful departamentului, s-a hotărît încetarea interogatoriului.

— Emile, sper să nu te superi pentru toate aceste neînțelegeri. Vei fi despăgubit într-un fel, este o măsură de precauție obișnuită... Sper că-ți dai seama că nu putem risca nimic... Munca aceasta în care tu faci primii pași este foarte frumoasă, dar tare a dracului... Chiar dacă tu îmi ești deosebit de drag, nu putem lăsa să se strecoare un agent al securității, în organizația noastră. Înțelegi, nu ?

— Înțeleg, pe dracu !

— Hai, lasă supărarea și vino să bem un păhărel. Șeful îți trimite felicitări pentru modul în care ți-ai îndeplinit prima misiune și, uite, ai aici, în acest plic, suma de o mie de mărci pentru serviciile aduse..

Operațiunile de descărcare și încărcare ale șlepului au durat, prin „grija" serviciului de spionaj, mult mai mult decît ar fi fost necesar. A, „apărut" apoi o defecțiune la cîrmă, care a trebuit reparată, șlepul nemaiputînd fi guvernat. În tot acest răstimp, însă, Palade a fost, sub diverse motive, scos din port și dus, din nou, la instruire. A învățat noi procedee de transmitere a informațiilor, noi metode de codificare, pentru că serviciul german dorea să-i încredințeze nu numai misiuni de curierat, ci să-l antreneze și în munca de căutare și de culegere a informațiilor.

În sfîrșit, avînd la bord o nouă „încărcătură", destinată paracliserului, șlepul ridica ancora, pornind în aval, spre țară. Documentele, banii și alte cîteva materiale, avînd, de astă dată, dimensiuni mai mici, fuseseră ascunse în stringherii * de la babord, iar în rola pentru parîmă fusese introdus un aparat de fotografiat miniaturizat, împreună cu mai multe rolfilme și ustensile pentru scrierea secretă. Deși binta prezenta o ascunzătoare destul de bună, Waldy i-a explicat lui Palade că pentru mai multă siguranță, trebuia, de fiecare dată, să găsească alte locuri, la fel de sigure, care să nu bată la ochi. Pentru Palade, însă, locurile în care le ascundeau nemții avea mai puțină importanță, fiindcă oriunde ar fi fost ele dosite, el le-ar

* Elemente de rezistență, confecționate din oțel, așezate pe lungimea vasului, în cală.

fi pus la dispoziție fără nici o ezitare, organelor de stat românești. Palade își atrăsese, și de astă dată, laudele instructorilor de la școala de spionaj, dar nu se socotise oportun să i se încredințeze și sarcini de culegere de informații. Serviciul de spionaj nu voia, încă să-l expună inutil, apreciind ca mult mai eficientă pentru el misiunea de curierat. Este poate inutil să mai spunem că și lui Palade îi convenea de minune să rămînă la acest stadiu de angrenare în activitatea de spionaj.

La toate acestea se gîndise de nenumărate ori, în timpul voiajului către țară. Acum, nu mai simțea apăsarea aceea de atunci cînd abia scăpase din capcana pe care i-o întinsese serviciul de spionaj vest-german. Era chiar bucuros că reușise să-i păcălească pe acei indivizi, care nu prea părcau duși la biserică, trecînd cu bine proba examenului de „fidelitate" la care fusese supus. Era nerăbdător să vadă ce vor spune tovarășii de acasă, mai ales cînd le va arăta „marfa" cu care se înapoia. Din mîna de mărci pe care o primise ca recompensă de la Waldy nu cheltuise nici un pfening. Considerase că ar fi cel mai josnic lucru pentru el ca, din acești bani, să cumpere lucruri pentru ai săi și pentru el.

Încă din prima noapte de la intrarea în țară, Moraru și Avrămuț și-au făcut apariția pe vas. Din nou au lucrat cu atenție, desfăcînd și controlînd conținutul pachetelor trimise de serviciul de spionaj paracliserului. Au studiat cu grijă totul, notînd și fotografiind documentele. La rîndul său, Mitrache asigura prompt legătura radio cu cei de pe mal, pentru a li se procura materialele identice, astfel ca spionul să nu prindă de veste că lucrătorii noștri umblaseră la „coletele" ce-i fuseseră destinate.

De bună seamă că misiunea încredințată celor doi ofițeri nu era prea lesnicioasă. În afară de faptul că trebuia să respecte cu strictețe regulile conspirativității, astfel

încît, sub nici o formă, ajutorul lui Palade să nu prindă de veste că se află pe vas, nu aveau voie să facă vreo greşeală cu privire la „ambalarea" materialelor furnizate de oficina de spionaj agentului lor. Şi din acest punct de vedere se izbiseră, din nou, de numeroase greutăţi, pentru că cei din serviciul de spionaj nu păreau deloc dispuşi să se lase legănaţi de iluzia că lucrurile, odată pornite din loc, merg apoi de la sine. Şi, pe deasupra, totul trebuia terminat în cel mai scurt timp, astfel ca, la sosirea şlepului în Giurgiu, paracliserul să găsească totul în ordine, să nu poată observa nimic care să-i poată stîrni cumva, bănuieli. Se aprecia că, pe bună dreptate „slujitorul lui Dumnezeu" nu va lipsi de la „momentul ancorării", tocmai pentru că nu era un novice în materie ; dimpotrivă se luase în calcul şi posibilitatea ca acesta să apară chiar şi mai devreme.

Din nou raţionamentul lucrătorilor de securitate s-a dovedit foarte inspirat. Paracliserul îşi făcuse iarăşi „timp" să mai poarte o „discuţie teologică" cu bătrîna ce locuia în apropierea portului. Între două fraze, el arunca priviri cercetătoare spre chei, măsurînd atent fiecare siluetă care trecea spre clădirea căpităniei. Dar nici o umbră nu-i tulbură sufletul plin de îndoieli, nici un gînd nu-i sfredelea mintea chinuită de arşiţa aşteptării. Se interesase şi aflase că „Azurul" va ancora chiar în aceeaşi zi, la dana 5, şi inima i-o luase parcă din loc, cu toate că pe chipul său impasibil şi rece nu se putea citi nimic din frămîntările ce-l încercau. Ar fi vrut să le arate tuturor acestor nătîngi de ce este el în stare, ar fi vrut să le demonstreze ce putere are, el, un aparent umil şi neînsemnat paracliser. Ar fi vrut să strige, să fie auzit, şi oamenii să ia aminte de cîte poate face el, şeful unei reţele de informaţii, care putea deveni una dintre cele mai puternice organizaţii de spionaj din lumea comunistă. Se stăpînea,

însă, cu grijă. Își controla gesturile, expresia feței și își surîdea cu drag, sieși în adîncul sufletului. Știa că de-acum va avea de lucru, așa cum își dorise, dar, mai ales, era convins că, în contul său secret din Elveția, vor fi adăugate noi sume, care îl vor face bogat. Un om care va ști să-i cheltuiască, să scoată din fiecare bănuț maximum de plăcere, tot ceea ce-i mai poate oferi viața.

„Pînă atunci, mai ai de muncit, domnule", își spuse, bucuros că va primi răspunsul la cele expediate, simțind cum mirajul celor ce avea să întreprindă îi aprinde flăcări în vine.

Vasul, așa cum am văzut, fusese întîmpinat cu mult înainte să tragă în port. Dar, cu aceasta nu se terminaseră acțiunile ce trebuiau întreprinse în astfel de situații. Prezența paracliserului în apropierea portului fusese reperată de Moraru, dar îl lăsase să-și facă mendrele. Ofițerul îi urmărise îndeaproape mișcările care puneau, o dată mai mult în evidență, temeinica instruire în problemele de spionaj. Moraru se amuza la gîndul că individul era, poate, convins că nimeni nu are habar de hramul ce-l poartă. Chiar se întreba ce vor mai face în viitor, pentru că jocul acesta „de-a spionii" începuse să i se pară o simplă activitate de rutină. Singura problemă care se impunea era aceea de a respecta foarte strict regulile jocului. Se hotărîse, deci, ca paracliserul să fie lăsat în voia lui, să creadă că nimeni nu are cunoștință de activitatea sa, controlîndu-i-se îndeaproape toate acțiunile, iar cînd se va vedea că gluma se îngroașă, îl vor aresta, pe el și pe acoliții lui.

— Tovarășe maior, materialele au fost preluate, așa cum ne-am așteptat. Paracliserul nu i-a lăsat nici un pic de răgaz cîrmaciului nostru, așa că, dacă nu se luau mă-

suri pentru „interceptarea coletelor" încă de la intrarea în țară, scăpam un important moment. Moraru accentuase aceste cuvinte, tocmai pentru că știa că îl irită întrucîtva pe șeful său. Maiorul se dovedise destul de refractar la ideea avansată de Avrămuț și Moraru ca studiul și înlocuirea documentelor să se facă încă de la graniță și după același procedeu, ca și la plecarea cîrmaciului în cursă. Era un risc, o acțiune care cerea, deopotrivă, eforturi și răspundere. Maiorul era de părere că nu merită să se facă atîta efort, cînd totul putea fi realizat foarte bine și în port. Dar cei doi nu se lăsaseră și, pînă la urmă, îl convinseseră, să le aprobe propunerea.

— Ascultă, flăcăiaș, ripostă maiorul, nu crezi că te cam întreci cu gluma ?! În curînd ai să pretinzi că poți da și lecții de... !

— Dacă va fi cazul, am s-o fac cu plăcere, nu se lăsă Moraru.

Avrămuț îi privi pe amîndoi și își stăpîni cu greu intenția de a spune ceva. Lucra cu cei doi ofițeri de numai cîteva luni, fiind detașat de la securitatea Capitalei. După ce stabilise, împreună cu Moraru, „conexiunile" paracliserului, consideraseră necesar ca acțiunea să fie desfășurată în comun. Îi era foarte simpatic locotenentul, dar spiritul lui bătăios, deși avea multă dreptate, îl cam punea pe gînduri. Nu înțelegea de ce se lua permanent la harță cu șeful său. Mai aprecia la el faptul că își gîndea foarte bine fiecare mișcare și, în ciuda aparenței de om repezit, ce făcea totul la „prima inspirație", cîntărea în amănunt orice acțiune, cu un sînge rece, demn de invidiat, care îl detașa net de ceilalți cu care lucrase pînă atunci. Cît despre maior, șeful lui Moraru, Avrămuț, obișnuit cu Alexiu, căruia îi ducea dorul ori de cîte ori era nevoit să lucreze de unul singur, departe de el, familiarizat cu stilul de muncă apropiat, cald al acestuia, nu înțelegea de ce

între șef și subordonat există o permanentă stare de tensiune, de ce amîndoi căutau să se împungă la fiecare cuvînt.

Maiorul, însă, întrerupse discuția în felul său tăios și își mută privirea spre Avrămuț, semn că aștepta să audă părerea acestuia. Eugen nu se lăsă invitat a doua oară :

— Analizînd la „rece", situația, putem considera că am rezolvat unele probleme și, ca atare, ne aflăm pe drumul cel bun. Este indubitabil acest fapt. Cred, însă, că am scăpat ceva din vedere...

— Ce anume ? se repezi maiorul.

— Tocmai la acest aspect voiam să mă refer în continuare. În primul rînd, apreciez că încă nu putem fi convinși pe deplin că am dat de întreaga rețea a paracliserului. O logică elementară ne obligă să luăm în calcul și alte posibilități. Deci, un lucru pe care nu avem voie să-l neglijăm.

— Dar cine-l neglijează ? întrebă, la fel de nerăbdător și tăios, maiorul.

— Nimeni, spuse Avrămuț pe un ton voit foarte calm, înclinînd să-i dea mai multă dreptate lui Moraru. Modul de a interveni al maiorului avea darul să sîcîie, să-i scoată din răbdări pe cei cu care lucra. Apoi, continuă el, problema trebuie abordată și sub un alt unghi. Nu avem voie să neglijăm nimic. Paracliserul nostru și-a pus la punct tot ceea ce îi este necesar pentru a desfășura acțiuni de spionaj „fără probleme", să zicem. Putem fi noi siguri că nu va încerca, însă, să găsească noi surse de informare sau de transmitere a secretelor ? Din nou afirm că nu avem voie să ne lăsăm îmbătați de primul succes...

Pavel Dinescu simțea cum îi zvîcnesc tîmplele. Erau interesante lucrurile pe care le spuneau acești doi tineri, dar pentru el, fiecare minut care trecea peste ora 19,00 era un veritabil chin. Și trecuseră deja vreo patruzeci

Cu cele aproape douăzeci, care urma să le piardă pînă la gară, avea să aibă o întîrziere de cel puțin o jumătate de oră, dacă pleca în momentul acela. Dar clipa plecării se prelungea din cauza „maeștrilor" ce băteau la poarta consacrării. Apoi, pentru el, venit în urmă cu numai doi ani în organele de securitate și numit direct șef al unui birou destul de greu, orice discuție ce aborda un subiect care ridica cît de cît problema experienței în munca de contraspionaj i se părea o încercare de subminare a autorității sale, o tentativă de a-i demonstra că numirea lui în acest post nu era cea mai potrivită. De aceea, se manifesta cît mai dur cu putință, avea, uneori, excese de tiranie, știind că distanța impune, aureolează, chiar dacă îndepărtează de oameni, de cei cu care trebuia să muncească. Cumnatul lui, soțul soră-si, căruia îi solicitase sprijinul pentru a fi mutat din trupele de grăniceri în această frumoasă și grea muncă, îi spusese că nu va fi tocmai ușor să se adapteze, dar el îl asigurase că va ști să se descurce, numai să i se ofere posibilitatea de a munci „acolo unde visase întotdeauna". O dorință mai veche, aprinsă poate de lectura unor romane din colecția celor „15 lei", dar cu simpla dorință, fie ea și dublată de ambiția aceea de a face carieră, nu poți deveni un autentic ofițer de securitate.

O vorbă „bună", și omul nostru s-a văzut acolo unde își dorea, într-un oraș, pentru că, de fapt, dorința lui cea mai arzătoare, dar nemărturisită, era să scape de compania unde fusese comandant și care se găsea într-o anume comună. Tînjise cu nespusă nostalgie după asfaltul orașului, iar anii petrecuți prin diferite garnizoane mărunțele nu făcuseră decît să-i aprindă și mai mult această dorință. Cînd i se ivise ocazia, nu o scăpase. Munca pe care o făcea acum i se părea și mai importantă, mai plină de mister, mai „bărbătească". Lăsa chiar să se în-

trevadă în atitudinea sa, de zi cu zi, la serviciu, în cercul său de prieteni, o anume „oboseală de mare detectiv", o poză a omului care le ştie pe toate şi pentru care nu există nici un fel de „secrete". Aceasta era o altă faţetă a caracterului, care avea destule lumini, dar şi umbre, care îl făceau să nu fie tocmai agreat de cei cu care lucra.

Maiorul se uită din nou la ceas. Limbile fosforescente se mişcau inexorabil, arătînd că ora la care a fi trebuit să fie pe peron trecuse demult, şi se întreba, cu o uşoară nostalgie, dacă femeia îl va mai aştepta, totuşi. Pregătise totul pentru această întîlnire. Nu scăpase din vedere nici un amănunt, astfel ca cea cu care urma să se întîlnească, tînăra ce-i bîntuia visele să simtă cît de mult îi lipsise, iar acum toate păreau că se duc pe apa sîmbetei, din cauza limbuţiei acestor tineri locotenenţi. Le spunea tineri, nu pentru că el s-ar fi simţit prea bătrîn. Chiar îşi ascundea cu grijă începutul de calviţie, imprimînd direcţii foarte curioase părului său rar, dar voia să sublinieze numindu-i astfel, distanţa între el, maior, şi ei, locotenenţi.

În sfîrşit, cu un gest ce-i trăda destul de bine starea de încordare, puse capăt şedinţei, nereţinînd, de fapt, ceea ce spusese în ultima sa intervenţie Avrămuţ. „Ei, oi vedea eu mîine ce mai facem !" îşi zise, şi se precipită să-şi închidă fişetul. Era aproape ora 20 şi, dacă şoferul nu-şi dezmintea măiestria, îl putea încă ajuta să mai îndrepte ceva...

Maşina zbura ca o nălucă pe străzile destul de animate ale oraşului, dar, cu toată graba, pe peronul gării, unde sosise trenul din capitală, nu mai era nimeni. Îl străbătu în lung şi-n lat şi o luă abătut spre casă, întrebîndu-se unde s-ar fi putut duce tînăra femeie, a cărei lipsă îl făcea să încerce un acut sentiment de frustrare.

O cunoscuse în urmă cu vreo doi ani, foarte puţin timp după ce începuse să lucreze în securitate. Fata îl

cucerise din prima clipă. Nu numai prin ținuta-i zveltă, bine proporționată, prin vestimentația care lăsa să i se ghicească nurii, prin zîmbetul paradisiac ce-i lumina ochii întunecați și plini de promisiuni, ci, mai ales, prin faptul că știa să asculte, că știa să prețuiască fiecare cuvînt pe care el, „omul important", catadicsea să-l spună. Crezuse că va fi o pradă ușoară. Dar, în ciuda aparenței de femeie obișnuită să „cadă" repede, ea îi rezistă asalturilor. Faptul îl îndîrjise și între ei se născuse un sentiment foarte contradictoriu, poate, de aceea, și mai puternic. Și astfel ceea ce părea o simplă aventură care s-ar fi continuat doar cu vreo cîteva revederi, din ce în ce mai fugare, devenise o obișnuință de a se întîlni, de a se căuta, de a petrece cît mai mult timp împreună. Revederile lor aveau un anume ritual. Pavel încerca să o determine pe femeie să-i devină amantă, iar ea rezista cu îndîrjire atacurilor, deși, prin această atitudine, îi stimula și mai mult dorința de a o poseda. Cam la atît se rezuma, deocamdată, dorința lui, deși, cu toate că nu mărturisea, o iubea în felul său. Îi era nespus de teamă, însă, de căsătorie. Avusese deja una ratată și, gîndul că ar fi trebuit să treacă din nou printre furcile caudine, îl înghețа.

Acum, negăsind-o pe peron, deși nutrise speranța că va fi așteptat, simțea că pămîntul de sub el se năruie, iar planurile lui, de a avea o noapte încălzită de plăceri, i se părea la fel de fantastice, ca și ideea de a se căsători a doua oară.

Dezamăgit, porni spre casă. Locuia într-o clădire mare și frumoasă, una din cele mai impunătoare case din oraș, care fusese pe vremuri a unui armator grec, și actualul proprietar îi închiriase o cameră, foarte spațioasă, în apropierea căreia se găseau toate dependințele necesare unui trai retras de restul locatarilor. Era mulțumit de casă și se gîndea că fusese norocos să posede

o astfel de locuință. Intră prin față, dar, înainte de a introduce cheia în broască, observă pe sub ușă lumina de la becul veiozei. Fu ușor descumpănit, pentru că nu se aștepta să fie cineva în interior, de aceea deschise brusc ușa, neștiind ce să creadă. Aproape, își pierdu răsuflarea. În pat, purtînd o cămașă de noapte vaporoasă, de un roșu aprins, ca roba unui cardinal, care punea și mai mult în evidență părul de culoarea grîului copt, într-o poziție de totală detașare, îl aștepta Claudia. Nu zise nimic. Înaintă în mijlocul camerei, lăsînd ușa deschisă.

— Bună seara, Pavel ! îl întîmpină femeia. Credeam că mă aștepți la gară...

— Am vrut, dar, te rog, crede-mă că...

— Nu-i nimic, dragul meu... Nu-i nimic, îl asigură ea, și brațele-i moi, parfumate, îl învăluiră, făcîndu-l să-și piardă și mai mult capul...

Strania îndoială

Se împlinise mai bine de un an, de cînd Palade făcea „naveta" între Giurgiu și Regensburg, cărînd nu numai marfă, ci și „coletele" dintre rețeaua paracliserului și Departamentul „Ost" al așa numitei Organizații Ghelen. Se dovedise un curier perfect. Ținînd seama de rezultatele sale, de calitățile manifestate deosebite, Waldy îi ceruse de acum să culeagă și informații, dar, pentru început, de mai mică importanță. Se știa că Palade nu avea posibilități de pătrundere la informații cu caracter militar, economice sau strategice, dar se avusese în vedere că, în drumurile sale, în întîlnirile cu diferiți marinari, unii chiar și de alte naționalități, mai putea afla cîte unele, care nu erau lipsite de interes pentru Waldy. Cel puțin așa își motivase acesta cererea. Moraru avusese, însă, grijă să-l pregătească temeinic pe cîrmaci asupra celor ce urma să aștearnă pe hîrtie, la întîlnirile cu Waldy, pentru că își dăduse seama că totul suna mai mult a mijloc de verificare a sincerității, decît prezenta vreun interes pentru serviciul de spionaj german. Fiindcă, altfel, ce însemnătate putea avea pentru ei faptul că un șlep iugoslav transportase o încărcătură de cherestea spre Viena și că pe comandant, Palade îl întîlnise în Piața Operei vieneze ? Evident că toate aceste date erau solicitate, deci, mai mult pentru verificarea loialității marinarului nostru.

Apăruseră și alte elemente noi în această afacere. Sub aceeași mască liniștită, inofensivă, care nu lăsa loc nici unei bănuieli, paracliserul își conducea rețeaua cu mină forte, culegînd informații dintre cele mai diverse. Cele trei surse ale sale acționau cu destulă ușurință, adunînd informații, dintre care unele destul de importante, care, dacă n-ar fi trecut prin „filtrul" lucrătorilor de securitate ar fi dat posibilitate să se cunoască de către cei din exterior, o serie de date despre unele domenii importante ale economiei românești. Dar nu toate secretele culese erau „prelucrate". Dimpotrivă. Unele, de mai mică valoare erau lăsate, voit, așa cum fuseseră adunate, tocmai pentru că, altfel, ar fi dat de bănuit serviciului de spionaj german.

Existau, așadar, deja destule probe pentru a demonstra, în fața justiției, activitatea ostilă desfășurată de grupul paracliserului. Între timp „cercul" acestuia se mărise ; număra șase indivizi. Spionul se grăbise să „mai trezească la viață" încă doi purtători ai cravatei cu „G"-ul argintiu bordat cu frunze de laur. Și aceștia se puseseră și ei pe treabă, imediat ce primiseră semnalul. Nici n-ai fi bănuit că, sub înfățișarea de oameni cinstiți, cu biografii „bine spălate", se ascundeau alți doi dușmani periculoși. Și acești doi agenți reușiseră să se infiltreze în posturi unde aveau la îndemînă numeroase date și informații cu caracter secret, așa că reînceperea activității de spionaj îi găsise pregătiți, cu posibilități de a acționa. Unul dintre ei, Marcu Stoican, nu încetase, de fapt, nici o clipă să-și îmbogățească cunoștințele să culeagă informații. Deși stăpînii săi, căpetenii ale spionajului hitlerist, cei care îl recrutaseră, îl instruiseră și-l puseseră la treabă, nu mai existau ca firmă, nu-și pierduse o clipă speranța că cineva își va aduce aminte și de el și îi va cere din nou să lucreze. Iar speranța nu i se dovedise zadarnică. După

prima întîlnire cu paracliserul, i-a furnizat șefului de rețea atîtea date culese de-a lungul anilor ce trecuseră de la terminarea războiului, încît acesta s-a simțit obligat să-i recompenseze zelul cu un pachet destul de gros de bancnote. Pentru a-i măguli și mai mult orgoliul, l-a desemnat ca legătură superioară pentru ceilalți patru agenți din Capitală. De la ei, Stoican aduna informațiile și i le preda ajutorului de popă. Astfel, paracliserul avea de-acum timp să se ocupe mai îndeaproape de sortarea datelor, de codificarea și organizarea transmiterii lor.

Rețeaua paracliserului începuse să funcționeze ca un mecanism bine reglat. Nimic nu era lăsat la voia întîmplării. Activitatea se desfășura cu precizie, foarte bine gîndită și conspirată. Totul lăsa să se întrevadă metodismul și, în alte condiții, descoperirea acestora ar fi fost destul de dificilă. Fără ca ei însă să bănuiască, acțiunile le erau sub un permanent și strict control.

Avrămuț, care era la curent cu toate mișcările „acoliților din Capitală", cum le spunea el acestor spioni ce se ploșiseră în umbra marelui oraș, avu la un moment dat senzația că rotițele acelui ceasornic se învîrtesc atît de bine, poate pentru a-i induce în eroare. Prea își vedeau liniștiți de treabă spionii, acționînd din interiorul instituțiilor în care își aflaseră sălașul, adunînd, întrebînd, ascultînd, șoptind, trăgînd cu urechea, pentru a-și putea îndeplini sarcinile primite din partea stăpînilor lor din străinătate. Li se ceruse odată, să afle care era situația rezervelor românești de petrol și stadiul deschiderii unor noi exploatări în zona... Prin intermediul surselor sale, abil dirijate, prin recunoașteri directe pe teren, raportul înaintat de paracliser centralei, confruntat cu datele aflate la organele de resort românești, conferea o imagine

aproape exactă a situației preocupărilor noastre la data respectivă.

Organele de securitate nu stăteau, însă, cu mîinile în sîn, ci vegheau. Desprinzînd concluziile necesare din această acțiune, luaseră măsurile ce se impuneau pentru a limita posibilitățile de acces ale acestor inși pentru a nu le lăsa la îndemînă informații secrete. Toate acestea se desfășurau, bineînțeles, cu precauțiile necesare, pentru ca spionii să nu fie alarmați în nici un fel. Activitatea ofițerilor noștri era ușurată și de faptul că ei cunoșteau înaintea paracliserului și a complicilor lui conținutul ordinelor emise de centrala de spionaj.

În fiecare instrucțiune trimisă de cel ce semna W. 65 se repeta, ca un leitmotiv și pe un ton categoric un ordin, pe care, însă, cei aflați în solda acestei oficine nu-l putuseră îndeplini nici măcar în parte. Era vorba de faptul că se solicitau foarte imperativ, date cu privire la organizarea, metodele de muncă și cadrele serviciilor de contraspionaj românești. Mitrache aproape că nici nu mai avea nevoie de tabela de codificare pentru a decripta frazele respective, într-atît îi deveniseră de cunoscute. Dar, datele pe care spionii le prezentau chipurile, ca fiind informații culese de ei, erau pure invenții, și atît Avrămuț, cît și Moraru se amuzau copios, dîndu-și seama de „imaginația" paracliserului și a agenților săi, de strategema folosită pentru a ieși cît de cît din încurcătură. Ei nu numai că inventau datele respective, dar pe „statele de plată" apăruseră și „informatori" care trebuiau plătiți. După sumele „decontate" se vedea cu ușurință, însă, cine își însușește banii.

Și jocul continua ca într-un veritabil carusel fără însă ca spionii să bănuiască cine pusese motorul în mișcare.

Dinescu considera că venise vremea ca totul să fie oprit. Chiar propusese acest lucru șefului unității.

— Ne-am lămurit cine sînt și ce vor. Trebuie să-i aducem pe vinovați în fața justiției, conchise el.

— Și, totuși, nu-i cam prea devreme, tovarășe Dinescu ? îl iscodise acesta.

— Nu ! răspunse maiorul, ferm pe poziție.

— Și ce realizăm cu arestarea, vorbind, bineînțeles, din punctul de vedere al muncii noastre ? Te-ai gîndit la asta ?

— Cred că...

— Ofițerii din subordinea dumitale ce părere au ? nu-l lăsă să continue colonelul Sandu.

— Au propus să continuăm operațiunea..., spuse, puțin cam nesigur, maiorul.

— Asta-i și părerea mea. Este drept că, pe moment, le dăm peste labe, dar asta nu înseamnă că vor renunța la planurile lor, ci vor căuta să pătrundă în altă parte. Acum îi avem sub control, dar asta nu ne scutește pe noi să căutăm în continuare. M-ai înțeles ?

Deși la început, maiorul îi cam repezise pe locotenenți, acum el era acela care le cerea cu insistență să nu scape o clipă din atenție „Cazul Sineala", cum fusese denumită operațiunea pentru neutralizarea grupului de spioni condus de paracliser. Ba, chiar le repeta mereu ceea ce spusese colonelul, că, acțiunile se pot întinde pe perioade îndelungate și nu este cazul să se grăbească. Dar cei doi locotenenți nu se grăbeau de fel. Învățaseră la școala aspră a muncii că niciodată nu ai voie să te lași îmbătat de ceea ce ai realizat la un moment dat. Succesul, chiar dacă nu-ți dai pe deplin seama, conține în el ascuns, învăluit în strălucire, și germenul căderii, al unor viitoare ratări. Or, nu numai Avrămuț, Moraru sau Mitrache, dar chiar și maiorul erau convinși de acest adevăr. Dar șeful biroului în ciuda sfaturilor și a îndemnurilor se grăbea, totuși, să încheie lucrurile numai și numai din

dorința de a „ieși la piață", cît mai repede cu un dosar finalizat sub conducerea sa. El visa, chiar, și o decorație pentru activitatea depusă. Îi plăceau succesele, dar, mai ales, onorurile. După ce terminase școala de ofițeri, înzestrat fiind cu o anume eleganță și pricepere în a aranja lucrurile, așa încît să-i fie favorabile, promovase destul de repede pînă la gradul de maior. I se decernase chiar și o decorație. Dar, încurcătura cu nevasta unui subofițer din subordine atrăsese asupra sa o ploaie de reclamații, cercetări și sancțiuni, care păreau că nu se mai termină. În cele din urmă, soarele se părea că îi zîmbise iarăși. Sora lui mai mare se căsătorise cu un om de ispravă, care îndeplinea o importantă funcție în minister. În urma rugăminților îndelungi și repetate, se plictisise și intervenise ca maiorul să fie mutat în securitate. După ce se familiarizase, cît de cît, cu noua muncă, i se părea că fusese născut pentru aceasta. Era, însă, o simplă părere de om destul de mărginit. Dealtfel, cumnatul său, om cu capul pe umeri, avusese încă de la început, oarecari îndoieli, dar nu scăpase de gura nevesti-si, și așa, Dinescu se trezise numit la securitatea din Giurgiu, oraș nu prea mare, poate nici cu prea multe probleme, dar unde, după opinia sa, putea face „dovada" calităților pe care le avea.

Deși nu fusese singurul care își începuse activitatea în organele de securitate fără să aibă o pregătire specială, Dinescu voia cu orice chip să fie socotit un „maestru" al combinațiilor și ținea morțiș la propriile opinii, cu toate că, de multe ori, el însuși își dădea seama că punctele de vedere exprimate, schioapătă binișor. Tot acest ghem de contradicții din caracterul lui Pavel Dinescu îi scădeau din calități, pentru că, am fi nedrepți dacă nu i-am recunoaște, totuși, capacitatea de muncă, puterea de concentrare, ca și abilitatea de a sesiza esențialul dintr-un

domeniu oarecare. Aceasta este și cauza pentru care va săvîrși de-a lungul activității sale, unele greșeli, ce vor avea o seamă de urmări.

După o discuție cu maiorul Dinescu, colonelul Sandu ceru dosarul respectiv, cu gîndul să-l studieze cu atenție, pe îndelete, dar treburi urgente nu-i oferiseră răgazul necesar. De fapt, nici n-ar fi trebuit să o facă el. Rămăsese însă cu acest obicei de a filtra atent, prin propria analiză totul, încă din anii ilegalității, cînd, pentru a nu cădea pradă copoilor Siguranței, făcuse primii pași în munca clandestină. Mai întîi, i se dăduse sarcina de răspîndire a manifestelor. Apoi, cînd tovarășii se convinseseră că este un om de nădejde, i se încredințaseră sarcini privind organizarea pazei sediilor, în care aveau loc ședințele organizației județene. În cele din urmă, fusese trecut la conducerea unei formațiuni patriotice, cu care luase parte activă la Insurecție. Era pe vremea aceea un tînăr subțirel, nu prea înalt, care purta o mustață stufoasă, pentru care tovarășii îi dăduseră numele conspirativ de „Moșul". Încă de pe atunci i se dusese faima de om care știe ce vrea, pentru care nu exista pericol de nebiruit. Maturitatea în gîndire ca și chibzuința în acțiune, fusese, probabil, cel de-al doilea motiv pentru acest nume conspirativ, avînd în vedere că era destul de tînăr. Ținînd seama de aceste calități ale „Moșului", conducerea partidului apreciase că putea lucra încă imediat după Insurecție, în organul Siguranței burgheze. I se încredințase misiunea fără prea mare ceremonial, și Sandu nu mormăise decît un abia inteligibil „dacă trebuie, trebuie".

Pe 15 septembrie 1944, își și luase în primire postul de agent al aparatului de care se ferise atît și împotriva căruia luptase. Și iată-l acum chemat să îndeplinească

misiuni dintre cele mai dificile într-un organ încă nepurificat, dar gata totuși să dea peste cap planurile celor care căutau să se opună cursului istoriei țării.

Muncise cu temei, așa cum îi era felul, împotriva adversităților de tot felul. Muncise pe brînci și învățase... Învățase, în primul rînd, de la dușmani, de la cei cu care se luptase nu cu prea mult timp în urmă și pe care trebuia să-i înlocuiască. Învățase cu grijă, tocmai fiindcă știa că fiecare ocazie este unică în felul ei, irepetabilă adesea și pentru munca unui ofițer de contraspionaj totul era de cea mai mare importanță. Aceasta cu atît mai mult cu cît, atunci nu era timp de studiu, de zăbovit în fața cărții. Nu din cursuri și instrucțiuni a învățat meserie, ci descifrînd dosare, investigînd, acționînd pentru soluționarea unor cazuri deloc simple, deloc comune, fiecare purtînd amprenta riscului, a necunoscutului, a surprizelor de tot felul și la tot pasul. Desprinsese încă de atunci, din perioada aceea tulbure de luptă tenace, de clarificări de poziții, din diferitele situații de care se lovise, un învățămînt, să caute în faptele deja știute, în enigmele deja dezlegate, ceea ce acestea puteau prefigura, viitoarea acțiune și nu de aiurea, din vreo inspirație fără un temei oarecare. De aceea, nici nu-l lăsase pe maior să-și facă „tacîmul", respingîndu-i propunerea de încheiere a acțiunii. Simțise imediat că acesta nu stăpînea lucrurile așa cum ar fi trebuit, îi adulmecase, ca un bătrîn copoi, nădușeala nesiguranței și, pe loc, descifrase cauzele acesteia. Om harnic, care nu așteptase niciodată vreo recompensă pentru ceea ce știa că este datorie, conștient de obligația socială ce-i revine fiecărui ins, de a munci, nu putea suferi felul, îndeosebi al celor mai tineri, care nu mișcau un pai pînă nu simțeau mirosul unei anume recunoașteri a eforturilor depuse.

Îl remarcase pe Avrămuț și cu prilejul altor cîtorva activități și apreciase la el nu numai calmul și priceperea, dar, mai ales, luciditatea rece, analiza matură, concizinnea și logica cu care își expunea gîndurile. La fel îl apreciase și pe Moraru, dar acesta era un temperament mai coleric, mai pripit, gata să-și asume riscul, deși la el riscul nu era la fel ca cel pe care îl afișează unii oameni de falsă temeritate. Dar, în egală măsură, admirau la ei puterea de muncă și angajarea care îi caracterizau, spiritul de luptă, dorința de a face tot ceea ce depindea de ei pentru îndeplinirea misiunii. Se hotărî să le sondeze opiniile mai adînc și le ordonă să studieze în amănunțime toate aspectele acțiunii și să facă propuneri în consecință.

După cîteva zile, Avrămuț se prezentă la colonel.

— Ai cercetat totul cu atenție, ai studiat ? îl întrebă acesta de cum intră.

— Am citit cu destulă grijă...

— Eu ți-am spus să s t u d i e z i, nu să citești, tinere. Îți mai dau răgaz, încă pe cît ai avut, pentru a te edifica complet. Clar ? !

— Am înțeles !

Nu se împlinise încă termenul, cînd Avrămuț ceru să fie primit din nou de către șeful unității. După ce colonelul îi făcu semn să ia loc, îl rugă să aștepte pînă ce termină ce avea de lucru. Avrămuț profită de acest timp, parcurgînd încă o dată documentele, pentru a putea relata cît mai concis ceea ce gîndea el că poate prezenta interes pentru comandant. Simțea, pînă în vîrful degetelor, furnicăturile stîrnite de situația inedită în care se afla.

— Te ascult, tinere !

— Tovarășe colonel, începu Eugen pe un ton cazual, din analiza atentă a situației, pot raporta, cu toată certitudinea, că din „jocul" nostru lipsește o piesă. O piesă

principală, a cărei absență face ca întregul edificiu să capete o altă lumină sau, mai bine-zis, elementele cunoscute de noi capătă alte dimensiuni. Avrămuț rosti voit mai rar cuvintele, așteptînd să fie întrerupt, dar colonelul îl ascultă mai departe, fără să intervină cu ceva, privindu-l pătrunzător pe tînărul ofițer, a cărui figură păstra o expresie gravă, preocupată. Acesta continuă. Pe ce îmi bazez această supoziție ? ! Prin intermediul marinarului Palade Emil, serviciul de spionaj vest-german a trecut la reactivarea unei rețele de spioni recrutați încă de naziști, cărora abia acum, la atîția ani de la terminarea războiului li s-a cerut să treacă la culegerea de informații și date cu caracter secret. Larvele care au trecut repede la stadiul de fluturi, au reușit deja să expedieze, prin curierul naval, mai multe informații de acest gen, care s-au dovedit a fi de valoare și care, poate, fără intervenția noastră ar fi fost de folos oficinei. Totul se desfășoară atît de frumos, încît te poți întreba dacă nu cumva oficina nu știa foarte exact că rețeaua lor lucrează sub controlul nostru.

— Cum ?! nu mai răbdă colonelul.

— Foarte bine. În primul rînd, din modul de acțiune al serviciilor de spionaj naziste rezultă faptul că, pe deplin consecvenți meticulozității lor teutonice, întotdeauna luau măsura verificării informațiilor culese de către orice rețea, oricît de bună ar fi fost ea, oricît de loiali s-ar fi dovedit agenții lor. Or, după cum se poate observa, deși stilul de lucru al Organizației Ghelen este o reflectare a celui nazist, de la care a preluat nu numai metodele, ci și cadrele, pentru nici una dintre informațiile transmise de rețeaua paracliserului nu s-au cerut verificări, nu s-au indicat agenților alte obiective, din studiul cărora să rezulte autenticitatea celor raportate mai înainte. Faptul, e drept, nu prea sare în ochi, dar,

dacă raportezi datele transmise de agenți la cele cerute de centrală și le pui într-un grafic, lucrurile apar cu destulă pregnanță.

— Interesant ! spuse colonelul.

— Pe lîngă aceasta, cu toate că agenții sînt de valoare și au posibilități de penetrare care ar fi fost și mai adînci dacă nu luam măsura îngrădirii lor, pînă acum oficina nu a întreprins inițiativa de a deschide și o cale de rezervă pentru transmiterea informațiilor. În cazul „căderii" marinarului, grupul ar rămîne izolat. Și totul ar fi ca la început. Nefiresc deci pentru un serviciu de spionaj, pentru că lipsa comunicării înseamnă moarte. Apoi, un alt aspect, calea aceasta de legătură între centru și agentura aparent foarte sigură, este destul de vulnerabilă și cam încetă. Să luăm exemplul unei singure informații transmise : cea cu privire la desfășurarea aplicațiilor militare din zona... A ajuns la centru cu mult după desfășurarea ei, cînd, practic, nu mai prezenta interes. Or, lor le-ar fi necesar și un mijloc rapid, eficace, nu numai ca rezervă, cum spuneam, dar și ca o normă impusă tocmai de regula exploatării informațiilor la timp. Acest mijloc le lipsește și nu cred că cei de-acolo să nu-și fi dat seama. Singura explicație ar fi aceea că nu acordă prea mare credit grupului paracliserului.

— Mai departe !

— O altă concluzie rezultă din inversarea rolurilor. De ce nu trecem noi la arestarea grupului ? Pentru că, lucrînd sub controlul nostru, le știm mișcările, îi cunoaștem și nu ne putem aștepta la alte surprize. Cred, însă, că ei au mizat tocmai pe acest aspect. Undeva au intuit „jocul" și, la rîndul lor, vor să ne țină pe noi „ocupați". În același timp, își realizează scopurile prin alte mijloace și în cu totul alt loc.

— Interesant ! Totuși nu-i prea îndrăzneață ideea ta ?

— S-ar putea ! Dar, altfel nu-mi explic ghemul acesta de coincidențe. Rețeaua paraclisierului este prea bună și, totuși, nu este pusă la treabă pe cît ar putea. Și încă ceva, tovarășe colonel. Lucrul acesta nu cred că a intervenit prea de mult, gîndesc eu, ca dușmanii noștri să fi deschis o nouă linie. Pînă acum, cererile lor cu privire la penetrarea în serviciile de contrainformații românești erau foarte imperative, insistente, dure. Apoi, tonul a devenit mai relaxat, ceva de natura rugăminților, nu prea perseverente. Concluzia ? ! Au deja o sursă în domeniu și nu vor să strice lucrurile, complicîndu-le inutil.

— Locotenente, nu te-ai lăsat cumva furat de imaginație ?

— Nu cred. Permiteți-mi să raportez mai departe. Diferența de ton este notabilă. Instrucțiunile din august, vă rog să remarcați sună cam așa : „Se va acorda prioritate absolută recrutării unei surse de informații din organele de securitate, pe cît posibil, pînă la sfîrșitul anului. Nu interesează sumele ce se vor cheltui. Vă veți orienta, în special, spre ofițerii cu perspective, capabili, care să ajungă în posturi de conducere. Folosiți orice mijloc : corupție, șantaj, legături compromițătoare". Cam în același ton se mențin și instrucțiunile către agentură din toamna-iarna aceluiași an : „Dacă nu este posibilă recrutarea unei surse directe, realizați pătrunderea în mediul acestora, acționați prin cei apropiați. Este o sarcină de extremă urgență și importanță". Dar, aproape imperceptibil, apar nuanțări : „Întrucît nu ați reușit pînă acum să realizați obiectivul nr. 1, asigurați fișe tipologice pentru cei cu care puteți veni în contact, de preferință însoțite de fotografii și descrieri cît mai detaliate". Deci, o supraveghere de ordin general, care are o anumită importanță, dar nu reprezintă un simptom de acțiune, nu mai are un specific ofensiv, așa cum rezulta din precedentele

ordine. Mai mult, în ultimul mesaj nu se mai amintește nimic în acest sens.

— Ai mai ajuns și la alte concluzii, frățioare ?

— Mi-am pus, firesc, întrebarea dacă nu este cumva o cursă întinsă de cei de dincolo, pentru că nu putem ignora acest aspect. Dar nu am găsit nimic care să mă ducă la această concluzie. Mai mult, cred că ei au săvîrșit și o greșeală.

— Care ?

— Din analiza modului în care organele lor au condus acțiunile de spionaj, ca și cele de contracarare a activității celor cu care în decursul anilor s-au confruntat, am înțeles că, în marea majoritate a cazurilor, atît conducerea grupurilor active, cît și a celor ce erau cunoscute ca fiind controlate de organele adverse, era încredințată, de regulă, acelorași ofițeri. Mai ales în vremea războiului, metoda a dat rezultate. S-or fi schimbat multe la ei, dar metoda, ca atare, putea fi preluată, conservată, continuată. Chiar și pentru „tradiție", ca să zic așa, nu puteau renunța prea ușor la ea. Acest fapt i-a făcut să comită o greșeală. Cea de care am amintit deja. Cel care are în legătură grupul paracliserului este, desigur, la curent și cu acțiunile „dublurii" — s-o numim așa. Fără intenție, atunci cînd a redactat instrucțiunile, probabil s-a lăsat furat de realități, de ceea ce știa, de ceea ce el avea în minte.

— Și cursa de care vorbeai ?

— Păi și aceasta poate fi o cursă. Noi ajungem la ideea că ei știu că grupul este controlat și că ar mai avea o rețea. Atunci ne gîndim să-i lăsăm pe aceștia „să lucreze", în vreme ce noi „sîntem ocupați cu căutarea celorlalți", iar informațiile le parvin, fie ele și nu prea valoroase, dar în contextul actual tot e ceva mai mult decît nimic.

— Corect raționamentul. Dar de ce crezi că sarcina conducerii celor două grupuri, dacă există și un al doilea, ar fi fost încredințată aceluiași serviciu, aceluiași om ?

— Vorbeam, tovarășe colonel, de situația actuală, or tocmai ținînd seama de acest fapt, nu pot crede că „Organizația Ghelen" își poate permite să facă risipă de cadre. Abia s-a pus pe picioare. „Sărăcia de personal", asociată cu tradiția duce la această premisă.

— Eugene, să-mi așterni toate acestea pe hîrtie, fiindcă vreau să mai stărui puțin asupra lor.

— Am și făcut-o, tovarășe colonel. În acest dosar sînt mult mai pe larg analizate toate aspectele pe care vi le-am raportat.

Cu ochii mijind a zîmbet, colonelul continuă să-l privească în tăcere pe ofițer. Rarcori își arăta față de cineva sentimentele, dar Avrămuț îl făcuse să-și calce pe inimă. Iar pentru Eugen, care începuse să-l cunoască pe „Bătrînul", cum îi spuneau toți din unitate colonelului, acel zîmbet abia schițat a fost mai mult decît orice altă recompensă.

— O clipă, locotenente, îl opri colonelul, cînd tocmai era să iasă pe ușă. Ai discutat cu cineva problemele pe care mi le-ai raportat ?

— Nu. Știu foarte bine ce înseamnă compartimentarea muncii.

— Bine, băiete ! Pînă la noi ordine, totul rămîne aici.

Maiorul închise ușa biroului, după ce îl lăsă pe Avrămuț să treacă pragul înaintea lui. Îl invită să ia loc pe scaunul din fața biroului, după care el ocoli masa și se așeză, uitîndu-se țintă la ofițer. Pe față i se așternuse o expresie de nespusă nedumerire. Venise de la ședința de lucru cu

șeful unității și fusese total surprins să afle că propunerile pentru noi ipoteze de lucru le emisese un subordonat al său, fără ca el să știe ceva. Aceasta i se părea o adevărată uzurpare a prestigiului și autorității lui și voia să pună lucrurile la punct.

— Am impresia, tovarășe locotenent, că dumneata nu prea stai bine cu disciplina militară.

— Doar impresia, tovarășe maior ! ?

Replica îl surprinse și, cîteva clipe, rămase puțin descumpănit.

— Cum adică, numai impresia ?

— Foarte bine. Știu că vreți să mă întrebați de ce nu erați la curent cu cele prezentate, probabil, de către tovarășul colonel Sandu. Nu, pentru că așa au sunat ordinele, iar corecta executare a lor face parte tot din capitolul disciplinei militare. Nu aveți impresia asta, tovarășe maior ?

— Pentru că vorbești cu atît aplomb de executarea ordinelor, uite care este ordinul : De-acum înainte nu-ți mai permit să treci peste mine, indiferent care ar fi motivul Să-ți fie clar !

— Cu tot respectul ce vi-l port, trebuie să vă raportez că nu vă sînt subordonat direct, iar respectarea normelor compartimentării și conspirativității muncii nu contravin regulilor disciplinei militare. Să nu confundăm munca de securitate cu raportul de dimineață pe care îl face comandantul de grupă... .

— Ieși afară !

— Chiar dacă sînteți șef, disciplina vă obligă să fiți politicos și cu cei mai mici în grad.

Strigătul mut

După prima noapte de dragoste, Claudia începuse să pună stăpînire pe sufletul lui Pavel.

— Ce faci tu tot timpul ? încercă să o descoasă el, de cum o reîntîlni, după o absență ceva mai îndelungată.

— Cum adică ce fac ? îi replică rîzînd femeia.

— Așa cum te-am întrebat... Vreau să-mi vorbești de tine, despre prietenii tăi, despre munca ta, despre tot...

— Iată-mă supusă unui interogatoriu !

— Nu-i vorba despre un interogatoriu dar vreau să mă înțelegi, Claudia, că tot ceea ce este legat de tine mă interesează...

— Deci, cu alte cuvinte, mă iubești, nu-i așa ?

Dinescu nu-i răspunse, dar Claudia nu-l slăbi. Se apropie de el, mișcîndu-și provocator șoldurile, și îi cuprinse grumajii, sărutîndu-l. Simți tresărirea bărbatului, dorința acestuia și își zise că de acum trebuia să acționeze cu foarte multă prudență pentru a-l face „să joace după melodia ce i-o va cînta ea".

Pavel Dinescu, în ciuda aerului său sigur, era totuși un timid. Cîteva eșecuri, suferite în tinerețe, îl făcuseră să se îndoiască, oarecum, de trecerea pe care o avea la „sexul slab". Cu Claudia lucrurile se întîmplaseră altfel. Reușea să-l stimuleze, să trezească în el resurse nebănuite, să-i biciuiască simțurile, să-l facă să se simtă un

adevărat bărbat, fiecare nouă întîlnire devenind, după părerea lui, un nou recital de dragoste. Toate acestea îi stîrniseră în suflet sentimente foarte puternice şi pe zi ce trecea, devenea tot mai dependent de femeia care, de acum, făcea parte din viaţa lui.

Femeia intuise, pe dată, care erau adevăratele resorturi ale întrebării şi se bucură. Îi înşiră o poveste bine ticluită în legătură cu viaţa ei. Nici prin gînd nu-i dădea să verifice cît de cît măcar unele dintre spusele iubitei.

Din ziua aceea, se mai petrecu o schimbare în viaţa lui, femeia începuse să vină aproape în fiecare seară, la Giurgiu.

Claudia, în ciuda lipsei oricărui sentiment faţă de Dinescu, îşi juca cu multă abilitate rolul de îndrăgostită. Se întrecea în a-i fi pe plac bărbatului, avea, mai de fiecare dată, o mică atenţie pentru el, făcea pe bosumflata cînd întîrzia, nu se sfia să-i facă chiar şi mici scene de gelozie. Toate îl dădură gata pe maior, dar ceea ce îl subjugase cel mai mult, fusese credinţa ce reuşise să i-o insufle Claudia că ea nu mai are nici un secret faţă de el, că în ascunzişurile sufletului ei nu se mai găseşte nici o umbră, că totul îi este cunoscut. Femeia sporovăia despre tot ceea ce i se „întîmplase" peste zi, cu cine vorbise despre cele văzute, avînd grijă să ocolească adevărurile care poate, l-ar fi interesat pe maior.

De la o vreme, simţi că bărbatul se afla în raza ei de influenţă. Se bucură foarte mult, mai ales că numai ea ştia cu cîte eforturi obţinuse acest lucru, cu cîtă neplăcere venise în tîrgul măturat de vînturile purtate de Dunăre. De acum, stăpînă pe sentimentele maiorului se hotărî să treacă la atac.

— Ce-ai făcut astăzi, că te văd cam supărat ? îl întrebă ea, mîngîindu-i uşor fruntea.

— Nimic deosebit, probleme de serviciu...

— Cum adică nimic deosebit de vreme ce vii acasă atît de schimbat...

— Așa cum ți-am spus, nimic deosebit...

— A, nu ai încredere în mine, îi spuse îmbufnată Claudia și în noaptea aceea, pentru prima dată, femeia îi refuză mîngîierile.

Dinescu se frămîntă mult. Își reproșa că o jignise pe Claudia și nu știa cum să se mai poarte ca să o împace, ca să-i intre în voie. A doua zi, văzînd că este tot îmbufnată, încercă să o înveselească povestindu-i o discuție nostimă pe care o avusese cu unul dintre colegi.

Primul pas a fost făcut... Claudia, consecventă scopului ce-l urmărea nu scăpa nici un prilej pentru a-i stîrni pofta de vorbă pentru a-l face să discute ceea ce o interesa.

Și pregătit cu atîta dichis, lucrul acesta s-a întîmplat într-una din serile lor de „mare dragoste".

— Vrei o gură de coniac, dragule ?

— N-aș mai bea. Trebuie să plec ceva mai devreme, fiindcă am multă treabă...

— Treabă și treabă, numai despre asta amintești ! Am impresia că exagerezi ! strecură ea una dintre întrebările devenite obișnuite în ultima vreme.

— Habar n-ai tu cîte am eu pe cap. În fața ta se află unul dintre cei ce se duelează cu spionii...

— Pur și simplu, mă faci să rîd... Auzi ! Spioni ! În zilele noastre... îl incită femeia.

— Nu te mai mira atîta ! Dacă ai ști numai o mică părticică din cîte cunosc eu...

— Ei, haide, că mă faci să mor de curiozitate, continuă ea pe același ton.

— Oi fi tu nerăbdătoare să afli cîte unele, dar nu am...

— Adică n-ai încredere în mine ?

— Vezi ce spui ? Cum să nu am încredere... Dar, îmi promiți să nu vorbești cu cineva despre aceste lucruri ?

— Mai începe vorbă, dragule ! Doar mă știi că nu ies din cuvîntul tău ! Am discutat eu, oare, pînă acum cu vreo persoană problemele ce mi le-ai povestit, tu ? zise ușor îmbufnată.

Și maiorul, plin de el, dornic să o împace, dar și să arate cît de important este, începu să povestească afacerea paracliserului. Bineînțeles, rolul principal îi revenea aproape, în exclusivitate lui. Lui i se datorau, acțiunile desfășurate, succesele repurtate.

Cu alte prilejuri îi vorbi și „tendințele de parvenire ale lui Avrămuț, locotenentul", care afirma că ar fi posibil să mai existe și un alt grup de spioni.

Era aproape miezul nopții, dar somnul nu se lipea de ea, deși își spusese că nu avea rost să nu doarmă. Tot nu ar fi avut ce face. Gîndul că reușise, să-l facă să vorbească pe maior, îi dădea o ciudată senzație de putere și o bucurie stranie îi umplea sufletul. Își imagină cum îi va povesti omului care o învățase cum și, mai ales, cînd să acționeze pentru realizarea acestui scop. „Îl dau gata pe comandor", își spuse, și rememoră totul pentru a nu uita vreun amănunt. Nu aflase decît datele generale ale noii situații ivite în urma ipotezei formulate de locotenentul Avrămuț, dar știa că pentru omul de care depindea era de ajuns.

Comandorul o sfătuise să-și însemne cîte ceva pentru a nu uita. Dar acum îi era mult prea lene ca să mai facă acest lucru.

Claudia zăbovi îndelung în fața oglinzii, cercetîndu-și chipul potrivindu-și cutele rochiei elegante, care îi punea în evidență silueta zveltă. Acorda mare atenție înfățișării sale. De fiecare dată, simțise privirea cercetătoare a comandorului și se străduia să-i placă. O obseda ideea că ea nu reprezintă nimic ca femeie pentru acel bărbat cu ochii atît de vii și pătrunzători, parcă și mai plini

de foc, în ciuda părului grizonat. Simțea privirea cum o dezbracă, cum îi studiază fiecare mișcare, iar în fața lui avea senzația că este goală, că nu-i poate ascunde nimic și, dacă i-ar fi cerut-o, i s-ar fi dăruit cu toată fervoarea pe care, chiar dacă nu o încerca atunci cînd se culca cu un bărbat, era în stare să o mimeze atît de perfect, încît cel în cauză se putea considera un mare „don Juan". Dar, de fiecare dată cînd crezuse că va urma acest ceva pe care-l aștepta, privirea încărcată de dorință a bărbatului se schimba în cel mai tăios pumnal care îi înghețа inima, făcînd-o să renunțe la avansurile prea directe. Totuși, nu renunțase la acel gînd și, de aceea, se pregătea cu meticulozitate de fiecare dată cînd îl întîlnea.

Ieși și se pierdu cu pas ușor în mulțimea de trecători. Sesiză faptul că bărbații întorceau privirea după ea și, pentru a-i face și mai atenți, și mai curioși, începu să calce parcă și mai înțepat. Interesul pe care-l stîrnea îi măgulea orgoliul. Dar, trăgînd cîte o ocheadă, ea nu făcea altceva decît să verifice dacă nu este cumva urmărită. Jocul o amuza. De cîteva ori avusese impresia că are pe urmele ei un polițist, dar, în realitate, nu fuseseră decît niște îndrăzneți, care intenționau să-i propună o întîlnire. Știa să deosebească destul de bine, din sclipirile ochilor, care erau intențiile celui ce-și potrivea pașii după ea, deși nu avea nici cea mai mică bănuială că undeva cineva ar avea habar de preocupările ei reale. Trăia destul de bine din salariul pe care-l primea ca stewardesă și, pe deasupra, mai avea și „renta" neimpozabilă pe care i-o asigura comandorul. Garsoniera ei, din plin centrul Bucureștiului, bine mobilată, era un cuibușor pe care mulți l-ar fi rîvnit. Fiecare fibră a trupului ei nutrea dorința însă de a avea și mai mult : setea de aventură, chemarea spre necunoscut, indiferent de ce natură ar fi fost el, îi înfrigura gîndurile. Comandorul fusese cel ce-i desco-

perise această aviditate bolnăvicioasă, care-i domina ființa și, de atunci, se lăsase condusă de bărbatul ce părea coborît dintr-o lume a tenebrelor, de care se temea, dar, în același timp, o atrăgea, din ce în ce mai puternic, aidoma unui magnet.

Făcu un ocol prin Cișmigiu și coborî spre clădirea Radiodifuziunii. Cum depăși strada Nuferilor, pe colț, se opri cîteva clipe, și intră în agenția Loto-Pronosport. În încăpere erau doi bărbați, cărora nu le acordă nici o atenție. Se îndreptă spre tejgheaua unde se afla comandorul, care stătea mai departe cu nasul în hîrtii, de parcă nici nu-i observase prezența.

— Cu ce vă putem servi, frumoasă doamnă ? întrebă el, cu aceeași voce comercială, pe care o folosea în relațiile cu clienții.

— Aș dori să completez un bilet loto pentru tragerea de joi...

— Aveți niște numere pe care le jucați în mod special, sau doriți să alegeți ? întrebă bărbatul, nelăsînd o clipă să se înțeleagă că ar cunoaște-o pe femeia din fața sa.

— Dumneavoastră le știți mai bine pe cele care ies mai des. Puteți să-mi recomandați o anume combinație, care să mă facă bogată ?

— O, exagerați, dar aș zice că 64, 15, 21 n-au ieșit de mult și cred că ar fi o șansă.

— Perfect, scrieți lozul !

Îl luă, întinzînd mîna cu unghiile-i bine lăcuite, îl împături și îl puse în poșeta de piele. Îl mai fixă o dată cu privirea pe vînzătorul de lozuri și ieși.

Cifrele înscrise pe buletin aveau pentru ea o anume semnificație, ce depășea valoarea unui simplu joc „al norocului". Cerînd să i se completeze un buletin loto, ea îi comunicase cifrat comandorului că are noutăți și trebuie să-l vadă. Cifra 64 reprezenta aprobarea pentru întîl-

nire, 15 ora la care urmau să se vadă, iar 21 semnifica locul de întîlnire, în cazul acesta restaurantul „Mioriţa".

Comandorul, un bărbat de aproape cincizeci de ani, înalt, cu alură de sportiv, viguros, care putea încă să răscolească în sufletul fiecărei femei fiorii dorinţei, rămase puţin surprins de noutăţile aflate de la Claudia. Ştia, în baza studiului atent asupra caracterului lui Pavel Dinescu, că, mai devreme sau mai tîrziu, acesta va sfîrşi prin a se lăsa dominat de femeie şi se va lăuda, pozînd în ceea ce nu era de fapt. Tocmai pentru a ajunge la acest deznodămînt, o îndrumase foarte atent pe femeie cum să procedeze, urmărind ca prin fiecare mişcare a acesteia să-i aţîţe poftele, să devină un fel de căţeluş de la care să afle unele informaţii. Îşi dăduse seama că nu putea face din Dinescu un trădător. Maiorul, în ciuda tuturor defectelor sale, nu s-ar fi lăsat atras într-o astfel de afacere murdară, dar un palavragiu era categoric, şi lucrul acesta putea fi exploatat cu abilitate. Şi, iată că previziunile sale se adeveriseră, iar acum avea ceea ce se cheamă o sursă indirectă în serviciul de contraspionaj românesc. „Cu timpul, ursul nostru va juca aşa cum o să-i cîntăm noi", se mîngîia el cu gîndul la acţiunile viitoare.

Dacă acest lucru era un succes şi se bucura, alt fapt relatat de stewardesă îl îngrijora, nespus, pe comandor: „Cum dracu', de l-a dus mintea pe locotenentul ăla, atît de aproape de adevăr ?".

După ce închise agenţia, se îndreptă, cu paşi repezi, spre casă şi, pînă a doua zi, cînd trebuia să se ducă iarăşi la slujbă, nu-l mai văzu nimeni. Stătuse aplecat asupra raportului pe care îl întocmise pentru serviciul de spionaj, raport în care descria foarte exact cele aflate. Cînd termină de recitit textul, sări de pe scaun şi-şi reproşă cum de putuse crede că se afla într-un pericol, iminent, tocmai el, care avea atîta experienţă. „Nu, nu se poate

să fie chiar așa de deștepți! Și-apoi, măsurile noastre de a conspira totul, de a pune un capac ermetic întregii afaceri..." Se hotărîse să rupă hîrtiile pe care așternuse întreaga poveste și care-i făcuseră noaptea albă. „În fond, de unde să știe ei mai bine decît mine, de acolo, ce am de făcut eu, aici, unde mă confrunt cu toate? Asta o hotărăsc eu, doar pielea mea este în joc". Se decise să-și asume toate riscurile. Nu era fricos defel și își aducea cu nostalgie aminte de activitatea sa de pilot de vînătoare, de plăcerea cu care pleca în misiune, de beția încercată atunci cînd dobora un inamic. Doborîse și aviatori români, foști colegi de-ai lui, după ce România întorsese armele împotriva fasciștilor, și o făcuse fără urmă de regret, fără nici o strîngere de inimă, fiindcă el se identificase pentru totdeauna cu ideologia nazistă. Nu concepea să trăiască în afara acesteia. Nu-i venea să creadă că se terminase războiul, că trecuseră atîția ani de atunci. Cea mai mare surpriză i-au furnizat-o tocmai unii dintre cei care contribuiseră la nimicirea mașinii de război hitleriste, americanii. Un reprezentant al O.S.S. l-a chemat și l-a întrebat dacă era dispus să-și reia vechea activitate de agent al Abwehr-ului, și el acceptase. Fiind total compromis, împotriva lui fiind dată deja o sentință de condamnare la moarte pentru trădare de patrie și pentru acțiuni împotrivă armatei române, pentru a se ascunde, a procedat la „construirea" unei alte personalități. Apoi o operație estetică foarte reușită i-a conferit o altă fizionomie. Numai ochii îi rămăseseră la fel de reci și tăioși și cicatricea de pe mîna dreaptă, pe care o avea de la accidentul de avion ce-l suferise cu mulți ani în urmă. Recrutat în primul detașament de spioni, pe care serviciile secrete engleze și americane voiau să le implanteze în România postbelică, a fost oprit pentru acțiunile ul-

teritoare, mai deosebite, stăpînii săi apreciindu-i, cum se cuvine, calităţile.

După eşecurile în lanţ suferite în încercarea de „creare a unei rezistenţe naţionale", prin parașutarea elementelor legionare oploşite în Germania, în urma puciului eşuat din ianuarie 1941, preţul său a crescut şi mai mult, preluat fiind, cu binecuvîntarea occidentalilor, de proaspătul scos de la curăţătorie, Ghelen. Pentru implantarea lui s-a folosit o metodă mai deosebită, fiind parașutat de unul singur, într-o zonă a Făgăraşilor, avînd asupră-i tot ceea ce era necesar pentru a-şi înjgheba o viaţă obişnuită. Singura sarcină era să se „îngroape la teren" şi să pună bazele unei reţele de spionaj, să-şi creeze conexiuni şi abia atunci să ia legătura cu centrul. I se lăsase iniţiativa, agentul acţionînd după propria sa inspiraţie. Era o situaţie deosebită cam rar folosită de serviciile de spionaj şi comandorul s-a descurcat de minune, legalizîndu-şi şederea în România, găsindu-şi o acoperire ideală şi recrutînd mai multe surse demne de încredere. Între cele mai valoroase achiziţii era şi Claudia. Ca stewardesă, avea mari posibilităţi de a pleca în străinătate şi, după ce comandorul i-a descoperit dragostea de bani, a ştiut că este în puterea lui şi numai a lui. A întrevăzut, apoi, şi celelalte posibilităţi de a o folosi în realizarea tuturor scopurilor pe care şi le propusese. Tînără, frumoasă, plină de nuri, îmbrăcată cu gust şi posesoarea unei garsoniere centrale, putea succi capul oricărui bărbat. Cînd îl văzu pe maiorul de grăniceri, care lucra la punctul de trecere a frontierei din aeroportul Băneasa, făcîndu-i ochi dulci, a înţeles că era timpul să-şi anunţe stăpînii. Şi a făcut-o, iar răspunsul lor a fost foarte prompt, trimiţîndu-i-se tot ceea ce solicitase. La rîndul lui, începea să fructifice la maximum „roadele" reţelei puse la punct cu atîta dichis.

Posibilitățile de culegere a informațiilor despre inamicul numărul unu al oricărui spion, organele de contraspionaj, se măriră atunci cînd maiorul de grăniceri, după cîteva tribulații prin țară, trecu într-o altfel de muncă la Giurgiu. Se hotărîse să-l exploateze. La început fără știrea lui, iar mai tîrziu, spera comandorul, prin recrutarea directă a lui Dinescu. Evident acest lucru urma să se facă atunci cînd acesta, compromis fiind, ca urmare a limbariței sale, nu ar mai fi avut nici o altă posibilitate, decît aceea de a trece la „colaborare".

Iar acum, întregul edificiu, construit cu atîta trudă, cu atîtea emoții și artă, risca să se prăbușească, ca un simplu castel din cărți de joc. Spionul judeca totul cu un dezvoltat simț al realității, fără să ignore cîtuși de puțin pericolul care-l reprezentau pentru el lucrătorii de securitate. Avrămuț, chiar îi devenise un adevărat coșmar. Avea, totuși, o speranță, o singură speranță, născută tocmai din analiza foarte lucidă a tuturor aspectelor problemei. Grație „limbutului", aflase unele date despre acțiunea pe care intenționa să o întreprindă organele de securitate române pentru a mai putea pune la cale ceva pînă nu era prea tîrziu. „Ce anume ?" își tot răscolise creierii, pentru că își dădea seama că nu putea conta încă pe intervenția directă a maiorului, aceasta fiind doar o sursă complimentară. Ca să aștepte pînă ce Dinescu va fi recrutat și, deci, în solda sa, ar fi trecut multă vreme. Iar timpul ar fi lucrat, indubitabil, împotriva sa.

Revăzuse însemnările pe care le făcuse atunci cînd Claudia îi relatase cele aflate de la maior și, dintr-o dată, îi încolți în minte un gînd. Maiorul nu împărtășea părerea lui Avrămuț și părea hotărît să-și susțină această ipoteză pînă în pînzele albe. „Probabil, își făcu spionul calculul, și ceilalți gîndesc la fel, iar dacă dispare"... „Dacă dispare locotenentul... dispare și ideea". „E atît

de simplu, că nu-mi vine să cred", își spuse și aproape că-i veni să sară în sus de bucurie. Și, din acea clipă, mintea sa începu să lucreze pentru punerea la punct a planului de lichidare a lui Avrămuț.

— Aș dori să vorbesc cu tovarășul locotenent Avrămuț.... se adresă comandorul subofițerului de la poarta sediului raionului de securitate Giurgiu.

Spionul purta o pereche de ochelari de vedere, cu ramă groasă și lentila stîngă mată, ceea ce lăsa impresia că nu vedea cu acel ochi. Ținuta sa modestă, barba nerasă de cîteva zile contrastau, oarecum, cu mîinile îngrijite, cu unghiile bine tăiate și discret lăcuite. Comandorul nu renunțase la acest obicei, deși, în zilele noastre, prea puțini bărbați mai aveau timp sau chef să-și lăcuiască unghiile.

— Dar cine sînteți dumneavoastră ?! îl chestionă subofițerul, și privirea îi alunecă pe silueta ușor gîrbovită, chiar îmbătrînită a comandorului.

— Un unchi de-al lui. Am venit la el împins de treburi...

— Este la București. Nu știați că se însoară ?

— Tocmai de-asta ! pară comandorul, și dădu să ridice sacoșa, plină cu pachete, pe care o pusese jos.

— Nunta este abia poimîine, așa că aveți timp să dați de el... Cunoașteți Bucureștiul ?

— Nu prea...

— Căsătoria se celebrează la Sfatul popular al raionului Bălcescu, Cam pe-acolo și locuiește, dealtfel. Știți adresa, nu ? căută din nou subofițerul la fața obosită a cetățeanului și la ochelarii aceia ce îi stîrneau un anume semtiment de compătimire.

— A, da, o am pe-aici, pe undeva... Dar unde naiba am pus-o ? se miră acesta, și începu să întoarcă buzunarele pe dos.

Subofițerul îl urmări cîteva clipe cu privirea și, gîndind că face un bine, ridică receptorul.

— Tovarășe Moraru, spuse în aparat, nu știți adresa tovarășului Avrămuț ? Da, am notat-o... Un unchi de-al lui... A venit tocmai aici și a rătăcit omul hîrtia pe care o avea scrisă... Desigur, totul este în ordine. Să trăiți !

Cu toate că lui Moraru, subofițerul îi spusese, atunci cînd acesta îl întrebase dacă l-a legitimat pe cel care îl căutase pe Avrămuț, nici măcar după ce închisese telefonul nu o făcuse. I se părea inutil acest fapt. Individul părea atît de inofensiv, de neajutorat, încît se gîndise că n-ar fi avut rost să-l sîcîie și el. Renunțase. Îl urmări pînă ce dispăru dincolo de colțul străzii, dar în ciuda siguranței sale un sentiment de nemulțumire îl încerca, totuși. Acum îi părea rău că nu-l legitimase...

Lavinia își mai potrivi o dată pălărioara albă de dantelă, cercetîndu-și cu un ochi critic, pletele blonde, pieptănate simplu, pe spate, ce-i învăluiau chipul ca o cunună aurie. Rochia din mătase albă, vaporoasă, îi sublinia silueta subțire ca de adolescentă. Avrămuț o privi cu ochi plini de dragoste, o cuprinse încetișor, strîngînd-o la piept și îi șopti :

— Să mergem, ne așteaptă toți. Nu fii îngrijorată, ești mai frumoasă ca niciodată, și o sărută ușor, abia atingîndu-i buzele.

Coborîră și, împreună cu ceilalți, se îndreptară voioși spre clădirea Sfatului popular. Fiind destul de aproape, străbătură distanța pe jos, alaiul vesel al nunții stîrnind curiozitatea firească a trecătorilor. Dar printre cei ce

urmăreau mirii și pe însoțitorii lor se afla și comandorul. Ascuns în singura mașină ce se găsea la ora aceea pe stradă, se uita atent în oglinda retrovizoare, neschițînd nici un gest. Nimeni nu-i acordă însă, nici o importanță și întregul grup urcă scările mari ale primăriei.

Se scursese aproape o oră pînă cînd comandorul observă o oarecare mișcare pe scările mari, monumentale. Răsuci cheia în contact, ascultă relantiul ușor mărit al motorului, slăbi frîna de mînă, scoase din geanta neagră „Coltul 45" și înșurubă la capătul țevii, surdina. Mișcările sale nu trădau nici o urmă de ezitare, făcea totul cu atîta precizie, și calm, de parcă ar fi desfăcut hîrtia unei caramele. Cu degetul mare al mîinii drepte trase cocoșul și răsuci butoiașul pistolului spre stînga ; controlă, încă o dată, starea cartușelor, așeză butoiașul la loc și puse piedica. Cu degetele palmei drepte ținea revolverul, fără să strîngă prea tare patul cu plăselele din lemn de abanos, sprijinindu-l de antebrațul mîinii stîngi, într-o poziție de așteptare.

Între timp, apărură tot mai multe persoane, băieți și fete, care își ocupau locurile în stînga și în dreapta ușii, așteptînd să iasă și tinerii căsătoriți. Atenția tuturor era îndreptată spre cadrul ușii așa că, fără grabă, comandorul coborî geamul din stînga de tot și ridică revolverul la înălțimea portierei, gata să tragă. Era într-o poziție puțin oblică față de ușă, dar astfel calculată, încît Avrămuț, apărînd în stînga miresei, să-i ofere din plin pieptul drept țintă. Comandorul fu aproape surprins de silueta albă, care făcu cadrul ușii să pară nesfîrșit de înalt, și ridică pistolul, așteptîndu-l pe ofițer. Cînd îl văzu, întinse brațul cu pistolul la înălțimea ochiului, rămînînd nemișcat. Cătarea prinsă la mijlocul crestăturii înălțătorului era fixată exact la două degete mai jos de garoafa albă, pe care Eugen o purta la butoniera reverului stîng. Ușoara mișcare a brațului se opri și co-

mandorul începu să apese lin pe trăgaci. O făcea cu multă atenție, cu detașare, ca într-un poligon, de parcă în bătaia armei ar fi fost o țintă de carton și nu un om aflat într-unul dintre cele mai frumoase și de neuitat momente ale vieții sale. O făcea la fel ca atunci cînd urmărea aparatele în flăcări, stînd la pîndă să apară pilotul pe care, dacă trăia încă avea să-l ucidă cu focul mitralierei și pe buzele subțiate i se așternu din nou, același zîmbet sarcastic ce-i trăda fericirea. Se simțea mai puternic decît un Dumnezeu și, dacă ar fi putut, ar fi prelungit acest moment, în care gusta din plin senzația de putere, de forță care distruge. Încă o ușoară apăsare pe trăgaci și glonțele va porni, făcînd să se oprească inima acelui om de care se temea cel mai mult. Dar, chiar în clipa aceea, Lavinia se răsuci, aruncîndu-se la pieptul lui Avrămuț, în vreme ce mîna cu buchetul de mireasă arăta spre mașina de unde zărise pistolul întins. Buzele, pe care Eugen le sărutase abia în urmă cu cîteva minute după ce rostiseră „da-ul" de nuntă, se rotunjiseră într-un strigăt. Apoi, nu se mai auzi decît un geamăt, și pleoapele, cu gene lungi, căzură grele pentru totdeauna peste ochii ce preveniseră moartea bărbatului iubit. Nu avusese timp să facă altfel. Voise să-l salveze, și o făcuse cu prețul vieții ei. Pe rochia albă, spumoasă, mușcata roșie a sîngelui desena floarea morții, pe care Avrămuț și tovarășii săi nu o vor putea uita niciodată.

Îndîrjirea

Comandorul privi încă o dată silueta prăbușită a tinerei femei, înjură spurcat, neștiind dacă locotenentul fusese sau nu lovit. Ascunse, cu o mișcare precisă, pistolul în geanta pregătită pe scaunul din dreapta, cuplă treapta întîi de viteză, demară scurt și, ambalînd motorul la maximum, dispăru după colț. Își studiase cu atenție traseul și, în următoarele secunde, se pierdea în traficul din centru. Trecu în jos, pe bulevard, pe lîngă Universitate și, după ce făcu sensul giratoriu în Piața Kogălniceanu, intră pe strada „Grădina cu cai". Opri scurt, tăie contactul și coborî din mașină, după ce luă geanta în care avea pistolul. Împinse ușa și făcu cîțiva pași în direcția pieței, apoi coti scurt spre Cișmigiu. Își scoase mănușile subțiri din piele de căprioară, pe care le purta pe mîini, și le puse, de asemenea în geantă. Se urcă în primul tramvai și dispăru. „Pobeda" pe care o folosise pentru a săvîrși crima, o furase cu o zi mai înainte din fața unei întreprinderi. Îi pusese plăcuțe de înmatriculare mineralogică cu numere false, și acum o abandonase. Avusese grijă să nu lase nici o amprentă, purtînd încă, din primul moment pînă abandonase mașina mănușile din piele.

După primele secunde, de-a dreptul paralizante, cei veniți să-i însoțească pe Avrămuț și Lavinia se dumiriră de

tragismul întîmplării. Lavinia păstra încă pe chip ceva din zîmbetul cu care își privise în ceea din urmă clipă a vieții, bărbatul iubit. Iar Avrămuț, cu toate că glonțul ce străbătuse trupul ființei adorate, îi produsese o rană ușoară în pectoralul stîng, nu se îndura să lase din brațe trupul, ce devenea, din ce în ce mai rigid. Nu-i venea să creadă că e adevărat. Avea impresia că trăiește un coșmar din care se va trezi curînd. Dar hohotele de plîns ale celor de față îi săgetară inima cu mii de săbii de foc. „Lavinia a murit ! Lavinia a murit" !, își spunea deși nu voia să înțeleagă, nu voia să accepte suferința, ce-i întuneca inima.

Dumirindu-se pe dată de ceea ce se petrecuse, Moraru scoase din fugă pistolul, de care nu se despărțea niciodată, și se îndreptă spre mașina de unde îl văzuse pe individ trăgînd. Aproape în aceeași clipă, un alt glonț zbură pe lîngă capul său. Evident că și acest nou foc de armă fusese destinat tot lui Avrămuț, dar ofițerul se aplecase să-și prindă mireasa în brațe și glonțul se strivise de zid, împroșcîndu-i pe tineri cu mortarul smuls din tencuiala groasă. Ridică și el pistolul să tragă, dar în cale îi apăru un bătrînel. Continuă să fugă cu gîndul de a se putea apropia de mașină, dar criminalul reușise să se pună în mișcare și să se mistuie cu ușurință în trafic. Reținuse numărul mașinii, dar era aproape sigur că nu putea fi decît fals. „Un individ care se dovedește atît de feroce nu lasă lucrurile la voia întîmplării", își zise imediat. Îl comunică, totuși, serviciului de circulație al Capitalei, solicitînd sprijinul pentru a se da de urma mașinii.

În mai puțin de o oră autoturismul a fost găsit. Cu toate cercetările minuțioase efectuate de experții criminaliști, nu se descoperiseră nici un fel de urme. Doar o singură fișie de hîrtie, lată de vreo trei milimetri și lungă de un centimetru și jumătate, ce părea a fi un fragment dintr-o bucată mai mare. Altceva nimic. Se deduse că

autorul crimei purtase mănuși, pentru că nici o amprentă nu putuse fi relevată.

Cercetările fuseseră declanșate imediat, deoarece crima săvîrșită punea în evidență nu numai temeritatea asasinului, ci, mai ales, periculozitatea lui. Se emiseseră tot felul de ipoteze de lucru, tot felul de mobiluri, căutîndu-se direcții posibile de investigații, dar nici una nu se dovedise de valoare.

— Care să fie scopul acestui act criminal, locotenente ?! îl întrebă ofițerul însărcinat cu ancheta, pe Avrămuț, cînd acesta revenise la serviciu, după cele aproape două săptămîni de spitalizare.

— Nu-mi dau seama, deși, după toate probabilitățile, eu am fost ținta. Știu eu, poate răzbunarea. Altfel nu-mi explic. Pe Lavinia, Avrămuț vorbea despre ea ca și cînd ar mai fi fost în viață, nu cred că ar fi putut-o dușmăni cineva.

— Ne-am gîndit și noi că ar fi putut să fie cineva dintre cei împotriva cărora ai desfășurat cîndva acțiuni. Aceasta a fost, dealtfel, și prima noastră direcție de căutări, dar nu am reușit să scoatem ceva. Unii sînt încă în închisoare, iar alții au alibiuri atît de temeinice, încît nu poți să nu le iei în considerație. Am extins cercetările la rudele și cunoscuții acestora, la cei liberați din închisoare și care au fost în contact cu bănuiții. Nimic, tovarășe Avrămuț, nimic nu se leagă, de parcă criminalul ar fi de pe altă planetă.

— Vă dați seama că în tot acest răstimp și eu m-am gîndit la tot felul de situații. În primul moment, l-am bănuit și eu pe Tudorancea, dar am aflat că a murit în timpul unei tentative de evadare. Apoi, mi-am spus că mă duc, cu gîndul prea departe. În fond, de ce trebuie să luăm în calcul numai posibilitatea răzbunării și nu și pe

cea a interesului unei anumite persoane, sau chiar al mai multora „de a mă scoate din cursă", cum se spune... ?

— La ce te referi ?

— La cazul în care și eu lucrez.

— Grupul de spioni ?

— Desigur.

— Este exclus, locotenente. Am luat și noi în considerație această ipoteză. În modul cel mai discret, dar cu multă grijă, am verificat activitatea, tuturor în ziua crimei. Nu rezistă. Fiecare dintre ei a fost văzut, la ora respectivă, în locurile obișnuite. În altă ordine de idei, crima a fost săvîrșită de un individ foarte bine pregătit. Arma crimei este, așa cum au stabilit specialiștii, un „Colt-45", de producție americană și, de fapt, toată afacerea are un ușor iz gangsteresc. Dacă te-ai lăsat furat de aparențe, ai crede că totul a fost decupat dintr-un film american. Dar nu este în obiceiul nostru să ne ghidăm numai după ceea ce „se vede."

— Eu nu m-am referit la grupul de spioni pe care îi avem sub control, ci la filiera a doua, ca să-i zic așa. La ce-a de-a doua rețea, care, sînt sigur, acționează în umbra primei...

— Am citit și eu raportul dumitale cu privire la această problemă și mi s-a părut interesant. El pune în evidență capacitatea dumitale de analiză și chiar posibilitățile combinative de care dispui, dar nu am găsit suficiente fapte care să demonstreze convingător că ai dreptate. Este adevărat, sînt destule „coincidențe" acolo, sînt destule semne de întrebare, dar încă nu sînt deajuns de relevante. De bună seamă că este o ipoteză de lucru, pe care, dumneata, ca ofițer de securitate, o ici în calcul, dar nu poate fi pusă în legătură cu dezlegarea nodului, a acestei enigme tragice...

— Vedeți, tovarășe colonel, părerea mea este că tocmai aici este cîiu-ul. Eu am fost cel care am formulat această ipoteză. Ba, am susținut-o cu ardoare, împotriva zîmbetelor neîncrezătoare, ușor condescendente, am căutat să impun luarea ei în lucru, m-am bătut pentru ideea mea. Ba, mai mult, am și fost admonestat, sfătuit să stau „cuminte"...

— În cazul acesta se conturează un alt aspect grav, poate de aceeași gravitate cu fapta în sine. Cineva manifestă superficialitate în apărarea secretului. Ai conturate la dimensiunile exacte, cele ce le afirmi ?

— Vorbesc cu toată răspunderea ! Nu-mi place să mă hazardez atunci cînd fac afirmații, mai ales în probleme atît de serioase, cu implicații atît de adînci. Trebuie, după părerea mea, luate măsuri, nu numai pentru descoperirea fisurii, dacă o asemenea fisură în apărarea secretului, există, ci și pentru întărirea vigilenței noastre...

— Măi băiatule, treaba asta pe care mi-o spui tu nu poate fi neglijată. Să știi că am să reflectez și eu asupra ei. Chiar și eventualele „coincidențe", de care aminteam, cu privire la raportul tău, capătă alte nuanțe privind în acest fel lucrurile. Cum ai ajuns la această bănuială ?

— Am reținut, din cele reieșite din ancheta desfășurată, că despre mine s-a interesat un așa zis unchi, venit tocmai de la Buzău. Eu nu am nici o rudă acolo. Lucru cusut cu ață albă, căruia pînă acum nu i s-a dat prea multă importanță. Aceasta n-a fost legitimat de subofițerul de la poartă. Avea individul o înfățișare bine studiată pentru a stîrni compasiune, iar, pe de altă parte, de a îndemna la slăbirea atenției. Asta a declarat plutonierul Topală și ofițerilor ce se ocupau cu ancheta. Asta mi-a spus-o și mie. Dar eu am discutat mai îndeaproape cu el și am reușit să-l fac să-și aducă aminte niște amănunte cărora el, deși le-a observat, nu le-a dat prea multă importanță. Așa am aflat că omul avea unghiile foarte bine

îngrijite, element contrastant cu ținuta lui destul de modestă și neglijentă, iar pe fața palmei mîinii drepte avea o cicatrice destul de vizibilă, care părea a fi urma unei arsuri. Cicatricea se prelungea sub mîneca hainei, cuprinzînd aproape întreaga încheietură și, după cum și-a dat el seama, mergea, probabil, mult mai sus. Toate acestea le-a observat cînd individul pleca de la punctul de control și, gîndindu-se mai bine, și lui i-a părut rău că l-a lăsat să se ducă fără să știe cine era, cui anume dăduse adresa mea... Apoi sînt aproape convins că individul avea și acte false, iar un nume și un număr de buletin nu ne-ar fi spus mare lucru. Poate că am fi descoperit un act de identitate furat sau pierdut de cineva, sau care nu fusese niciodată emis de vreun organ de miliție. Dar, oricum, era mai mult decît nimic.

— Ce concluzii ai tras de aici ?

— Vedeți, „ruda" aceasta a mea m-a căutat la Giurgiu, deci știa că ar fi trebuit să fiu acolo. De unde știa ?! Tovarășii de la Capitală nu au informat pe nimeni și nimeni altcineva n-a știut de la mine. Apoi, eu n-am fost căutat de cineva la locul meu de muncă obișnuit cum era firesc. Nici cei apropiați, nici Lavinia chiar nu avea habar despre deplasarea mea la Giurgiu, pentru că nu-mi place să glumesc cu noțiunile și regulile de conspirativitate a muncii de securitate. În serviciul meu, doar șeful cunoaște pentru ce și unde mă duc, iar în oraș nu am nici un fel de relații personale. Singurul cu care îmi permit să-mi petrec cîteodată vreo după amiază este Vasile Moraru, coleg și prieten. Or, el este cel care l-a întrebat pe subofițer dacă a legitimat vizitatorul. Deci firele duc tot către respectiva rețea sau la cineva care are în vreun fel o anume conexiune cu cazul nostru.

— Locotenente, așterne-mi toate astea pe hîrtie. Știu că nu ar trebui, dar îți atrag, totuși atenția să nu discuți

nici măcar cu prietenii dumitale cei mai apropiați, cum ai spus că-ți este Vasile Moraru, problemele acestea. Clar ? !

— Ca o zi de vară cu cer senin, cum n-o să mai privească vreodată Lavinia, tovarășe colonel...

Avionul trase la poarta numărul trei a aeroportului Fiumicino și pilotul comandant tăie contactul celor două motoare. Elicele duble se mai învîrtiră cîteva clipe, apoi rămaseră ca niște steaguri, împungînd azurul în bătaia brizei ce adia dinspre Cîmpiile Palestre. Era o zi frumoasă, și Claudia, stewardesa principală, deschizînd ușa avionului, privi apropiindu-se mașina cu scara pentru coborîrea pasagerilor. Pentru ea, scara pusă la avion însemna nu numai sfîrșitul sau începutul unei călătorii, ci avea și alte semnificații mai ascunse. De data aceasta, la volanul mașinii se afla Giullio, omul de legătură, cutia ei de scrisori, cel care zîmbea tuturor și cerea, fără vreo jenă, de la fiecare membru al echipajului, țigări. Se obișnuiseră cu el, și mulți, atunci cînd plecau spre Roma, cumpărau, în mod special, pentru Giullio țigări „Mărășești". Erau singurele care-i plăceau și era foarte bucuros să le primească. Iar dacă cuiva i se păruse oarecum straniu ca un est italian vorbăreț să tot ceară țigări, cu timpul se obișnuiseră. Acum, lucrul acesta devenise tot atît de firesc, ca și bacșișul dat băiatului de la lift în marile hoteluri.

Claudia, care avea pachetul deja pregătit, nici nu aștepta ca scara să fie lipită de avion și îi și aruncă țigările. Giullio îl prinse cu o mișcare agilă și îl ascunse în buzunarul de la piept al solapetei. Nu prea fuma el. De cum rămînea singur, le arunca cu scîrbă cu toate că îi făcuse pe toți să înțeleagă că este mort după tutunul acesta. Îl oprea doar pe cel care-l primea de la femeia

aceea frumoasă, cu ochii ca o noapte fără stele. Îndată ce intra în posesia lui, căuta un motiv şi ieşea în sala de aşteptare a aeroportului. Acolo îl plasa discret, învelit în hîrtie, fetei de la chioşcul de ziare. Ea, ultima verigă din lanţ, anunţa telefonic undeva. După cîteva minute bune, apărea un bărbat, mereu acelaşi, blond, înalt, subţire, cu un mers băţos, care-i cerea ziarul „Corriere de la serra" din ziua precedentă. Lui îi preda pachetul şi, astfel, mesajele microfilmate erau trimise, prin canal diplomatic, spre „Departamentul Ost" al serviciului de spionaj condus de Ghelen.

Lanţul funcţiona ireproşabil. În sens invers era folosită o cu totul altă filieră. Unul dintre funcţionarii vămii, în momentul cînd controla bagajele Caludiei, îi strecura discret o revistă, o carte sau un alt obiect, uneori şi cîte un mic pachet, care conţinea instrucţiuni, bani şi alte materiale de care avea nevoie comandorul. Pentru obiectele mai voluminoase se folosea o altă metodă : în timpul escalei, Claudia, la fel ca şi ceilalţi membri ai echipajului, pleca în oraş după cumpărături. La întoarcere, era aşteptată şi i se înmîna un pachet. În acest fel, stewardesa introdusese în ţară un aparat de radioemisie, filme, un aparat de mărit, mai multe aparate de fotografiat miniaturizate şi numeroase sume de bani.

Raportul trimis de comandor avea, de data aceasta, un conţinut cu totul deosebit. În fraze de o concizinne specific militărească, spionul descria stăpînilor săi toate întîmplările al căror personaj principal fusese. O făcuse cu multă obiectivitate, fără nici o încercare de a ascunde adevărul, cerînd, pe această bază, instrucţiuni cu privire la activitatea viitoare...

Maiorul Dietrich mai citi o dată raportul decodificat al comandorului. Își simțea fruntea îmbrobonată, dar nu acordă nici o atenție acestui fapt. Era de-a dreptul surescitat. Aproape că nu-i venea să creadă cele citite. Dar faptele nu puteau fi tăgăduite și, ceea ce era mai grav, i se cerea și un sfat, un ordin, fără ca agentul lor să fi făcut o cît de palidă propunere. Și, pe lîngă asta, mai era și știrea năucitoare că securitatea românească prinsese de veste că mai exista o rețea pe lîngă cea al cărei curier era marinarul Palade.

— Nu-s deloc niște proști, românii ăștia, cum mai zic unii...

Se apucă să redacteze concluziile sale pe marginea raportului comandorului. Dar, oricît căuta cauzele care ar fi putut permite românilor să prindă de veste de existența unei alte rețele, nu găsea niște explicații, cît de cît, plauzibile. Era una dintre cele mai bine puse la punct dintre operațiuni, nu numai după opinia lui, ci și a celorlalți specialiști din centrală. Și, cu toate acestea, se părea că organele de securitate sesizaseră existența adevăratei linii de spionaj. „Iar noi credeam că, lăsînd rețeaua paracliserului în mîna securității, gîndi neamțul, le vom tăia apetitul de a mai căuta și altele, iar comandorul își va putea vedea liniștit de treburi. Ce-ar fi să le dau peste cap și această acțiune a românilor și să le încurc și mai al dracului socotelile ? ! Să-i plesnesc tocmai unde nu se așteaptă ! ! Perfect ! Atunci, la lucru !"

Deși mai toți îl sfătuiseră pe Avrămuț să plece în concediu, să încerce să uite încercările grele prin care trecuse, înfundîndu-se în liniștea munților, el nu le putuse urma sfatul. Era prea necăjit, iar sufletul i-ar fi sîngerat și mai mult dacă pleca de unul singur. Se hotărîse să-și

rela munca, iar cei mai mulți dintre colegi îi înțeleseseră zbuciumul, căutînd să-l ajute să mai uite de necazuri. Cel mai apropiat de el era Moraru, care, în felul său repezit și mereu pus pe hartă, îi ținea ocupate gîndurile lui Eugen. El nu se purta cu Avrămuț așa cum te porți cu un om bolnav, ci, pur și simplu, reluase relațiile normale, firești, ca și cînd nimic nu se întîmplase sau mai corect, socotind situația ca pe o etapă încheiată, viața trebuind să-și urmeze cursul ei.

Nici lui Moraru nu-i era tocmai ușor, pentru că vedea zbuciumul prietenului său, îi simțea strigarea mută de durere, îi sesiza efortul de a nu se mai gîndi la ființa cea mai apropiată pe care o pierduse, situația, care, pentru un om slab ar fi fost un motiv suficient de puternic pentru a-și pierde mințile.

Contrar firii lui, Avrămuț devenise un om tăcut. Între sprîncenele groase i se adîncise o cută, așa cum pe cerul senin de vară se adună norii, făcîndu-i albastrul și mai profund, strălucirea și mai pronunțată. Cu toate că, fizic, slăbise destul de mult, își păstra vigoarea care-l caracterizase întotdeauna. Întreaga lui ființă ardea de dorința nemărginită de a lupta, de o obsedantă chemare de a descoperi cît mai repede pe cel ce ucisese ființa de care se legaseră într-atît visurile tinereții sale.

— Eugene, dacă nu te-aș cunoaște, îi spuse într-una din zile Moraru, aș zice că ești făcut din oțel. Eu, însă, am privilegiul să știu ce suflet cald se ascunde dincolo de înfățișarea aceasta, a ta, de „om dur".

Se înserase de mult, cînd Moraru încercă să-l scoată din hîrtiile în care se adîncise în studiu, dar Eugen se mulțumi să mormăie ceva și își văzu mai departe de treabă. Era aproape convins că direcțiile de acțiune spre care trebuia să-și îndrepte atenția le putea găsi numai analizînd atent schimburile de informații dintre grupul

paracliserului și centrul de spionaj. Altfel, ar fi însemnat să caute un „ac în carul cu fîn", pentru că, și în situația în care s-ar fi acceptat ipoteza existenței unui alt grup de spioni, a unei alte rețele, ca să se poată apuca de treabă era necesar să aibă un fir de care să se agațe, de la care să pornească cercetările. Or, pînă în acel moment, practic, nu exista acel ceva de care să se poată agăța. Avrămuț voia să-l afle, să-l apuce și să tragă de el, ca astfel, să ajungă la cel care apăsase pe trăgaci, la cel care, ascuns, unealtea, poate, alte fărădelegi și mai mari. În tot acest duel invizibil, individul avea un avantaj total asupra lui și asupra celorlalți ofițeri români. Îi cunoștea, era la curent cu unele din acțiuni, în vreme ce, pentru lucrătorii de securitate, el era numai o umbră fără contur, la fel de inconsistentă și de nedescifrat, ca și întunericul.

Maiorul Dinescu avusese unele obiecții atunci cînd Eugen ceruse să restudieze dosarele „Acțiunii Sineala" dar, cînd văzuse tomurile cuprinse în coperțile albastre, fusese de acord, gîndind că, cel puțin pentru un timp, acest tînăr cam incomod era blocat, iar el își va putea vedea mai departe, în voie, de lucru. Cît despre eventualele inițiative ale acestuia, va avea grijă să fie oprite pentru că nu le mai putea permite mucoșilor să treacă peste el, astfel ca totul să nu poată căpăta consistență fără să poarte girul său, pecetea „competenței" sale și, fidel promisiunii ce și-o făcuse, trecea destul de des să vadă ce face Avrămuț. Cînd avea posibilitatea îi controla notițele, dar nu înțelegea mare lucru din ele și, mai ales nu descoperea lucruri alarmante, care l-ar fi pus, iarăși, în poziții dificile față de șeful unității.

Eugen, însă, nu ceda. Trecea iarăși și iarăși, nici el nu știa pentru a cîta oară, peste fiecare însemnare, revedea cu grijă material cu material, nu manifesta nici un pic de plictiseală, nimic nu i se părea de prisos, de dat la o

parte, pentru că era convins că undeva va găsi ceea ce căuta, un indiciu cît de mic, o umbră cît de palidă, care să-l apropie de adevăr, să-i ofere o pistă de acțiune concretă. Era în tenacitatea lui ceva din încăpățînarea ciinelui de vînătoare care a descoperit o urmă, dar nu reușește să dea și de celelalte, ceva din dorința de a-și dovedi sieși că nu greșise.

Nici comandorul nu putea fi socotit altfel decît un om cu un sînge rece și o hotărîre de-a dreptul ieșite din comun. Toate acestea, puse sub controlul unei inteligențe deosebite și al unei dorințe de a-și realiza planurile, îl detașau net de ceilalți agenți. Pentru el, banii nu aveau decît menirea de a-l ajuta în îndeplinirea misiunilor, iar celelalte plăceri ale vieții le accepta numai în măsura în care nu-i încurcau treburile. Un altul, în situația lui, și-ar fi strîns repejor „jucărelele" după insuccesul de a-l omorî pe Avrămuț și, măcar pentru un timp, s-ar fi retras. Ba, dimpotrivă, după ce ar fi întreprins o acțiune de o asemenea gravitate fără binecuvîntarea patronilor săi, n-ar fi trebuit să mai continue, să le ceară părerea pentru viitor și, mai ales, să se avînte și mai mult, cerînd să-și desfășoare mai departe activitatea.

Această trăsătură de caracter i-o intuise Avrămuț, de parcă atunci, în bătaia pistolului, odată cu glonțul, comandorul, care apăsase pe trăgaci, i-ar fi transmis ceva din gîndurile sale. Erau doi adversari de valori aproximativ egale, numai că spionul, după cum bine realizase Avrămuț, avea de partea lui avantajul că știa cu cine urma să se bată, pe cînd locotenentul încă alerga după el, în necunoscut.

Primind noi dispoziții din partea centralei, comandorul a devenit, dintr-o dată, nespus de bucuros. Intenționat nu

propusese nimic. Dorea ca un om din afară care nu era implicat direct în acțiune, să-i indice modul de a proceda, mutarea următoare. Era fericit să constate că ceea ce i se ordonase de către centrală se apropia întrucîtva de gîndurile și intențiile lui. „Nici eu nu bătcam departe de voi, tîmpiților", îi complimentă el. Urma să execute totul, pas cu pas, așa cum i se ordonase și era convins că, dacă nu ar fi avut atunci acel eșec, acum ar fi putut fi mult mai liniștit. Moartea tinerei femei nu-i trezise nici o urmă de regret. Singura părere de rău pe care o avusese era aceea că ea se interpusese între glonț și cel căruia îi fusese destinat, că nu-l putuse omorî pe Avrămuț. Viața altora cîntărea foarte puțin pentru el, tot atît de puțin ca și altădată, încît regreta mai mult cînd pierdea o piesă la jocul de șah decît atunci cînd arunca atîta durere, atîta tristețe, atîta nefericire în inimile oamenilor. Pentru el, moartea Lavinici era un simplu accident, de care nici nu își va mai aduce aminte decît atunci cînd va avea nevoie să ia măsuri pentru a îndepărta toate bănuielile, astfel ca niciodată să nu fie acuzat de crima făptuită. Acest lucru îl gîndise și el, dar cei de la centrală i-l completaseră cu un „amănunt". Îi ceruseră nu numai să facă totul ca să i se piardă urmele, dar pistolul și alte materiale care ar fi putut contribui la identificarea celui care apăsase pe trăgaci trebuiau duse la unul dintre membrii rețelei paracliserului, astfel încît, descoperite la acesta, cercul să se închidă și securitatea românească să nu mai caute alt grup de agenți străini. Ca să se confere și mai multă credibilitate acestor „mișcări", centrala avea grijă să întrebe ce se întîmplase cu „Acțiunea locotenentul", iar prin intermediul unui agent al paracliserului să se raporteze că a dat greș. Se indica și cine anume și, mai ales, termenii în care să se facă acest raport. Citindu-le, comandorul nu-și putu stăpîni un zîmbet de satisfacție. Era un

plan dibaci, care îi asigura supraviețuirea, și cele cîteva cuvinte de mustrare pe care le conținea mesajul nu însemnau nimic în comparație cu plăcerea ce i se oferea de a acționa din nou.

Sacrificatul era Hotineanu. Fiind cel mai bătrîn din rețeaua paracliserului, neavînd nici posibilități de informare prea bune, centrala apreciase că se putea dispensa de el. Apoi, se miza pe faptul că românii nu vor trece la arestarea lui, pentru că aceasta ar fi dus la încetarea jocului operativ cu adversarul german. Dar lucrul acesta ar fi însemnat și încetarea oricăror suspiciuni cu privire la existența altei filiere de spionaj în afara celei a paracliserului.

Noi bănuieli

Toamna își bulucise norii grei de ploaie peste malurile Dunării, făcînd apa fluviului să pară și mai cenușie. Era frig și cîrdurile de ciori anunțau, cu croncănitul lor metalic, de rîșniță, o iarnă timpurie, aspră. Norii din sufletul lui Avrămuț erau și mai grei decît cei care alergau pe cer. Răsucise cu răbdare pe toate fețele rapoartele trimise de agenții conduși de paracliser în primul an și jumătate de la reactivarea lor, dar nu reușise să găsească nimic nou, ceva care să-i trezească o bănuială cît de mică. „E firesc oare ? Doar nu s-or fi adunat agenții lor în același loc, cu toții". Nu renunță la ideea lui și continuă cu aceeași îndîrjire să caute.

Munci la fel de concentrat și meticulos, așa cum obișnuia el. Își făcuse un grafic în care cuprinsese domeniile de unde se culegeau informații. Pe un alt grafic, cu rubrici întrucîtva asemănătoare, înscrise cererile, indicațiile centralei cu privire la datele ce trebuiau căutate cu prioritate. Se gîndise că, procedînd prin eliminare, ca în cazul ipotezei cu privire la penetrarea în serviciile de securitate românești, va găsi locul de unde se culegeau informații care îi interesau pe cei din serviciul Gheleri. Cu toată meticulozitatea ce o dovedise atunci cînd centralizase toate datele, situația întocmită nu arăta decît faptul

că informațiile cerute de serviciul vest-german, corespundeau posibilităților agenților, locurile în care ei reușiseră să se infiltreze. Pentru început nu-i venea să creadă, dar acesta era adevărul relevat și statistic. Exista o singură explicație : nemții lăsaseră această „moară" să macine de la început în gol, și atunci nu complicaseră în nici un fel lucrurile. Avrămuț nu se împăca, însă, cu această ipoteză.

Cum nu îi era în obicei să lase lucrurile făcute numai pe jumătate, deduse că și „cercul" de spioni aflat încă în umbră ar putea avea pătrunderi similare ca și primul, fapt ce explica mult mai multe. În primul rînd, lipsa cererilor de a se reverifica unele informații, precum și căutarea unor mijloace de transmitere mai rapidă a acestora. Se mai putea deduce și o aparentă lipsă de interes față de exploatarea posibilităților pe care grupul paracliserului le avea totuși și care nu erau folosite, cum ar fi fost normal, la capacitatea maximă. Toate acestea constituiau, într-adevăr, niște indicii, dar nu erau îndeajuns de revelatoare pentru a permite declanșarea unei acțiuni concentrate. Să prinzi un spion la o întreprindere de importanță, care grupează, adesea, mii de salariați, este o muncă de Sisif, care, de regulă nici nu poate duce la vreun rezultat. Avrămuț știa din practică că, pînă va reuși să ajungă la „boabe", trebuia să-și „taie degetele în multe frunze", dar nu ezita să o facă.

Iar ca lucrurile să se complice și mai mult, între informațiile transmise către centrală se găsea și una care putea fi interpretată ca un raport cu privire la încercarea de asasinare a unui ofițer de securitate.

— Vedeți că am avut dreptate ? se făli, imediat, maiorul Dinescu.

Pentru Avrămuț, acest raport avu, însă, tocmai valoarea inversă față de ceea ce reprezenta el pentru maior, și, în parte, chiar și pentru Moraru. Faptul că există un astfel de

raport, îi confirma bănuiala inițială și, totodată, îi întărea certitudinea că cealaltă filieră are la îndemînă mijloace mult mai rapide de legătură.

— Dar cei care au desfășurat ancheta au stabilit, evident cît le permitea situația, pentru a nu se desconspira că Hotineanu, pe care îl cam indică raportul ca fiind cel ce a tras asupra mea, în acel moment, ar fi fost acasă, cu familia, fiind văzut în balconul locuinței de către mai mulți vecini. Corect ? întrebă Avrămuț.

— Da, și ce-i cu asta ? replică maiorul.

— Deci, Hotineanu poate fi scos de sub bănuială. Și, pe lîngă asta nu miroase cam a capcană faptul că ni-l și indică, de parcă pe „domnii frîți" i-a apucat mila de noi, că ne irosim timpul, căutîndu-l pe criminal ? S-au oferit ei să ni-l demaște, pentru a fi siguri că nu greșim...

— Eu cred că are dreptate Avrămuț, interveni Moraru...

— Consider încheiat subiectul acesta. Dacă ar fi să mă iau după mintea voastră, ar însemna să căutăm peste tot spioni, de parcă și la alimetara din colț s-ar fi pus în vînzare... Vă legați de tot felul de fleacuri, căutați zeci și zeci de explicații și scăpăm din vedere problemele esențiale, capitale, care rămîn fără răspuns. Ce interes ar fi avut nemții să-și sacrifice această rețea, pe care se pare că au pregătit-o cu destulă minuțiozitate fostele organe fasciste ?

— N-au avut nici un interes, dar și-au dat seama că ei acționează sub mîna noastră..., spuse repede, Avrămuț.

— Este o ipoteză bună, nimic de zis, dar, te rog, să mi-o probezi cu fapte și date. Clar ? Pînă atunci, însă, să nu mai aud de povești cu spioni, de parcă am fi la filmele americane.

— Prea bine, tovarășe maior. Și-așa nu prea voiam eu să vă plictisesc..., i-o întoarse Avrămuț, pe același ton răutăcios.

Colonelul Sandu nu se dezmînți nici de data aceasta. Îl asculta pe Avrămuț cu aceeași răbdare și atenție, uitîndu-se la el cu aceeași privire camaraderească în care se citeau, deopotrivă, compătimire, înțelegere și apreciere.

— Cunosc aspectul acesta. L-am discutat cu colonelul Tudose. Mi-a spus că dumneata i-ai formulat această ipoteză, dar, drept să-ți spun, mie mi se pare nițeluș cam depărtată de realitate.

— Poate că așa este dar, cred, că n-ar strica să verificăm toate aspectele ce s-ar putea ridica, tovarășe colonel.

— Adică ?

— Să vedem care dintre ofițerii noștri are vreun anturaj în care s-ar fi putut strecura și un om care furnizează informații unor agenți străini.

— Totuși, tare mi-e teamă că n-o să găsim nimic. Eu îți înțeleg înverșunarea, vezi, însă, ca durerea să nu te facă să cauți umbre și în soare.

— Nu caut nici umbre și nici vinovați cu orice chip, dar consider de datoria mea să vă cer verificarea atentă a situației fiecăruia, inclusiv a mea, pentru că nu avem voie să...

— Știu, locotenente. O să facem tot ceea ce este necesar. Nu te îngriji de asta, este obligația noastră.

Comandorul apreciase la justa valoare datele obținute cu ajutorul Claudiei. Maiorul Dinescu se dovedea a fi o mină de aur, pe care ar fi putut-o exploata multă vreme, dar își punea serios problema dacă nu era prea periculoasă continuarea jocului. Renunțarea la o sursă de informații atît de prețioasă și atît de lesnicioasă cerea o anume hotărîre. Și comandorul nu ezită să-i impună Claudiei să uite de existența maiorului Dinescu. Pentru Claudia, faptul în sine nu avea nici o semnificație, fiindcă de acest om nu

o lega absolut nimic, nu simțea nici o plăcere să-l vadă și, mai ales, să facă dragoste cu el. Foarte consecventă obișnuințelor ei reușise să-l facă pe Pavel Dinescu să creadă că este îndrăgostită nebunește de el, că este singurul cu care ar fi dorit să trăiască pînă dincolo de moarte.

Credul, orbit de dragostea pentru propria-i persoană, Dinescu se privea cu alți ochi. Chiar începuse să creadă că de la o vreme succesele pe plan profesional erau dublate de altele, pe plan sentimental, că era un bărbat bine, după care femeile se dădeau în vînt și căruia nu-i rezistă nimeni. De aceea, fusese dezamăgit cînd scrisorile sale rămăseseră fără răspuns, cînd la repetatele avize telefonice nu se mai prezenta nimeni, cînd aștepta înfrigurat venirea trenului din București. Suferea sincer și am fi nedrepți dacă nu am recunoaște că situația îl făcea să se simtă părăsit, înșelat, rănit în cele mai sincere sentimente. Ar fi căutat-o pe Claudia, călcîndu-și bucuros pe inimă, lăsînd la o parte orgoliul, dar femeia nu-i lăsase nici o adresă, unde să poată fi găsită.

Claudia, așa cum o instruise comandorul, îi spusese să-i scrie pe „adresa unei prietene", pînă ca își va rezolva problemele cu casa, dar el nu reușise niciodată să-i descopere locuința. Încercase, pentru că, asemeni fiecărui bărbat ce iubește o femeie, vrea să intre în intimitatea ei, dar Claudia reușise să întoarcă astfel lucrurile, încît îl determinase să renunțe. Se hotărî totuși s-o caute. Dar în București la adresa unde îi scria, o femeie între două vîrste îl ascultă uimită cînd îi spusese cu cine vrea să stea de vorbă.

— N-a locuit niciodată cineva cu numele acesta aici, îi spuse, și închise ușa îmbufnată.

Dinescu simți că îi fuge pămîntul de sub picioare, însă nici măcar acum nu se trezi la realitate. Cu toate că nu știa mare lucru despre femeia cu care devenise atît de

intim și căreia îi vorbise despre lucruri secrete din activitatea sectorului său de muncă, Dinescu nu raportase situația, deși ar fi trebuit să-și dea seama de gravitatea faptei sale. Dar el tot mai spera într-o reîntoarcere a femeii, visînd la picioarele lungi, cu coapse pline, la sînii feciorelnici și la buzele-i ce sărutau atît de pătimaș. Era în așteptarea lui ceva de cîine bătut, de copil părăsit de niște părinți răi. Din păcate totul pentru el nu era decît o chestiune pur sentimentală. Nu putea face o legătură cît de cît logică între „destăinuirea" sa cu privire la ideile lui Avrămuț și focul de pistol care-l urmărise pe ofițer.

Din păcate, nimeni altcineva nu cunoștea relația sa cu Claudia. Femeia îl rugase să fie discret, iar el împinsese lucrurile pînă la absurd, pentru că nu gîndea că se va lăsa prins atît de tare în această poveste, pe care el o socotise, inițial, o simplă și nevinovată aventură.

Comandorul urmărise cu destulă grijă evoluția evenimentelor, nerăbdător să cunoască ce va face în continuare locotenentul. Dacă ar fi fost după el, ar mai fi încercat încă o dată să-l lichideze pe acest om împotriva căruia simțea o aversiune crescîndă, deși își dădea seama foarte bine că nu-i putea fi o victimă chiar atît de ușoară. În ciuda aerului absent, Avrămuț era deosebit de atent la cele ce se petreceau în jurul său. Observînd lucirea din ochii ofițerului, într-o împrejurare, înțelesese că acesta ar fi ripostat fără ezitare, cu acea hotărîre care îl face pe atacator să se simtă de la început, inferior. Nu-l urmărise decît de două ori, și, atunci, doar cîteva sute de metri, pentru că ofițerul, prins de treburi, dispăruse tocmai cînd credea că va avea posibilitatea să-l aibă mai mult în obiectiv, să-i cunoască din preocupări. În fața acestei situații renunțase la ideea că ar fi putut să tragă unele concluzii privitoare la acti-

vitatea ce o desfășoară din urmărirea sa și, bineînțeles, speculareа unui anumit moment, pentru a încerca iarăși să-l omoare. Nu putea risca, nu putea să se hazardeze, pentru că văzuse permanent în Avrămuț un adversar pe măsură. Un om de care avea toate motivele să se teamă.

Își răscolise mintea, în fel și chip, cum anume să procedeze, pentru că era convins că, dacă îl ținea în contact, într-o formă sau alta, pe acest tînăr ofițer, ar fi reușit să-și mențină avantajul pe care deja îl avea față de organele de securitate. În cele din urmă, se hotărî să-i încredințeze această sarcină Claudiei, mai ales că acum, după ce ea rupsese orice legătură cu maiorul Dinescu, rămăsese fără „angajament". Pe lîngă asta gîndea că o astfel de femeie, pentru care dragostea fizică făcea parte din osatura vieții, nu trebuia să stea prea mult timp singură, fără o preocupare de acest gen.

Îi spusese Claudiei ce anume are de făcut, atrăgîndu-i atenția asupra discreției și delicateței cu care trebuia să procedeze în cazul tînărului ofițer. Modul în care Avrămuț se purta după pierderea ființei iubite îl definea foarte clar ca pe un om ferm, greu de abătut din drumul său. De aceea, avînd încredere în intuiția-i de femeie o lăsase pe ea să aleagă calea de apropiere, urmînd ca să mai discute asupra a ceea ce urma să întreprindă înainte să treacă la îndeplinirea noii misiuni.

Claudia era obișnuită cu succesele facile, iar atunci cînd un bărbat nu-i acorda atenție, simțea răscolindu-se în ea toate hachițele de femeie pentru care întoarcerea capului, avansurile mai mult sau mai puțin directe făceau parte din tabietul zilnic. Își închipuia deja, cum avea să-l facă pe ofițer să-și piardă în așa hal „busola", încît o să-i pună o lesă de toată frumusețea. Comandorul îi mai potoli entuziasmul, mai ales după ce, într-o zi, mentorul ei

i-l arătă şi îi vorbi despre Avrămuţ. Înţelesese atunci destul de bine că nu va fi o treabă chiar atît de uşoară, precum crezuse.

Îşi făcuse şi ea socoteala că momentul abordării lui Avrămuţ trebuia bine ales. Se hotărîse ca, mai întîi, din umbră, să-i afle obiceiurile. Descoperise că tînărul locotenent obişnuia, atunci cînd treburile îi permiteau, să frecventeze concertele de duminică dimineaţa ale Filarmonicii. Găsise astfel, modul de a-l face pe ofiţer să o remarce. Se îmbrăcă cu destulă modestie şi ocupă un loc în sala Ateneului. Îl văzuse intrînd şi, ca din întîmplare, chiar atunci ea ieşi pe culoarul central, să-şi cumpere un program. Trecînd pe lîngă Avrămuţ, îl atinse uşor, „din greşeală", cerîndu-şi scuze, şi îşi văzu mai departe de drum, fără să-i mai acorde atenţie. Dar femeia nu era una dintre cele care pot trece neobservate. Avrămuţ îi remarcă silueta elegantă, ţinuta bine proporţionată şi chipul de o frumuseţe remarcabilă, dar nu-l interesa nimic. Îşi ocupă locul şi ascultă în tăcere „Simfonia spaniolă" de Lallo, simfonie care ştia că-i plăcuse foarte mult Lavinici. Dar, de atunci, Claudia, pentru care muzica aceasta era aproape un supliciu, începu să frecventeze cu asiduitate concertele de duminică ale Filarmonicii. Avrămuţ era şi el prezent, cînd şi cînd.

După un timp, Eugen sesiză apariţia frumoasei femei la concerte. De cîteva ori, privirile li se întîlniră şi femeia îi zîmbise discret, cu o anume complicitate, ca unei cunoştinţe. Începuse chiar să o salute şi, în cele din urmă, îi propuse să facă împreună cîţiva paşi. Totul se rezumase, însă, la o nevinovată plimbare prin Cişmigiu, pe covorul de frunze galbene ale toamnei. Ofiţerul îi vorbise cu o sobrietate ce-i făcuse inima să tresalte uşor de emoţie. Niciodată, nu se simţise în largul ei atunci cînd se afla

în prezența unui bărbat care o făcea să se gîndească, și la altceva decît la atingerea pielii, la așternuturile curate și la acel moment, în care ea, femeia, era cea care alegea, cea care impunea, cea care hotăra clipa în care să se dăruiască. Dar bărbatul acesta tînăr, în care ea întrezărea atîta forță stăpînită a cărui putere o fascina, ale cărui palme mari, aspre și totuși atît de tandre, ar fi vrut să le simtă frămîntîndu-i trupul, o făcea să încerce un sentiment nou, o dorință de a se lăsa dominată, condusă, stăpînită.

Pășea în tăcere lîngă el și înțelegea de ce comandorul se temea atît de mult de tînărul locotenent. Puterea aceea copleșitoare iradia din el ca dogoarea dintr-un fier încins, și ea, femeia obișnuită să accepte mîngîierea, simți nevoia să-l îmbrățișeze și să-l sărute. Se trezi numai sprijinindu-se ușor de brațul lui și abia apropiindu-și buzele de obraz, aspirîndu-i mirosul de bărbat tînăr, a cărui aromă neobișnuită încă nu o mai întîlnise.

— Nu trebuia să faci asta, Claudia..., o dojeni Eugen, pe un ton blînd, ca atunci cînd certi un copil răsfățat.

— Pur și simplu, așa am simțit... Te rog, să nu mi-o iei în nume de rău...

— Nici vorbă, dar nu trebuia... Nu știu cît timp va trebui să treacă să mai pot săruta o femeie...

— De ce, te-a înșelat cineva ?

— Nu m-a înșelat.

— Te-a părăsit ?

— E un fel de a spune, pentru că femeia pe care o iubeam a murit în brațele mele, sub ochii mei sorbindu-i ultima suflare. Cred că mă înțelegi...

— Nu, defel...

Avrămuț îi povesti în cuvinte simple, fără să exagereze nimic, tragica întîmplare. Ascultîndu-l, Claudia realiză

pe dată, cu acea intuiție feminină, că vinovat de toată acea întîmplare era comandorul, omul de care ea asculta orbește și de care îi era teamă. Comandorul nu-i spusese niciodată nimic despre aceea istorie, dar o asemenea poveste cu privire la uciderea unei tinere, chiar pe treptele primăriei, după căsătorie, circulase în destule variante, din care nu lipsea fostul amant gelos, sau soția părăsită a ginerelui, variante pe care le auzise și ea, dar cărora nu prea le dăduse crezare. Ceea ce îi spusese, însă Avrămuț, o răscolise, o făcuse să se înfioare și, pentru prima dată, să cugete la situația ei de frunză călătoare, de femeie care se bucurase numai de plăcerea de a fi acostată și de a se lăsa iubită, să se întrebe dacă ea ar fi fost în stare să se jertfească pentru a salva viața iubitului. „Dar am iubit, oare, pe cineva cu adevărat ?" își puse, pentru întîia oară, această întrebare, și înțelese că nu putea găsi în viața ei, destul de scurtă și, totuși, atît de plină de aventuri, pe cineva pe care să poată spune că l-a iubit cu adevărat.

Se simți dintr-o dată murdară, plină de noroi și se întrebă ce rol îi mai rezervase comandorul în distrugerea acestui tînăr pe care nu-l mai simțea deloc dușman, înfiorător, ca la început, atunci cînd începuse să frecventeze concertele Filarmonicii.

Avrămuț tăcuse, bîntuit iarăși de amintiri. Privindu-i chipul, îi văzu buzele întinse într-un rictus ce nu prevestea nimic bun, și își zise că era o fericire pentru o femeie să fie iubită de un astfel de bărbat, care știe să cîștige iubirea, dar și să aprecieze jertfa.

— Aș vrea să te conduc, îi spuse, dintr-o dată, înfrigurat, Avrămuț, dornic să rămînă cît mai repede singur.

Și, contrar ordinului pe care i-l dăduse comandorul, de a nu-l lăsa să-i cunoască adevărata adresă, Claudia se

lăsă însoțită. Mergea parcă plutind și pentru prima oară, avu senzația de puritate, simțindu-se curățată prin jertfa acelei femei, lovită atît de crunt de mîna ucigașă, în cel mai frumos ceas al vieții ei, de sufletul acestui bărbat tînăr pe care nu-l putea urî și față de care se vedea neputincioasă de a-i face vreun rău.

In noaptea aceea, Claudia nu putut dormi. Se zvîrcolise între cearșafurile care-i ardeau pielea. În vîlvătaia neliniștii, îi năvăliră în minte crîmpeie din viața ei ; chipurile fraților pe care nu-i mai văzuse demult, ochii înlăcrimați ai mamei, care o condusese cu bocceluța la gară și pe care nu se mai dusese să o vadă niciodată, fotografia tatălui ei, ștearsă și îngălbenită de vreme, pe care nu-l cunoscuse și care murise departe de ai săi, într-un lagăr de prizonieri, măsuța cu trei picioare, în jurul căreia se adunau cu toții să împartă bruma de bucate, care, mai mult ațița decît să potolească gurile lor flămînde. Apoi, în minte îi răsăriră alte imagini. Viața în care se afundase, mai bine-zis, se înecase, ca un om care uitase să înoate, nopțile de bar, șoaptele înfierbîntate, ale bărbaților, aventurile trecătoare ; plînse dureros, fără un motiv anume, și își spuse că, dacă ar fi avut și ea norocul să întîlnească un bărbat pe care să-l fi iubit, așa cum îl iubise Lavinia pe Avrămuț, pentru care murise, apărîndu-l cu propria-i viață, și ea ar fi rămas la fel de pură.

Adormi tîrziu, spre dimineață, oftînd. Soneria telefonului o trezi la realitate cu ghearele reci, dureroase, amintindu-i că trebuie să intre în scenă, să-și joace rolul. Era comandorul. Spuse un „alo", adormit, răgușit, și bărbatul luase asta ca un semn al nopții de dragoste petrecute cu ofițerul. Bănuiala o duru nespus, de parcă s-ar fi expus goală într-o piață publică. Nu încercă să-i schimbe impresia și confirmă tot ceea ce mormăia spionul, cu un

glas ce i se părea venit din caverne. Cursa de Roma, cu care ea trebuia să plece, era abia la ora două, dar nu fu în stare să accepte ideea de a-l întîlni pe comandor și încercă să-și motiveze în fel și chip dorința de a nu ieși în dimineața aceea. Individul rise complice, scîrnav și închise...

Oftă ușurată și intră în baie. Zăbovi îndelung sub șfichiul dușului, simțind aceeași nevoie de a se purifica. Se freca cu atîta furie cu buretele de parcă ar fi vrut să șteargă cu el nenumăratele „mîngîieri", care-i atinseseră pielea și pe care nu dorea să le mai simtă.

Plecă la timp, îmbrăcată în uniforma cochetă de stewardesă. De astă dată nu mai luă în considerare privirile semnificative, admirative și pofticioase ale bărbaților. Pentru prima dată, încercă să se ferească și de atingerea mîinilor pilotului comandant, îndepărtîndu-l cu un gest, care îl făcu, pe bărbatul căruia îi acceptase întotdeauna totul, să privească ușor rușinat spre femeia ce părea alta. Se uită neîncrezător și nu știu ce explicație să dea acestei atitudini atît de neobișnuită la Claudia, dar care o făcea parcă mai atrăgătoare, mai frumoasă.

Ceva se schimbase nu numai în atitudinea ei față de bărbați, ci și față de ceea ce în mod normal făcuse în cursele anterioare. Plecă ultima din avion și, pînă la ora decolării spre patrie, rămase la restaurantul aeroportului cu un pahar de coniac în față. Nu avea prea clare în minte mobilurile acestei schimbări, dar, înțelesese totuși mai mult decît din toate explicațiile pe care le-ar fi putut încropi, că ceea ce făcuse era și împotriva ei.

Din nou își aminti de cei dragi de acasă și se hotărî ca, de îndată ce va putea, să meargă să-i vadă. Cumpără cîteva nimicuri de la Free-shopul aeroportului și se grăbi să fie la ușa aeronavei cu suficient timp înainte ca pasa-

gerii să sosească. Funcționarul de la vamă, așa cum avea consemnul, îi strecură, între pachetele mesajul ventralei către comandor.

Avrămuț credea în ideea sa. Colonelul Sandu îl chemase să-i spună că toate verificările întreprinse de organele de contrainformații nu reușiseră să scoată la iveală vreun indiciu cu privire la anturaje necorespunzătoare, la legături cu persoane dubioase ale vreunuia dintre cei antrenați la această acțiune. Dar, locotenentul era convins că are dreptate. Își îndreptă atenția spre posibilele canale de legătură ale spionilor cu străinătatea. Era un raționament just, deoarece, așa după cum se știe, informațiile oricît de valoroase s-ar dovedi, dacă nu ajung la timp la cei cărora le sînt destinate, se depreciază. Or, dacă culegerea acestora se poate face în siguranță, momentul cel mai periculos pentru orice spion este tocmai acela al transmiterii lor. Acest lucru era foarte clar și pentru Avrămuț și, de aceea, mereu cu atenția trează, se străduia să dea de un indiciu care să-l ajute să descifreze acest punct nevralgic. Cu sprijinul organelor în drept, verificase dacă nu cumva în ultima perioadă de timp apăruse vreun post de emisie necunoscut. Dar nimeni nu tulburase „liniștea" eterului. Goniometrele continuau să rămînă mute. Acest fapt era un puternic argument împotriva părerii emise de Avrămuț. Dar, Eugen nu era dispus să considere că fuseseră epuizate toate posibilitățile pe care spionii le-ar fi avut la dispoziție pentru a comunica, și după un studiu foarte aprofundat a formulat și alte ipoteze de lucru.

Transmiterea în exterior a informațiilor se putea realiza prin intermediul unui emisar străin, care ne vizita țara la intervale destul de mici, era o primă variantă, iar cea de-a

doua era tocmai reversul primei ; transmiterea putea fi făcută de către un curier care, prin natura serviciului său, pleca cu uşurinţă peste graniţă.

Din nou se prezentă la raportul colonelului Sandu. Cu aceeaşi răbdare şi atenţie, „Moşul" îl ascultă dar nu prea păru entuziasmat de ideile locotenentului.

— Este o simplă problemă de competenţă. Treaba cred că îi priveşte mai mult pe tovarăşii de la Capitală. N-ar fi bine să...

— Tocmai de aceea vroiam să vă propun să îmi permiteţi să mă reîntorc la serviciul meu. În fond, „biserica paracliserului" merge şi fără mine, iar, la nevoie, sînt gata să execut sarcinile ce-mi vor fi încredinţate.

— Hm ! Dacă nu te-aş cunoaşte, aş zice că te-ai plictisit de noi, de oraşul ăsta cam mititel şi vrei să te întorci la munca dumitale. Dar fii fără teamă, se grăbi să adauge, la gestul de protest al ofiţerului, nu sînt tentat să gîndesc aşa ceva. Îmi place înverşunarea dumitale. E bună în muncă, dar fi atent să nu te facă să vezi unele lucruri pe dos. Acesta-i singurul pericol, şi nu unul mărunt ce te paşte. Fii sigur că toate ipotezele dumitale au fost analizate pînă la cele mai de sus niveluri. Au fost antrenaţi şi alţi ofiţeri. Din păcate, nu am reuşit să găsim nimic concret. Negăsind, nu înseamnă că nu pot exista. E o prostie să crezi aşa ceva şi din păcate, şi pe la noi mai sînt unii care mai au impresia că lumea începe şi se sfîrşeşte cu cercul lor îngust. Am pretenţia că sînt departe de un asemenea mod de a vedea lucrurile şi, sincer să fiu, pe mine m-ai convins că ai dreptate. Nu-i de-ajuns, însă. Trebuie dovezi, fapte, probe. Nu mai eşti un novice într-ale muncii de securitate şi cunoşti bine că ipotezele, oricît ar fi de bune, dacă nu se verifică în practică, sînt abandonate. Ipoteza emisă de dumneata, Avrămuţ, este bună, are „carne", se

leagă, este al dracului de tentantă, dar, spre regretul nostru, nu se confirmă... nu prinde conturul faptelor.

— Dar...

— Știu ce vrei să spui. Focul acela de pistol care... Însă, dincolo de el, ce mai știm ? Ceea ce spui în legătură cu transmiterea informațiilor, dacă te gîndești bine, constituie o problemă generală și, dacă vrei, nu aduci nimic nou cu asta. De cînd e spionajul, informațiile s-au transmis într-una din formele pe care le știi. Alta ar fi situația să ne arăți curierul, sau măcar dacă ne-ai indica mai precis mijlocul. Apoi, îți dai seama că dacă noi am concentra atenția lucrătorilor noștri spre o astfel de pistă, cel puțin în acest stadiu ipotetic, „ne-am blocat singuri" și am scăpa, poate, din vedere alte aspecte. Oare nu este și acesta un scop al dușmanilor ? Noi alergăm după coada vulpii și ea nici n-a ieșit din vizuină. Mai cugetă și dumneata.

Avrămuț, însă, reflectase îndeajuns de mult, fiecare zi i se părea o pierdere imensă, și de cum primi aprobarea colonelului Sandu, se reîntoarse la serviciul său.

— Am impresia că-ți cam depășești atribuțiile, locotenente ! îl apostrofă, fără răutate, colonelul Danciu.

— Este vorba numai de o propunere, nici...

— Mi-am dat seama. Surprinzător este altceva. Pe de o parte, înverșunarea dumitale, despre care Sandu mi-a vorbit în termenii cei mai admirativi posibili, iar pe de altă parte, faptul că lași în pragul finalizării sau, mă rog, nu departe de aceasta, o misiune executată în cel mai strălucit mod, renunțînd cu ușurință la momentul în care și dumneata te-ai fi putut afirma. Vezi, treaba asta mă face să înclin spre propunerea ta. Sînt convins că nu faci asta de florile mărului. Dacă simți nevoia să acționezi, fă-o. Convinge-te și aștept să ne convingi și pe noi. Un singur lucru vreau să-ți mai spun, să nu-mi ceri forțe, că nu am de unde să-ți dau. Știi cît de prinși sînt oamenii

cu cazul „Jaguarul albastru" și nu-mi pot permite să scot chiar un ofițer din dispozitiv. Pricepi ?

— Am înțeles ! Nu este nevoie să-mi spuneți mai mult.

— Ba este nevoie să-mi spui dumneata mai mult. Cum vei acționa ? Definitivează-ți planurile și vino să le discutăm. Am să dau dispozițiile necesare și vei avea toată libertatea de acțiune. Lucrezi direct cu mine. Mie îmi vei raporta totul...

— Tovarășe colonel, vă și prezint cele două planuri principale ale acțiunilor pe care intenționez să le întreprind. Primul, să încerc să dau de un fir, tocmai pornind dintr-unul din locurile în care eu bănuiesc că ei au alte surse de informare decît cea controlată de noi, iar, pe de altă parte, să le descopăr mijloacele de transmitere.

— Cum ? întrebă Danciu, surprins să-l vadă pe ofițer pregătit de acțiune.

— În primul caz, am să las să ajungă, la urechea uneia dintre sursele controlate, o informație care să pară foarte valoroasă. Aceasta o va transmite prin canalul „Marinarul". Strecurată printre altele, sînt sigur că va prezenta interesul necesar. Atît. Pentru că nu vom mai lăsa individul să afle nimic altceva. Am convingerea că cei de-acolo vor indica celei de a doua rețele sarcini în acest sens. Fiind pe față, noi vom reuși să-l descoperim pe cel ce caută să intre în posesia unor astfel de date. Îl vom lăsa să-și facă jocul. Prin el, ajungem la cel ce strînge datele și, de-acolo, mai departe.

— Bine gîndit. Chiar dacă nu reușești de prima dată, să încerci să repeți „figura".

— Desigur !

— Cel de-al doilea plan ?

— Vreau să studiez în ce măsură există o anumită „obișnuință" a vreunui funcționar, din întreprinderile și instituțiile ce au relații frecvente cu străinătatea de a

pleca în țări limitrofe cu aceea în care își are sediul oficina care l-a racolat pe marinar.

— De ce limitrofe ?

— Pentru că ar fi o neghiobie să credem că ei și-ar contacta agenții tocmai la ei acasă. Că i-ar putea duce pentru instruire da. Dar nu pot să cred că nu veghează la faptul ca nici un curier să nu meargă acolo. Ar fi prea bătător la ochi. Apoi, uneori nemților le place să fie mai intriganți decît le este în obicei, mai ascunși în tot ceea ce întreprind...

— De unde ai aflat toate astea ?

— Le-am citit. În special în ceea ce au scris americanii după cel de-al doilea război mondial despre foștii adversari și actualii aliați. Sînt niște studii pline de conținut, chiar dacă și americanii au cam prins gustul psihologiei mai mult decît le permite firea lor practică.

— Și unde ai găsit, locotenente, lucrările despre care vorbește.

— La B.C.S., secția literatură străină contemporană.

— În ce limbă ?

— Engleză.

— Bravo, măi, băiete, știi engleza ? Unde ai învățat-o ?

— În multe locuri. Prima dată, am auzit-o la americanii din schelă, la Moreni. Apoi, cu un prieten și mai recent la Universitatea populară.

— Să-mi aduci și mie notițele.

— Desigur. Le am. Sînt lucruri care mai trebuie chiar să le revăd.

— Ce te-a îndemnat să faci toate astea ?

— Din moment ce am fost provocat, trebuie să-mi cunosc foarte bine dușmanul. Este o problemă elementară. Să vă raportez un fapt care mie, evident, la altă scară, mi se pare foarte relevant. Într-o comună din Oltenia s-a întîmplat un accident de mașină. Un bătrîn a fost lovit,

șoferul l-a aruncat în șanț, s-a suit la volan și a dispărut. Șeful de post nu a reușit, nici cu sprijinul celor de la regională, să dea de urma făptașului. Bătrînul era tatăl unui ofițer de miliție care, atunci cînd a auzit, ce s-a întîmplat, a cerut permisiunea să conducă el cercetările. I s-a aprobat. Și-a dat seama că făptașul, tîrînd victima în șanț, luase, probabil, sub imperiul emoției, căciula victimei. Ofițerul, oltean fiind, știa unde, bărbații din acea zonă ascund, de regulă, nimicuri, de nevestele lor. A luat doi martori și a căutat în șira de paie a unui bănuit. Căciula tatălui său era acolo. Dacă omul n-ar fi știut acest amănunt, cine știe cît ar fi durat cercetările sau poate cauza ar fi rămas mult timp înregistrată între cele cu autori necunoscuți. Ofițerul acesta de miliție este un prieten de-al meu și cînd m-am gîndit de unde să încep, mi-am zis că, înainte de toate, trebuie să-mi cunosc bine adversarii. Așa am pornit să...

— Înțeleg. Este un lucru înțelept. Apucă-te de treabă cu nădejde.

Claudia aștepta telefonul comandorului. Îi era teamă că se lăsase prea mult furată de imaginea aceea de puritate pe care tînărul ofițer i-o stîrnise în suflet. O chinuise ca un coșmar și nu mai putea să se uite în oglindă fără ca în apele imaginii să nu-i apară chipul locotenentului. Privirea albastră, atît de calmă, a ochilor lui Avrămuț, avea ceva din tăria înălțimilor montane, ceva din răcoarea curată a dimineților de primăvară. Cînd își amintea însă ce este și cu ce se ocupă ofițerul, viața ei i se părea și mai lipsită de sens. „Da, acesta este adevărul-adevărat și...", dar nu apucă să-și termine gîndul, că auzi soneria de la intrare. Nu aștepta pe nimeni și, în zbuciumul ce-i înegura sufletul, sunetul strident al acesteia i se părea o ade-

vărată alarmă. Își aminti, însă, imediat că era semnalul de recunoaștere al comandorului și teama din suflet îi crescu, luînd proporții nemărginite.

— Ce dracu ai întîrziat atît ? o repezi acesta de cum îi deschise.

Claudia nu răspunse. Își strînse, înfrigurată, dintr-o dată, capotul în jurul trupului și puse lanțul la ușă.

Comandorul scoase din frigider sticla cu coniac, își turnă o porție dublă, după care își aprinse o țigară americană din cele aduse de Claudia. Se răsturnă în fotoliul adînc și moale și începu să o măsoare pe tînăra femeie de sus pînă jos, cîntărindu-i sînii copți, pulpele pline, rotunde, ce se desenau răscolitor în mătasea capotului. Sesizase imediat încercarea femeii de a se acoperi cît mai mult, gest, neobișnuit pentru el, care înțelesese de mult că tînăra era contrariată că niciodată nu „adîncise" relațiile cu ea. Ar fi putut să o facă de nenumărate ori, dar lui îi plăcea jocul acesta, în care se simțea, și chiar era, superior. Acum realizase că ceva se schimbase în atitudinea „puicuței", iar schimbarea, așa cum bănuise, se datora ofițerului acela pe care ea trebuia să-l țină în contact. Bănuiala îi încolțise în minte îndată ce o sunase la telefon, înaintea plecării la Roma, și acum venise, sub pretextul luării mesajului, să verifice dacă i se confirma suspiciunea. Se hotărîse să ia măsuri, înainte ca lucrurile să evolueze. Nu o putea lăsa să o ia razna cu mintea și simțurile ei de femeie proastă și influențabilă, gata să creadă în sentimente.

— Te-ai tăvălit cu locotenentul ? Cum face dragoste unul d-ăsta, ai ?

Claudia nu răspunse. Scoase din geantă pachetul, îl puse pe măsuța de lîngă fotoliu, iar din gestul ei reieșea invitația mută, adresată bărbatului de a pleca.

— Te-ai îndrăgostit de tip ? Hai, că mă faci să rîd, şi o cascadă de hohote îi umplu gura deschisă disgraţios. Se opri, însă, la fel de brusc cum începuse. Se ridică din fotoliu, se apropie de ea, îi aruncă coniacul din pahar drept în ochi.

— Treci în pat, muiere ! Îţi arăt eu...

— Nu, zise speriată Claudia, strîngînd şi mai mult capotul în jurul trupului.

— Nu ? Hai că mă faci să mor, vrei să te păstrezi „pură" pentru banditul ăla ? Mama mă-tii de tîrîtură ! După ce că-ţi fac o cinste să mă... cu tine, tu o.., dar nu mai continuă, văzînd expresia de groază, de silă din ochii femeii.

Se opri, făcu cîţiva paşi prin cameră, furios, gata să lovească, să spargă, să nimicească. Se stăpîni însă. Nici un muşchi nu i se mai mişca pe faţa la fel de impasibilă ca o mască de ceară. Se apropie de Claudia, care rămăsese nemişcată în mijlocul camerei.

— Să fie clar, dacă faci o singură mişcare greşită, plăteşti cu viaţa ! N-ai decît să-l iubeşti, dar dacă îndrăzneşti să ieşi din cuvîntul meu şi faci altceva decît ceea ce ţi-am cerut, ai terminat-o. Atenţie, altfel... şi comandorul îşi trecu încet unghia degetului mare peste pielea gîtului femeii, simţind-o cum se înfioară. Repetă mişcarea în sens invers şi, apoi, cu o smucitură scurtă, îi rupse nasturii capotului atît de violent, încît femeia rămase dezbrăcată.

— Sînt mult prea sentimental, continuă el, să nu mă gîndesc cît de rece ar fi marmura mesei de disecţii de la morgă pentru acest trup frumos. Ai grijă, şi nimeni nu te va supăra. Ai priceput ?

Claudia mişcă maşinal capul, înfricoşată, neîndrăznind nici măcar să clipească. Îl urmări cum pleacă şi încă vreo

cîteva minute după ce comandorul închise ușa nu avu puterea să se miște măcar. Se aruncă pe pat și plînse cu sughițuri, amarnic, cum nu mai plînsese niciodată.

Îmbrăcat în salopetă albastră, cu șapca ce purta urme de ulei și rugină, comandorul părea un autentic instalator de apă și gaze. Își puse geanta cu scule pe umăr și păși cu hotărîre în holul blocului. Era aproape sigur că la ora nouă dimineața nu putea întîlni prea multă lume, care să se întrebe, eventual, ce caută în blocul lor. Avea pregătită o poveste bine ticluită și ideea de a pătrunde în „bîrlogul securistului" i se părea plină de risc, dar îi și da speranțe. Nădăjduia să găsească unele însemnări, vreo schiță, vreun nume care să-i ofere posibilitatea de a afla, cît de cît, intențiile ofițerului. Apoi, simțea aproape o nevoie fizică să intre cît de puțin în intimitatea locotenentului, să-i simtă răsuflarea, să se elibereze de frămîntarea pe care i-o strecurase în suflet. Pentru că în ciuda curajului, a sîngelui rece cu care analiza totul, cu care acționa, avea, totuși, în străfundul conștiinței sale, o anume teamă, mai bine zis un presentiment de teamă, de neliniște, ca atunci cînd îți dă tîrcoale un gînd rău.

Făcuse, cu cîteva zile în urmă, o recunoaștere și studiase atent yala de la ușa garsonierei ofițerului, înțelegînd că o putea deschide cu ușurință, folosindu-se de uneltele sale de spărgător. Acum avea deja realizată cheia necesară. O simțea caldă în podul palmei. Urmărise în cîteva rînduri intrarea și ieșirea locatarilor, dar cel mai mult îl interesase locotenentul. Îl observase și se convinsese că nu mai era nimeni în garsoniera acestuia care să-i fi dat peste cap planurile.

Păși ultima treaptă și intră pe palier. Era pustiu. Se apropie neauzit de ușa garsonierei ; scoase cheia și o

potrivi cu un gest scurt în broască. Calm, ascultă uşorul scrîşnet al metalului, răsuci cheia spre stînga. O împiedicare îi opri cursa. Reveni şi o răsuci încă o dată, niţeluş mai ferm. Broasca cedă. Apăsă, apoi, clanţa şi intră. Puse geanta lîngă uşă, îşi trase la iuţeală mănuşile de mătase subţiri şi controlă cele două încăperi, bucătăria şi baia. Nimeni. Închise uşa cu yala şi se apucă să cerceteze diverse locuri în care gîndea că ar fi putut găsi ceva ce îl putea interesa. Se învîrti aşa, de colo pînă colo, mai bine de o oră. Cînd termină, de scotocit, început să suduie de mama focului, fiindcă nimic din ceea ce i-ar fi fost, cît de cît, de ajutor nu se afla pe nicăieri.

Inciudat, puse totul la loc, fiecare obiect, verificînd atent ca nu cumva să fi schimbat poziţia. Se uită la ceas şi, cînd văzu că se apropie ora două, se grăbi să părăsească locuinţa. Nimic nu lăsă să se vadă că cineva umblase în casă, în lipsa ofiţerului. Comandorului nici nu-i fusese prea greu să aşeze totul în poziţiile în care le găsise, pentru că în casă domnea o ordine desăvîrşită. Un singur lucru îi scăpase din vedere. Dulapul de deasupra şifonierului nu-l închisese cu cheia, aşa cum îl găsise. Furat de dorinţa de a pleca cît mai repede, fusese singurul „amănunt" pe care-l uitase.

Ascultă atent înainte de a deschide uşa ; o trase, încet şi privi holul. Ieşi, încuie, şterse clanţa pe care o atinsese la intrarea în garsonieră şi păşi, la fel de discret, pe scări. Parcursese holul blocului şi, odată aflat în stradă, se îndreptă spre staţia de tramvai.

Putea fi mulţumit de îndeminarea cu care pătrunsese şi răscolise. Era însă teribil de furios. „Puştiul ăsta e mai al dracului decît pare", nu se putut stăpîni, inciudat că nu găsise, totuşi, nimic. Îşi pusese mari speranţe în această „vizită", mai ales de cînd observase schimbarea din atitudinea Claudiei. „Las' c-o dresez eu", îşi spuse revenind cu

gîndul la ea. Era, de fapt, singurul mijloc — ce-i rămăsese la îndemînă — de a mai reuși să pătrundă în intimitatea lui Avrămuț.

Eugen sesiză imediat faptul că ușa dulapului nu era încuiată cu cheia, așa cum obișnuia să o lase el. Cercetă atent și celelalte obiecte din cameră, dar, în afara faptului că praful de pe mobilă fusese prea de curînd șters, nu mai observă nimic. Contrariat, cercetă din nou cu atenție totul, dar rezultatul fu același. Își reaminti că încuiase dulapul în mod sigur și „amănuntul" i se părea relevant. Se gîndise în primul moment, că ar fi trebuit să raporteze acest lucru colonelului Danciu, dar renunță la idee. Cine să ia în serios o astfel de constatare, și pe bună dreptate ? Se decise să pună niște capcane. „Odată ce individul s-a învățat, este sigur că va mai încerca să pătrundă și altă dată... Să fiu atent, deci" și, din ziua aceea, ofițerul deveni și mai meticulos, în a păstra poziția cunoscută a fiecărui obiect din casă.

Parfumul de mimoze

Zăpada căzuse peste străzile Bucureștiului și dintr-o dată, oamenii deveniseră foarte grăbiți, căutînd să-și petreacă timpul mai mult la căldură. Iarna nu avea nimic din frumusețea ilustratelor de Anul nou, gerul ciupea cu putere, iar vîntul învîrtejea fulgii de nea, adunîndu-i în troiene, alungînd pe rarii trecători spre case. Eugen regreta faptul că stabilise să se întîlnească cu Claudia pe un asemenea timp. Nu se văzuseră de mai multe zile, dar nu acesta era motivul, ci unda aceea de rugăminte pe care i-o sesizase în voce, dar mai ales i-o văzuse în ochi atunci cînd se reîntîlniseră la concert și cînd ea îi spusese că ar vrea neapărat să-l reîntîlnească. Nu-i răspunsese imediat. Claudia, însă, insistase.

Acum o aștepta. Îi părea rău că pe o vreme ca aceasta își părăsise garsoniera caldă și cartea pe care o citea, ieșind la o întîlnire care nu reprezenta totuși prea mare lucru pentru el. De la moartea Lavinici, trăia singuratic. Se simțea mai bine retras, iar încercările unor colegi de a-l scoate din tristețea aceea nemărturisită se dovediseră infructuoase. Dar nu putea să se îngroape așa de tînăr. Viața își cerea drepturile, iar dorința puternică de a trăi din plin, care îi clocotea în vine, îl făcea să simtă și mai dureros singurătatea.

Claudia era nu numai frumoasă, dar avea și mult farmec, o anume veselie copilărească, pe care încă nu i-o alterase viața pe care o dusese. De cînd îl cunoscuse pe Avrămuț, simțea ieșind, de undeva, din străfundurile sufletului ei, o anumită candoare pe care o uitase, o anume frăgezime în priviri, pe care nu se aștepta să o mai regăsească vreodată. Toate cunoștințele ei, și îndeosebi bărbații cu care avusese de-a face, îi remarcaseră schimbarea, care o făcea să fie o femeie și mai dorită. Aerul acela de inabordabilitate, neobișnuit la ea, stîrnea și mai mult interesul celor ce o vedeau. Unul dintre piloți, cu care ea ar fi vrut cu ani în urmă să se căsătorească, dar care o refuzase brutal, alungînd-o ca pe o cotreanță de care nu te mai poți servi, începuse să-i facă din nou curte, cerîndu-i scuze și rugînd-o chiar să stabilească ea data căsătoriei. Schimbarea era atît de vizibilă, încît pentru toți, Claudia era acum o altă femeie. Dar cel care, după dorința Claudiei, ar fi trebuit să vadă ce schimbări se petrecuseră în toată ființa ei, era Avrămuț. Însă Eugen, prins cu necazurile lui, nu observa nimic din toate acestea ; femeia nu-l interesa prea mult, de parcă plimbarea aceea prin Cișmigiu, din toamnă, plimbare pe care ea o simțea ca o deschidere de drumuri noi în viața-i plină de tenebre, care îi schimbase, în bună măsură, felul de a înțelege lumea, modul de a trăi, de a vedea lucrurile, nu însemnase nimic pentru el. Îl așteptase cu înfrigurare, nădăjduise că el, știind încă de la prima lor întîlnire unde locuiește, va căuta un prilej să o revadă, o va căuta, pretextînd ceva. Așteptarea se dovedise, însă, zadarnică și ea înțelesese că puterea acelui bărbat este mai adîncă decît crezuse, din vreme ce, deși nu-l văzuse de atîta timp gîndurile

ei îl urmăreau, îi însoțeau ființa, pe care și-ar fi dorit-o permanent lîngă ea.

Se bucura acum nespus de mult, sincer, că va fi din nou cu el. N-o mai interesa nimic din cele ce-i spusese comandorul. Singura ei dorință era să-l simtă, alături de ea, să-i poată atinge palmele puternice, să stea lîngă el și să-i asculte glasul atît de odihnitor, din care răzbăteau nenumărate chemări, ce le-ar fi vrut rostite. Renunțase la orice urmă de cochetărie și se duse la ora stabilită, încîntată să-l vadă cum o așteaptă.

„Fie ce-o fi, n-o să fac nimic din ce mi-a cerut satrapul. Am să mă port așa cum îmi dictează sufletul... inima mea", își spuse, și se apropie de bărbatul în fața căruia se simțea inconsistentă ca un fulg de nea. Ar fi sărit și l-ar fi încolăcit cu brațele, dar se opri dintr-o dată timidă, nehotărîtă, rostind un abia auzit „bună seara".

— Aș vrea să te rog ceva, Eugen, îi spuse, după ce Avrămuț îi răspunse la salut. Chiar dacă e cam frig, hai să ne plimbăm puțin prin Cișmigiu...

— Perfect !

Păși㠍 pe aleile troienite din loc în loc, privind dansul frenetic al fulgilor de nea, asemenea unor roiuri de fluturi în jurul becurilor. Tăceau amîndoi.

— Cam plicticoasă plimbarea noastră, spuse, într-un tîrziu, Avrămuț.

— Nici nu știi ce bine este, uneori, să ai lîngă cine să taci îi răspunse, dintr-o răsuflare, Claudia, și își strecură palma înmănușată sub brațul lui. Haidem la mine ! îi zise, ridicîndu-se pe vîrfuri, ca să-i poată șopti la ureche chemarea.

— Hai !

Se îndreptară spre ieșirea din parc. Merseră încercînd să se ferească de vîntul aspru, tăind străzile pentru a ajunge la blocul în care locuia Claudia. Era cald și bine în garsonieră și Avrămuț se simți, dintr-o dată, învăluit de plăcerea de a nu mai petrece sîmbăta singur. Se așeză în fotoliu, lăsîndu-se în îmbrățișarea-i moale și gustă din coniacul pe care îl adusese Claudia. În celălalt fotoliu, femeia încerca aceleași sentimente, bucuroasă că era cu Avrămuț.

— Vorbește-mi despre tine, îi ceru Claudia.

— Ce să-ți spun ? ! Am 20 de ani, sînt de fel de prin părțile Ploieștiului, urmez Facultatea de filologie la fără frecvență, sînt abia în anul întîi. Dar tu ? !

— Nici eu nu am o viață mai spectaculoasă, decît cea pe care ai vrut tu s-o subliniezi în biografia lapidară pe care ți-ai făcut-o. Sînt bucovineancă, din Țara de Sus, de pe lîngă Rădăuți. Părinții mei, niște oameni sărmani, m-au trimis la niște rude aici în București, o mătușă de la care am și moștenit această garsonieră. Îmi place viața și îmi este tare drag să fiu împreună cu tine. E ceva rău în asta ? !

— Nimic, răspunse Avrămuț și se ridică să se uite la una dintre fotografiile aflate pe perete. În spatele femeii se puteau zări șuvoaiele unei fîntîni arteziene. Deși era numai un fragment, fundalul lăsa să se ghicească o construcție monumentală, barocă, dar Avrămuț nu avu timp să se mai gîndească. Se întoarse. Claudia era lîngă el, iar în ochii ei strălucitori, ca ai unei sălbăticiuni, Eugen citi toate chemările pe care o femeie este în stare să le dea glas atît de nemărturisit și, totuși, atît de puternic. Făcu un pas spre ea și Claudia, fericită, se topi în brațele calde și puternice ale bărbatului, cu voluptatea cu care

vara, îmbrățișat de fînul cosit prima dată, te lași furat de cerul spuzit de stele, închipuindu-te călător printre aștri.

Capcana funcționase ireproșabil. Unul dintre funcționarii de la Direcția Centrală de Statistică, fiind chemat de un prieten la poartă, a lăsat pentru cîteva minute un dosar ce conținea documente strict secrete și cu care nu putea merge la cofetăria din colț, unde voia să bea o cafea cu amicul său. I-l încredință portarului, rugîndu-l să nu se uite nimeni prin el, întrucît conține date ce nu puteau fi consultate de oricine. Portarului atît i-a trebuit. De cum a rămas singur, se și adîncì în lectura textului dactilografiat pe coli care, în dreapta sus, aveau scris cu cerneală roșie „Strict secret, de importanță deosebită". Era vorba de situația importurilor și exporturilor de materiale cu destinație specială, de unele date cu privire la producția de apărare. Pentru orice spion, hîrtiile acelea reprezentau aur, aur curat. În afara directorului de resort și a lui Avrămuț, nimeni din instituția respectivă nu mai știa că toate datele cuprinse în acel dosar erau fictive și că „materialul" fusese astfel pregătit încît, prin intermediul funcționarului în cauză, „un tip nițeluș cam indisciplinat", să cadă sub ochii portarului. Acesta își scoase repede cîteva notițe după datele și cifrele ce i se părură mai importante și închise dosarul, punîndu-l deoparte, pînă la sosirea celui care i-l încredințase. În aceeași zi, omul nostru își făcu obișnuitul raport către rezident, în care retranscrise cu mulțumire toate cele notate, precum și unele date pe care le reținuse destul de exact.

Prima parte a acțiunii, „Ridicarea cortinei", se desfășurase, așadar, în foarte bune condiții. În cea de a doua,

Avrămuț s-a lovit de mai multe greutăți, stîrnite tocmai din partea celor la care se aștepta mai puțin.

— Cum o să lăsăm noi astfel de date să ajungă în mîna serviciului de spionaj ? se trezi maiorul Dinescu foarte vigilent, atunci cînd Avrămuț făcea, împreună cu Moraru, „toaleta" documentelor ce urmau să fie transportate de Palade.

— Le vom lăsa așa, din rațiuni superioare..., îi răspunse Avrămuț, și pe Moraru îl bucură nespus tonul acela care semăna teribil cu cel folosit de el, în dialogurile cu maiorul.

— Dumneata tinere, pentru cine lucrezi ? !

Avrămuț nu răspunse și, văzînd că nu reușește s-o scoată la capăt cu maiorul, se duse la colonelul Sandu. Vulpoi bătrîn, lucrător încercat, colonelul înțelesese că Avrămuț avea motive serioase să procedeze ca atare deoarece, obișnuit cu păstrarea secretului, cu faptul că în securitate fiecare trebuie să știe atît cît este necesar pentru îndeplinirea misiunii sale, aprobă, fără să întrebe mai mult, cele propuse de tînărul locotenent.

— O să ne mai vedem noi și în alte împrejurări ! răbufni maiorul, cînd ieșiră de la colonel. Nu era rău intenționat, nu avea nici un fel de alte interese, dar nu putea să conceapă ca el să nu fie peste tot, fruntea „bucatelor", că altcineva decît el cunoaște și poate mai mult.

Cînd și cînd, gîndurile lui Avrămuț zburau către Claudia. Femeia intrase destul de repede în viața lui și el nu voia să o lase să se scalde în iluzii inutile, pentru că își dădea foarte bine seama că nu putea nutri sentimente prea adînci, că încă nimeni nu-i putea lua locul Laviniei. Nu-i era, însă, indiferentă Claudia. Intuise chemarea ei și ținuse din primul moment să fie foarte sincer, spu-

nîndu-i deschis ceea ce simțea și gîndea. Nu și-ar fi ierat lipsa de sinceritate sau nehotărîrea, dar Claudia îi răspunsese că nu aștepta nimic de la el, că nu voia nimic, că nu avea de ce să-și facă probleme. Singurul lucru pe care îl cerea era acela de a-i permite ca, din cînd în cînd, să-l mai poată vedea, să stea de vorbă, fără să vadă prin asta „un angajament", pentru nimeni. Îl înțelegea și ar fi dorit să se știe iubită cu atîta putere, cu atîta statornicie ca acea tînără a cărei amintire o simțea vie în conștiința locotenentului. „Cred că o femeie nu-și poate dori ceva mai mult. De aceea, te rog, îi mai zisese ea, cînd el nu-i răspunsese, lasă-mă, Eugene, să stau în preajma ta. Te rog !..." și din nou aceeași lumină, aceeași senzație de spaimă nespusă îi luci în ochi, încît Eugen nu fusese în stare să o refuze.

„Iată-mă și cu o prietenă !" gîndi și își dădu seama că el, știa nepermis de puțin despre această nouă relație a lui. „O să stăm mai îndeaproape de vorbă", își propuse, dar promisiunea făcută sieși nu fu de natură să-l liniștească. Se revăzu în garsoniera Claudiei și încercă, din reconstituirea mentală a obiectelor pe care le văzuse, să deducă cu ce se ocupa femeia. Deși avea proaspete în memorie toate detaliile locuinței, nimic de-acolo nu constituia un cît de mic indiciu. Își reaminti fotografia de pe perete. Claudia arăta cu cel puțin trei ani mai tînără, dar nu lucrul acesta îl frapase, ci fîntîna aceea care se vedea pe fundalul fotografiei. După construcție, nu-și putea da seama despre care fîntînă ar fi putut fi vorba. Ar fi fost foarte simplu să o întrebe pe ea, dar Avrămuț voia să-și verifice memoria, puterea de a găsi întregul numai din relevarea unui amănunt. Poate dacă ar fi cunoscut-o mai bine pe Claudia, sau dacă intențiile lui ar fi mers spre un final pe care și l-ar fi dorit orice pereche, ar fi întrebat doar așa, instinctiv, el voia să afle singur

ceea ce îl interesa. De aceea își afișa mai puțin sentimentele pentru a nu fi înțeles greșit.

Consultă destul de multe volume de artă ; tot căutînd o găsi. Era „Fontana Trevi", din Roma, fîntîna la care se duc îndrăgostiții să-și ureze dragoste veșnică, și Avrămuț deduse că, în clipa în care fusese fotografiată, Claudia probabil tocmai îi promisese cuiva dragoste veșnică. „Dar cum de a ajuns ea la «Fontana Trevi» ? Vreo excursie ? Deplasare în interes de serviciu ? Cine știe ?" se întrebă locotenentul și lucrurile căpătau alte contururi. „Măi omule, nu te lăsa furat de poveștile cu spioni", se dojeni Avrămuț.

Și, totuși, cîteva clipe nu fu în stare să se gîndească la nimic altceva. Își reaminti chipul, ochii, expresia atît de sinceră, fiecare clipă petrecută împreună și nu se putu opri să nu se întrebe dacă femeia era o mare artistă sau exprima cu adevărat ceea ce simțea. Dacă era o „actriță" pusă să-l atragă într-un anume joc, rolul și regia se dovedeau prea bine puse la punct ; dacă era sinceră, trebuia să vadă, totuși, ce era cu ea, unde și cu ce se ocupă și, mai ales, ce cercuri frecventează.

Avrămuț exclusese din calculele sale tocmai situația reală, adică aceea care rezulta din combinația acelor ipoteze anume că, fiind pusă „să se ocupe de el", îndeplinindu-și rolul, se îndrăgostise de-a binelea. În sufletul ei se dădea o luptă cumplită între alternativa de a-și îndeplini sau nu însărcinarea ce i-o trasase spionul. „Mai bine mă las omorîtă, decît să fiu necinstită cu singurul bărbat adevărat pe care l-am întîlnit în viața mea", se hotărîse ea. Ceea ce o frămînta cel mai mult era dacă să-i spună sau nu adevărul, dacă să-i arate fața nevăzută a existenței ei. O înfricoșa gîndul că, povestindu-i totul, îl va pierde, că nu-l va mai vedea, că nu-i va mai putea auzi

glasul, că nu-i va mai putea citi în sufletul curat. O înfricoșa, la fel ca moartea și nici măcar nu încerca să se mintă că ar fi altfel, pentru că Avrămuț, cu puterea ce emana din fiecare fibră a ființei lui, răscolise în ea sentimente ce le credea demult dispărute, nevoia de a fi cinstită, de a trăi fără să-și coboare privirea cînd vorbea de adevăr, de a te ști deschisă, curată, în lumina soarelui.

Palade își îndesă șapca lui albastră, cu cozorocul ușor plesnit, pe cap și se îndreptă spre schelă, gata să coboare pe chei. Abia ancorase. Cunoștea că, destul de consecvenți obiceiurilor lor, agenții serviciului de spionaj vest-german îl vor aborda numai după ce va părăsi vasul. Marinarul rămase pe șlep, fiind foarte obosit de călătorie, așa că Palade se hotărîse să termine cît mai repede cu predarea documentelor pe care Moraru și Avrămuț le puseseră, din nou, în binta din babord.

Waldy fusese punctual, și operațiunea de preluare se desfășurase fără nici un fel de incidente. Marinarul dormea dus în cabina lui, iar Palade se ferise să facă cel mai mic zgomot care l-ar fi putut trezi. Luară săcoteiul cu documente și dispărură în noapte, neauziți, ca niște pisici, topindu-se în întunericul lăptos. Dar, cu toată graba de a intra în posesia documentelor, de cum pășiră pe scările dintre cele două corpuri ale „Mănăstirii Carmelitelor", Waldy și cel care realizase preluare, domoliră pașii. Se urcară, fără grabă, în micul Wolkswagen albastru, și se îndreptară spre „bîrlog".

După ce intrase pe poarta de fier, deschisă după același tipic și le fuseseră verificate legitimațiile, Waldy se duse în fugă pe scări pentru a depune sacul în fișet. Încetase cam de multișor să mai trateze cu atenție informațiile pe

care le primea de la „rețeaua controlată", fiindcă nimeni nu mai era interesat acum decît de menținerea în contact a lucrătorilor români, de intoxicarea lor, pentru a le tăia cheful de a mai căuta spioni în altă parte. Deși în legătură cu paracliserul se nutriseră mari speranțe, se investiseră mulți bani, Waldy și șefii lui nu descoperiseră unde apăruse defecțiunea care dusese la deconspirarea grupului. Niciodată nu luaseră în calcul faptul că, un om, chiar cel pentru care banii au o anumită valoare, mai ales atunci cînd îi cîștigă greu, poate renunța atît de ușor, la pachetul de hîrtii fîșnitoare, așa cum făcuse Palade. Pe el îl bănuiau cel mai puțin, dar oricum nu aveau vreme acum să se ocupe de toate acestea.

Comandorul lucrase bine, își făcuse o rețea nu prea mare, dar cu o putere de pătrundere deosebită. Acest lucru reieșea cu pregnanță din informațiile foarte exacte pe care le transmisese, într-un mod atît de simplu, dar atît de eficace. Comandorul dăduse o adevărată lovitură obținînd informații atît de valoroase, atrăgîndu-și numai laude din partea centralei. Ca răsplată, primise niște sume destul de substanțiale. La rîndul ei, centrala avusese posibilitatea ca, din analiza unor informații privitoare la aceleași domenii, venite însă, de la două surse, să tragă concluzia că rețeaua paracliserului acționa sub control. De aceea, slăbise interesul pentru studierea documentelor trimise de acest grup, deși nu toate informațiile se dovediseră a fi fără valoare. Cu timpul, își dăduseră seama că mai puteau exploata cîte ceva. Dar în seara respectivă, Waldy nu avea timp de citit rapoartele spionilor. Se grăbea într-atît, încît nici măcar nu le mai dusese la decifrator. Nu făcu acest lucru nici a doua zi. Primise misiunea de a asigura deplasarea în România a unui cadru al serviciului de spionaj, care, sub o acoperire legală, să ia legă-

tura cu paracliserul și să-l avertizeze că lucrează sub controlul organelor de securitate. Șeful Departamentului dorea ca și în această situație, să scoată toate avantajele posibile din afacerea respectivă. Prin avertizarea paracliserului ei încercau să abată atenția organelor de contraspionaj românesc. Se preconiza ca rețeaua să transmită prin canalul „normal" controlat și, în același timp, prin intermediul unei alte legături ce trebuia realizată, să se asigure ajungerea informațiilor „crude" la oficină. Planul în sine era bine gîndit, și realizabil.

Inițial, Waldy propusese ca avertizarea paracliserului să se realizeze prin intermediul comandorului, care, apoi, să preia și informațiile „neprelucrate" de la acesta, asigurînd, totodată, și transmiterea lor. Propunerea sa avea însă, un viciu primar. Se puneau în pericol ambele rețele și, chiar dacă s-ar fi evitat supravegherea strictă efectuată de securitatea română, dependența de un singur canal de legătură era mult prea periculoasă. A fost mustruluit aspru și i s-a atras atenția că, dacă va continua să-i subaprecieze pe români, împotriva lui vor fi luate măsuri. I se imputa, în același timp, și faptul că prea privește cam romanțios, cu prea mult spirit de aventură, misiunile ce i se încredințează...

— Chiar dacă se desfășoară într-un cadru ce-l putem numi romantic, noi nu avem voie să slăbim garda, să ne lăsăm furați de detalii. Să nu consideri niciodată că numai tu gîndești, ci și adversarul. Uite ce s-ar fi întîmplat dacă nu aveam rețeaua comandorului..., îi spusese, plin de năduf, șeful, și Waldy înțelesese că „incursiunea" în România trebuia foarte bine pregătită.

Analizase foarte atent fiecare posibilitate. Se gîndise să recruteze un alt român, precum și un străin, amîndoi marinari, care făceau curse în sus și-n jos cu vasul, din

zona Giurgiului pînă dincolo de Regensburg, dar, acum, după ce văzuse că nu poate avea încredere în români, aproape că renunțase la idee. Era într-un impas și trebuia să raporteze urgent soluția. Își dădea seama cît de importantă era misiunea care se pregătea, dar nu reușise să găsească o rezolvare concretă. Se gîndea deja la asprimea cu care-i vor fi întîmpinate nehotărîrea, în a găsi o cale pentru a ieși din impas.

— Ei, ce propunere ai ? îl iscodi maiorul Dietrich.

— Ținînd seama de importanța misiunii, de scopurile pe care le urmărim, de faptul că foarte multe lucruri depind de îndeplinirea ei, m-am gîndit că cel mai bine ar fi să merg eu.

— Mă uimești, Waldy, mă uimești ! repetă șeful acestuia, luîndu-și ochelarii fumurii de pe nas.

— Nu înțeleg, de ce ?

— Îmi dovedești cu această propunere că ai nu numai cap, dar și curajul necesar. S-ar putea ca, după îndeplinirea ei cu succes, să capeți și vreo decorație. Cine știe ? ! Aprob hotărîrea dumitale. Stabilește detaliile și pleacă cît mai curînd posibil.

Waldy avea și minte și imaginație. Șeful său nu exagera cu nimic atunci cînd spunea că-l uimește. Apoi, individul era de un calm uimitor, de un sînge rece nemaipomenit și, pe lîngă toate acestea, dovedea și un curaj aparte. Mai plecaseră și alții, în alte părți, dar să te duci într-o misiune pe teritoriul inamicului, cînd știi precis că rețeaua pe care vrei să o contactezi este controlată de organele de securitate, era, într-adevăr, dovada unui curaj deosebit.

Începu să se pregătească cu multă grijă. Se inițiie destul de rapid cu ceea ce avea de făcut ca ajutor de cîrmaci pe un șlep, fiindcă trăitor pe malul Dunării nu era străin de îndeletnicirile obișnuite pe marele fluviu ca și de

secretele ambarcațiunilor ce navigau de colo pînă colo. Apoi, își făcu rost de un pașaport austriac, ca să stîrnească cît mai puține suspiciuni, și, cu sprijinul colegilor din Viena, se „angajase" pe un șlep care tocmai părăsea Passa-ul, cu direcția Turnu-Severin. Era mai mult decît ar fi sperat, pentru că nu intenționa să ajungă la Giurgiu. Era prea riscant și, în același timp, i se părea că forțează prea mult mîna norocului. De la Turnu-Severin urma să meargă, cu „Pasagerul" sau cu trenul, pînă la Giurgiu.

— Nu-i bine, Waldy, nu-i bine ! Te vei expune prea mult, îi reproșase Dietrich. Cunoști dumneata limba română destul de bine, dar accentul bavarez te cam dă de gol. Șlepul va merge pînă la Giurgiu, mă ocup eu de treaba asta. Acolo totul rămîne în sarcina ta. Ai grijă cum te descurci...

Pregătirile fiind terminate, totul pus la punct, șlepul aluneca la vale odată cu încrețiturile apei, lăsînd în urmă o dîră ușoară de spumă. Nu simțea nici un fel de teamă, nu avea nici cea mai mică urmă de îndoială. Pur și simplu era preocupat doar de îndeplinirea misiunii sale. Era implicat acum într-un duel direct, mai apropiat cu inamicii săi și vroia să fie sigur că nu va ieși înfrînt. Își luase toate măsurile de precauție, ca să nu fie surprins, iar, pentru că Palade era unul dintre oamenii cunoscuți foarte bine de către Poliția apelor, asigurase întîrzierea reîntoarcerii lui cu cel puțin două săptămîni, interval de timp suficient pentru a-și putea îndeplini misiunea. Și pentru a fi și mai sigur, își lăsase și o mustață stufoasă, care îi schimba destul de mult înfățișarea. Ochii săi verzi, însă, nu putuseră fi ascunși, așa că șeful său rise amuzat cînd îi văzuse mustața blondă, spicată cu fire mai arămii, strălucind parcă și mai aprins sub privirile lui de motan înfoiat.

Era a cincea zi de navigație și șlepul intrase deja în zona românească a Dunării, unde, după toate regulile, se aștepta sosirea organelor grănicerești și a vameșilor, pentru a căpăta viza de intrare. Șeful lui Waldy se ținuse de promisiune. Destinația mărfii ce se afla pe șlep era portul Giurgiu, iar cîrmaciul, om hîrșit în toate relele, zîmbise, ușor complice atunci cînd i se comunicase, de către firma la care lucra, că traseul său se prelungește pînă la Giurgiu.

— Asta-i pentru tine, se mulțumi să-i spună lui Waldy care nu comentase în nici un fel atunci cînd cîrmaciul îi adusese la cunoștință noutatea.

Waldy privi șalupa grănicerilor apropiindu-se de vas și, fără să vrea, avu o ușoară strîngere de inimă. Se liniști, însă, imediat. Totul era în regulă și adevărata identitate nu i-o cunoștea nimeni.

După efectuarea formalităților, vasul începu să lunece din nou la vale, motorul diesel duduind abia auzit sub punte. Cîrma fusese încredințată unui pilot român și Waldy îl privea, din cînd în cînd, cu o oarecare curiozitate, hotărît să descopere dacă nu cumva era lucrător de securitate. Cîrmaciul, însă, un austriac guraliv, căruia îi plăcea grozav țuica românească, se întinse la vorbă cu pilotul, găsind imediat subiecte comune de discutat. Cînd au ancorat și pilotul a coborît, Waldy l-a dojenit ușor pe cîrmaci pentru limbuția sa.

— Oi fi tu cine-oi fi, dar pe vasul meu nu-mi spui tu mie cum să mă port ! Nu mă bag în treburile tale, nu te băga nici tu într-ale mele, că, altfel, te ia mama dracului, auzi ? i-o retează scurt cîrmaciul.

O ușoară dușmănie se stîrnise între ei, dar Waldy nu o luă în seamă. Primul lui gînd era să-și vadă de treburile pentru care venise în România.

Știa unde să-l caute pe agentul lor și, ca un catolic fervent, avea foarte exact în memorie, momentele în care un bun creștin nu ar fi lipsit de la oficierea slujbei religioase. Miza mult pe faptul că prezența sa la biserică nu va putea fi interpretată în vreun mod anume, iar posibilitățile de ascundere în acel lăcaș de cult unde se afla lume multă, ar fi fost mult mai bune. Lucrurile chiar așa s-au întîmplat. Waldy, însă, nu prevăzuse și faptul că vor fi foarte puțini bărbați, că pragul bisericii îl călcau, la „slujba Sfîntului Anton" de marți seara, îndeosebi femeile bătrîne și copiii aduși de acestea. Erau și vreo doi bărbați mai în vîrstă, iar Waldy încercă un sentiment de oarecare stinghereală. Se tot întreaba dacă cei de-acolo puteau remarca în vreun fel faptul că era străin.

Se pregătise cu grijă pentru misiunea aceasta, dar nu prevăzuse un singur element ; cum trebuia să se poarte într-o biserică catolică, în care credincioșii sînt de altă naționalitate decît cea germană. Pentru că, în ciuda similitudinii de religie, existau anume nuanțări pe care le sesiză imediat. Nu se lăsă, însă, surprins și, privind atent, căută să se poarte asemănător celor ce intrau în biserică. Își alese un loc mai retras privind spre altarul luminat unde preotul, îmbrăcat în odăjdii aurii, oficia. Waldy părea foarte absorbit de slujbă, dar ochii lui îl căutau cu febrilitate pe paracliser. Îl văzu venind dinspre altar, unde aprinsese cădelnița. Îi urmări silueta și, cînd trecu pe lîngă strana lui, îl întrebă în șoaptă dacă nu are cumva o biblie la îndemînă.

— Am, vino să ți-o dau ! îi spuse cam răstit paracliserul.

Waldy îl urmă și, cînd ajunse la masa pe care se aflau cărțile de rugăciune și lumînările, se opri, se rezemă ușor de ea și, cu un aer absent, spuse ca pentru sine :

— Gilda vă transmite complimente !

— Ci... ?

— Nu vă prea vine să credeți ? ! Gilda, domnule cavaler al „Crucii de fier".

Privirea paracliserului deveni dintr-o dată tăioasă. Îl măsură cu toată atenția pe bărbatul ce-i reamintise numele femeii despre care nu știau prea mulți și de care îl legau atîtea și descoperi imediat în atitudinea, în ținuta individului că nu era localnic.

— Cu ce prilej pe la noi, prin oraș ? rămase încă circumspect paracliserul.

— Poate prin țară ați vrut să întrebați. N-are rost să lungim discuția acum. Unde și cînd putem discuta în liniște ?

— Aici. Rămîneți pînă pleacă toți și vom sta liniștiți de vorbă.

Paracliserul era să facă apoplexie cînd a auzit că toată activitatea lui fusese controlată de organele de securitate românești. Se învîrtea ca un animal rănit în cămăruța de lîngă altar, unde ardea o singură lumină, bine camuflată, și nu putea deloc să se liniștească.

— Îl omor, îl omor ! repeta într-una, și, pe chipul său se întipări umbra unei ure neîmpăcate.

— Pe cine omori, domnule ?

— Pe amărîtul ăla de marinar. Numai el ne-a vîndut.

— N-ai să omori pe nimeni. Altceva vom face. Pentru asta am venit eu aici...

— Dar ești sigur că toate astea sînt adevărate ?

— Hai să ne convingem ! Uite, am aici copia uneia dintre informațiile pe care le-ai trimis cu ultimul transport. Te rog să le citești și să-mi spui dacă îți recunoști „stilul".

Paracliserul luă hîrtia subțire de mătase, pe care Waldy o scosese din ascunzătoarea aflată în brantul cizmei lui

scurte și o despături. Dădu la o parte lespedea din podea și trase afară un dosar gros.

— Pînă colectez noile informații, le păstrez pe cele abia expediate. Îmi verific în acest fel oamenii și nu mă las păcălit. Dar după cîte îmi dau seama am muncit în zadar, ia să vedem...

Răsfoi dosarul cu degete tremurînde, alese o coală de hîrtie și citi. După cîteva fraze se uită pe hîrtia adusă de agentul neamț.

— Mama lor de parșivi, mi-o făcură ! Ai dreptate, omule, m-au păcălit. Dar cum ați aflat toată povestea ?

— Este o chestie pe care nu ți-o pot spune.

— Bine, regulile muncii clandestine. Dar ce facem acum ? !

— Ți-ai pierdut entuziasmul ? ! Ai uitat că putem monta un „double spiel" *, doar n-o să-i lăsăm numai pe ei cu inițiative. Avem și noi nițeluș creier, nu-i așa ?

— Fii, te rog, mai explicit, fiindcă din cauza furiei nu sînt în stare să gîndesc.

— Uite cum vom proceda : dumneata și rețeaua veți continua să „furnizați" informații pe canalul controlat de securitatea românească. În același timp, noi, cît mai repede cu putință, vom deschide o nouă linie de transmitere a informațiilor, de care vei ști numai dumneata. Pe acest canal ne dai informațiile crude, adevărate, dar nu vei încerca să le mistifici pe cele ce ajung în mîna securiștilor decît în măsura în care ai nevoie să-ți acoperi niște surse și niște pătrunderi. Ei au posibilitatea să le verifice la fix și nu trebuie să trezim nici un fel de suspiciuni. Aceasta-i o direcție de muncă. Te controlezi mai atent, caută să-i descoperi pe cei ce se ocupă de tine și, după ce

* Joc dublu (în germană).

le „amesteci" urmele, recrutează-ţi o nouă reţea. Cea pe care o ai în contact este niţeluş cam „prăfuită". Ocupă-te de atragerea unor tineri, a unor oameni care se pot afirma, care vor ocupa în viitor funcţii de conducere. Nu face spionaj numai pentru doi-trei ani. Gîndeşte-te şi la ce va trebui să facem mai încolo, peste o anume perioadă, chiar dacă momentan unii nu-ţi vor aduce informaţii de prea mare valoare. Dealtfel, nici n-am vrea să-i angrenezi prea mult acum, ci numai atît cît au nevoie să se obişnuiască cu munca în clandestinitate. Ei vor constitui rezerva noastră de mîine.

— Bine, şi cu mine cum rămîne ?

— Deocamdată, nici un nor nu se profilează pe cerul dumitale. Rămîi la post, avem mare nevoie de dumneata aici. Cred că poţi să lucrezi fără grijă. Siguri de succes, românii au cam slăbit garda şi este şi interesul lor să lase lucrurile să curgă la vale. De ce să nu recunoaştem, dacă nu prindeam de veste, jucam aşa cum ne cîntau ei, dar acum a venit rîndul nostru. Deci, toată lumea este mulţumită. Dansul continuă, iar la pupitru, cel care dirijează orchestra, eşti dumneata. Cînd vom avea cel mai mic indiciu că te afli în pericol, vom trimite un vas să te ia. Ştii doar că ne apărăm agentura. Şi nici pe dumneata nu te vom lăsa în mîna lupilor...

— Ce mijloc de legătură voi avea pentru a comunica ?

— Îţi vom trimite un radiotelegrafist. Foarte curînd. Este vorba de un transfug, un om pentru care numai banii contează. Nu te priveşte cum şi cînd intră în ţară. Te va găsi el, la timpul potrivit. Să fii foarte atent, să nu-l dai în mîna securiştilor ! După ce luaţi legătura, stabiliţi o ascunzătoare, „un curier mort", cum se spune, unde să-i laşi informaţiile pe care el ni le va transmite. Detaliile le hotărîţi împreună. Prin el ne comunici totul. Pentru

astăzi, gata ! Verifică dacă nu avem vreo „coadă", deși nu cred să fi remarcat cineva prezența mea aici. Am impresia că i-a cam adormit succesul pe adversarii noștri.

Waldy avea oarecare dreptate, dar numai în ceea ce-l privea pe maior. Dinescu se lăsase oarecum îmbătat de succes, Moraru, însă, nu era tipul de om care să lase lucrurile să-i scape printre degete. Așa cum îl învățase viața, munca de securitate nu e o simplă situație statistică, în care, odată „bilanțul" realizat, socotelile s-au și încheiat. Uneori, dar mai ales atunci cînd nu stăpînești suficient lucrurile, cînd nu le urmărești cum trebuie și le lași să curgă de la sine, succesul se poate transforma în opusul lui.

Moraru aflase, mai mult întîmplător, de venirea marinarului străin, de care cîrmaciul se cam plînsese la un pahar de țuică, față de pilotul care-i condusese vasul de la Turnu-Severin. Lucrul era cu atît mai curios cu cît, rareori, marinarii se bîrfesc. Viața destul de aspră îi unește, făcînd din membrii unui echipaj, mai ales cînd acesta nu e prea numeros, adevărați frați. Austriacul îl sedusese, și atît. Nu mai spusese nici un cuvînt în plus. Pentru Moraru, fire profundă și perspicace, a fost însă, un element pe care nu-l putea neglija. Din păcate aflase despre marinar după ce vasul „Irene" plecase din Giurgiu. Cu toate că nu mai putea face nimic, nu uită acest lucru. Dinescu îl cam luase peste picior în felul său zeflemitor, zicîndu-i că a început și el să găsească noi spioni, la fel ca „exaltatul" acela de Avrămuț. Dar Vasile Moraru, colțos, îi răspunse caustic, nerămînîndu-i dator.

Bănuielile locotenentului se întețiră cînd află de la Palade că acesta îl zărise pe Waldy pe cheiul Dunării, la Viena.

— Are omul voie să se plimbe pe unde vrea, chiar și la Viena, nea Palade, a căutat să-l stîrnească Moraru.

— Că are voie, nimic de zis, dar cum îl știu eu, și am pretenția că îl cunosc destul de bine, nu-l prea văd umblînd îmbrăcat ca un simplu marinar.

— Poate căuta niscai acoliți, pe la Viena ?

— Poate. Eu numai v-am zis, mai ales că, după ce a sesizat că l-am observat, a dispărut imediat. Îmi pare rău că n-am știut pe ce vas era că mai aflam și altele. L-am zărit abia la plecare, că nu-l lăsam așa, continuă Palade, care prinsese parcă gust de muncă conspirativă.

— Cred că ai putea să mai afli cîte ceva în rîndul marinarilor și cu alte ocazii.

— Nu știu dacă-i bine. Vedeți, în lumea noastră, a marinarilor, trebuie să-ți cîntărești fiecare gest, fiindcă oamenii sînt foarte atenți, suspicioși din te miri ce. Or, dacă aș încerca să întreb despre fapte petrecute cu luni în urmă, n-aș face altceva decît să trezesc neîncredere și nemții au urechea cam lungă...

— Nea Palade, era să fac o greșeală, dar uite că m-ai ajutat. Zici bine matale. Vom găsi noi, pînă la urmă, un mijloc ca să ne verificăm bănuielile.

Palade îi mai descrise odată înfățișarea lui Waldy, pe care Moraru o notă, cuvînt cu cuvînt, în carnetul său cu scoarțe albastre, hotărît să facă investigații complete. Dacă Waldy făsuse văzut la Viena, era posibil să fi fost și la Giurgiu, își făcu Vasile socoteala. Nu cumva marinarul acela străin, care venise cu șlepul austriac, o fi fost tocmai omul lui Palade ?

Raționamentul era destul de exact, dar lui Moraru i-au trebuit cîteva zile să stabilească acest lucru. Dinescu iarăși nu a vrut să audă de așa ceva, iar în port sau prin alte locuri pe unde, de regulă, umblau marinarii străini, n-a dat de nici unul care să semene cu individul descris de Palade. Cineva își amintise doar de unul înalt, blond, care plecase seara cu Veta, fata lui Boșog, zlătarul, și

Moraru a pierdut destulă vreme căutînd-o. Țiganca, frumoasă, zdravănă, ce-și purta cu fală sînii mari, îl privi cu obrăznicie pe ofițer și, mai-mai să-l spurce cînd o întrebă dacă cunoscuse vreun marinar străin.

— Da' ce, conașule, n-am voie să merg cu cine-mi place ?! Uite, dacă vreau, merg și cu matale, acum, na!

— Măi, femeie, nu mă interesează pe mine de cine-ți place, ci de străinul ăsta aș vrea să-mi vorbești.

— Ce să-ți vorbesc, conașule, că atît am făcut, i-am luat banii și mi-am văzut de treabă...

Moraru n-a mai continuat discuția. Era sigur că un agent străin nu și-ar fi căutat o astfel de „acoperire".

Ca să-și poată continua investigația, îi trebuia aprobarea șefului său. Alese un moment prielnic și se duse direct la comandantul unității : colonelul Sandu, potolit cum era, îl ascultă atent.

— Ce rezolvăm dacă stabilim o anumită asemănare între străin și Waldy ?

— Nu vă supărați, tovarășe colonel, dar eu cred că ar fi un cîștig destul de mare. În primul rînd, că Waldy, dacă a venit, n-a venit ca un turist oarecare, apoi, prezența lui aici nu ar fi o confirmare a teoriei „exaltatului de Avrămuț", cum atît de plastic se exprimă tovarășul maior Dinescu ? Dar fiindcă veni vorba, care mai este situația cu descoperirea ucigașului Laviniei ? Vă întreb pe dumneavoastră, fiindcă pe Eugen îmi este destul de greu...

— Ai schimbat vorba. Să-ți răspund în sens invers ordinii alese de tine, la problemele pe care le-ai raportat. Nimic pînă acum. Stilul acela, cam „americănesc", i-a derutat pe mulți. Ipoteze și ipoteze, fără acoperire în practică. Se ocupă în continuare, tovarășii de la miliția Capitalei. Poate o să aflăm noutăți. Cît despre cîștigul realizat, cum zici dumneata, află tot, caută, convinge-te, stabilește adevărata situație, fiindcă și o simplă bănuială

poate naşte atîtea necunoscute. Nu-i putem lăsa pe spioni să vină şi să facă ce vor, de parcă ar intra într-un sat fără câini. Dacă vei reuşi ceva, bravo ţie, iar dacă ai făcut o deplasare în gol, n-am să mă supăr. Nu mi-am permis niciodată să adresez mustrări unui om care munceşte, care vrea să afle adevărul. De fapt, aceasta este menirea noastră, a ofiţerilor de securitate, să căutăm acolo unde alţii se aşteaptă mai puţin. Mie mi se pare că am cam îmbătrînit. Voi, cîrlanii ăştia; simţiţi mai repede apropierea lupului. Şi Avrămuţ, şi tu veniţi cu noutăţi şi puneţi oamenii pe drumuri. Cum vreţi să vă aprobe Dinescu aşa ceva ? mai spusese zîmbind, Sandu, şi îi făcu semn că poate pleca.

Moraru ieşi şi chiar în după amiaza aceea se duse la Turnu Severin. Discută atent cu fiecare dintre cei care participaseră la revizia vaselor străine intrate în apele româneşti. Unul dintre ofiţerii grăniceri şi-a amintit foarte bine că văzuse printre marinarii străini, care intraseră în ţară, pe la punctul de control al trecerii frontierei, şi pe cel care semăna cu omul descris de Moraru. Marinarul purta, însă, o mustaţă „pe oală", lucru cam neobişnuit la un neamţ...

Într-un fel anume bănuielile lui se confirmau. „Ei, dacă s-a învăţat ursul la miere, mai vine el, gîndi Moraru. Important este acum să aflăm de ce a venit..."

Ninsese şi viscolise mult în ajun. Peste noapte, vremea se mai liniştise şi fulgii mari şi grei acoperiseră pămîntul cu o mantie pufoasă, ca de basm. Era ger, dar, fiindcă nu mai bătea vîntul, plimbarea era o adevărată plăcere.

Avrămuţ nu se mai întîlnise cu Claudia de mai bine de o săptămînă. Vorbiseră doar la telefon. Femeia îl ru-

gase să vină pe la ea sau măcar să se întîlnească, preț de cîteva clipe în oraș. O refuzase, pur și simplu, din lipsă de timp. Acțiunea la care lucra îl solicita enorm de mult, îi impunea pregătirea atentă a fiecărei situații. Cum el niciodată nu-și permisese să facă ceva în fugă, în toată această perioadă nu ieșise decît arareori în oraș. În seara aceea, tabloul feeric al iernii îl îndemna totuși, și o sună pe Claudia.

— Oh, Eugen, cît te-am așteptat ! Speram că ai să-mi dai un semn de viață, cît de mic. Nici nu-mi vine să cred că vrei să ne întîlnim. Vin numaidecît !

Se plimbară pe sub castanii de pe Șoseaua Kisselef. Claudia se oprea sub fiecare lampă și privea creguțele acoperite de zăpadă ce i se păreau că au crescut concentric, avînd ca singur punct de sprijin lumina becului ce descompunea albul irizat al zăpezii în mii de licurici. Avrămuț se amuza de jocul ei, o privea încîntat și își spunea că femeia aceasta nu își pierduse, de tot, sufletul de copil. Se bucura de bucuria ei și zîmbea lăsîndu-se atras de veselia ei sinceră.

Orice ochi atent ar fi observat cît de îndrăgostită era Claudia și ce bucuroasă era pentru aceasta. Bucuria ei izvora nu numai din frumusețea serii petrecută cu bărbatul dorit ci mai ales, din acea încîntare pe care ți-o dă apropierea de ființa iubită. Nimeni și nimic nu mai exista pentru ea. Avrămuț nu sesiza aceste lucruri, nu pentru că nu ar fi avut puterea de a le înțelege, ci pentru că, fiind vorba de el, era incapabil să aprecieze cît de tulburătoare era prezența lui pentru Claudia. Nu-i plăcea să fie socotit un cuceritor de fuste, dar nici un bun cunoscător al sufletului femeilor nu era. Apoi, în adîncul cugetului lui, luminile și umbrele în care se înscria conturul de om al Claudiei se zbăteau într-un dans amețitor, purtîndu-l din

culmea speranței în văgăuna îndoielii. Se hotărîse să lămurească rapid lucrurile, dar ceva îl oprea, îl da înapoi. Nu lipsa curajului. Nu faptul că ar fi putut să pună mai presus de datorie sentimentele, ci rugămintea mută din ochii femeii, suferința pe care o citea pe chipul ei, ce devenea, dintr-o dată, foarte trist, cînd simțea că se pregătea să deschidă o astfel de discuție.

Nu știa despre ce anume ar fi trebuit să vorbească cu ea, deoarece nu avea conturate precis acele elemente de care trebuia să țină seama, dar era convins că erau lucruri ce se cereau, cît de curînd lămurite.

Merseră mult, alene, ascultînd cum le scîrțîe zăpada sub pași, privind formele ciudate ce le descriau pe cerul întunecat copacii plini de nea. Abia tîrziu, cînd răsări luna, au luat-o către casă.

Comandorul îi urmărise un timp, fără ca ei să prindă de veste. Cînd se convinse că vor zăbovi destul de mult, se îndreptă grăbit spre garsoniera Claudiei. Pîndi în apropierea intrării pînă cînd în hol nu mai era nimeni, chemă liftul, se strecură grăbit prin ușa grea, de fier forjat, și intră în cabină. Îl puse în mișcare și opri cu un etaj mai jos față de cel la care se afla garsoniera Claudiei. Ieși cu un aer preocupat din lift, și, după ce se convinse că pe scări nu se vedea nici țipenie, urcă treptele la etajul următor. La fel de preocupat se apropie de ușa garsonierei și introduse cheia în broască. Ușa se deschise fără zgomot. De mult, fără știrea Claudiei, își făcuse dubluri la toate cheile din casă.

În holul de la intrare își așeză galoșii pe un ziar, pentru a nu lăsa urme de la zăpada topită, și se dezbrăcă de palton. Scoase din buzunarul de sus al hainei o șurubel-

niță, se apropie de telefon. Se așeză în fotoliu și întoarse aparatul cu placa în sus. Desfăcu cele trei șuruburi și scoase masca de ebonită neagră. Puse receptorul la ureche, formă numărul de la locuința sa, așteptă să audă semnalul și, după aceea desfăcu două din legăturile ce intrau în releu. Refăcu legăturile într-o altă conexiune și așeză totul la loc. Mulțumit se îmbrăcă și plecă, luînd ziarul ud de apa ce se scursese de pe galoși.

Trecu pe la un magazin și își cumpără ceva de mîncare și o sticlă de coniac, după care se îndreptă zorit spre casă. Mergea ca mînat de iele, salută în grabă vecinii care curățau zăpada de pe trotuare, și intră fără să-și mai scuture haina. Telefonul suna ca apucat și comandorul ridică receptorul. La celălalt capăt al firului nu se auzea, însă, nimic. Nici nu se aștepta să audă pe cineva. Telefonul său făcuse apel încă din clipa în care el formase numărul postului, din locuința Claudiei. Ridicînd receptorul, el închidea acum circuitul pe care îl realizase. Putea asculta, fără ca cineva să bănuiască, tot ceea ce se discuta sau se petrecea în garsoniera Claudiei. Făcuse o simplă legătură între două borne, scurt-circuitînd una dintre ele cu masa și, astfel, pătrunsese, în mod invizibil, în intimitatea celor ce se aflau în casă. „Dar dacă nu vin ? !" îi trecu prin minte, întrebarea. Se liniști, încercînd să se convingă singur că nu avea rost să-și facă probleme. Procedeul acesta, foarte simplu și foarte ingenios, îl învățase încă de pe vremea cînd studia a.b.c.-ul spionajului în școala de la Bergendorf. Îl mai aplicase în vreo două situații, dar nu dezvăluise la nimeni (nici celor din legătura sa) posibilitatea folosirii telefonului în aceste scopuri. Ceea ce îl supăra era faptul că cineva, cu mai mult spirit de observație, ar fi înțeles imediat despre ce este vorba și putea reface cu ușurință legăturile normale ale aparatului. De fapt,

și numai un simplu control la circuite ar fi dat prilejul să i se dea de urmă, pentru că, pînă la „desființarea" legăturii, aparatul era scos din uz. Comandorul își propusese să verifice neapărat dacă mai poate avea încredere sau nu în femeie. Nu înțelegea cum de reușise tinerelul acela de ofițer să-i succeadă într-atît capul și să o sustragă influenței sale, pe Claudia, cea atît de ascultătoare, care, pînă atunci, nu ieșise din cuvîntul lui, îndeplinind toate însărcinările pe care i le dăduse, cu precizie și supunere. Într-atît se străduise să-i intre în grații încît lui îi stîrnise un sentiment de greață ideea de a avea relații intime cu ea. Față de această femeie nu nutrea decît gîndurile pe care un meseriaș le încearcă față de uneltele lui, ca și cînd era numai un obiect de care putea dispune cum dorea.

Își potrivi cele trebuincioase la îndemînă, bucuros că, și de astă dată, treburile îi ieșiseră așa cum ar fi vrut. Desfăcu sticla de coniac și așteptă. Ca să-i fie mai ușor, branșă la aparat o cască de ascultare radiofonică, pe care și-o fixă pe cap. Înlătura, în acest fel, și pericolul ca cineva din locuința Claudiei, ridicînd receptorul și ascultînd, să-i audă răsuflarea. Un singur gînd îl cam nemulțumea : dacă va avea nevoie de telefon spurcatul acela de ofițer ? Dar tot el își găsea răspuns, dîndu-și tot felul de încurajări.

Trecuseră mai bine de două ore de cînd aștepta, ca un operator radio, semnalul emisiunii. În clipa în care auzi în cască vocile celor doi tineri ce intraseră în hol, tresări de atîta încordare. Zîmbi satisfăcut, cu răutate, încercînd să le ghicească mișcările, să le intuiască expresia fețelor și se bucura de faptul că știuse să dea dovadă de mai multă viclenie decît ei. Gîndindu-se la Claudia, simți cum îl cuprinde un val de gelozie.

Își turnă un pahar de coniac și îl dădu pe gît cu înghițituri mari lacome. Alcoolul îi arse gîtlejul, ca și cînd ar fi băut venin. Ceea ce simțea el era, însă, veninul ce-i inunda sufletul, auzind vorbele calde ale tinerilor.

— Ceea ce se vede în spatele tău este „Fontana di Trevi", nu-i așa, Claudia ? întrebă Avrămuț, după ce privi cîteva clipe fotografia de pe perete.

— Da, Eugen, este fîntîna îndrăgostiților din Roma, pe unde am avut prilejul să mă plimb și eu cînd eram îndrăgostită de cineva care nu merita un astfel de sentiment.

— Cu ce prilej ?

— Cel mai banal posibil — serviciul meu. Dar nu vreau să-ți povestesc nimic acum. Este o istorie lungă și tristă, cu multe lucruri urîte, murdare, cu o sumedenie de cotloane mizere, în care colcăie șerpii și mizeria umană cea mai abjectă. Este istoria unei mocirle în care m-am bălăcit și eu și din care vreau să mă ajuți să scap, să ies, să mă curăț. Tu mi-ai arătat nu numai fața hîdă a existenței mele, ci și faptul că poți fi și pur, că poți trăi și sărac, dar de zeci de ori mai fericit decît cei ce au o lume la picioarele lor. Îți sînt recunoscătoare pentru toate acestea, pentru tot ceea ce ai adus tu în viața mea. Îți sînt sincer și deplin recunoscătoare, dar, te rog mult, nu-mi cere să-ți povestesc nimic acum, în aceste clipe, în care sufletul meu cîntă de bucurie că sînt cu tine, că pot respira același aer pe care îl respiri și tu, că pot privi ochii tăi, că mă pot bucura de faptul că ești lîngă mine. Te rog ! Ai încredere în mine. Îți voi spune totul, fără să minimalizez ceva, deși sînt atît de multe lucruri de care îmi crapă obrazul de rușine la gîndul că am fost în stare să le fac. Te rog să mă înțelegi, da ?

— Te înțeleg, Claudia, deși nu am măsura foarte exactă a lucrurilor despre care îmi vorbești. Am să aștept și nu uita că nu există pe lume nimic mai frumos decît adevărul. Îți va lua mult timp să te hotărăști ?

— Nu, hotărîrea mea este fermă. Luni dimineață aș vrea să ne întîlnim și să mă sfătuiești cum este mai bine să fac.

— Perfect ! Bine că mi-ai adus aminte de ziua de luni. Pot să dau un telefon de la tine ?

— Te rog !

— Avrămuț ridică receptorul, dar nu auzi nimic în difuzorul acestuia. Așteptă cîteva clipe, bătu în furcă, învîrti discul în speranța că va putea prinde tonul, dar încercările sale rămaseră fără rezultat.

— Ce are telefonul ăsta, al tău ? Se întîmplă des să fie deranjat ?

— Nu prea. Nu-mi amintesc să fi făcut astfel de figuri.

— Oricum, e deranjat. Nu se poate vorbi. Parcă cineva ar fi sunat aici și nu a mai închis telefonul lui... Să-l anunți la deranjamente.

Pentru comandor, timpul parcă se oprise în loc. Totul se învîrtea într-un dans amețitor, ca și cînd încăperea ar fi fost coșul unor călușei de bîlci. Cînd o auzise pe Claudia că era gata să-i povestească totul locotenentului, simțise că moare. Valuri de căldură îi trecură prin tot corpul. Cînd îl auzi și pe ofițer vorbind chiar în urechea sa, îl cuprinsese un și mai mare sentiment de teamă, o frică nebună îi paraliză, pentru o clipă, mintea. Îi simțea parcă brațele puternice încolăcite în jurul gîtului său și senzația de amărăciune pe care i-o lăsase coniacul îi înecă și mai mult bojocii. „Ei, fetițo, ți-ai semnat sentința de condamnare la moarte ! De-acum ești un cadavru ambu-

lant," își zise comandorul aprig, strîngînd pumnii mari, aspri, felicitîndu-se, încă o dată, că avusese ideea să-i asculte. Gîndul că nu ar fi aflat la vreme, că nu ar mai fi putut să le contracareze acțiunea în vreun fel, îl încrîncena, îl făcea să-și piardă firîma de răsuflare. Se și vedea cu mîinile prinse în cătușe, sub privirile necruțătoare ale lui Avrămuț, și imaginea aceea îi îngheță sufletul și mai mult.

— Tovarășe locotenent, sînteți chemat la Spitalul de urgență. Este un accident în legătură cu cineva care spune că vă cunoaște, o femeie pe nume Claudia sau, cam așa ceva, îi raportă subofițerul, de serviciu.

— Cînd ? Cine a dat telefon ? se repezi Avrămuț cu întrebările.

— Acum vreo jumătate de oră sau mai bine, oricum nu prea de mult. Am vorbit cu medicul de gardă. Femeia se află într-o stare foarte gravă și vrea să stea de vorbă cu dumneavoastră. Spunea să vă grăbiți, că nu știe dacă o mai prindeți în viață.

N-a mai așteptat nici o clipă. Ultimele cuvinte ale subofițerului le auzi cînd, deja, coborîse prima îndoitură a scărilor. Ieși ca o vijelie și se opri pe scaunul din dreapta al mașinii de serviciu. Șoferul, un bărbat cam cîrcotaș, ar fi vrut să spună ceva, dar, privindu-i expresia feței, renunță. Chipul ofițerului nu prevestea nimic bun și, fără să mai fie nevoie de vreo explicație, demară scurt, atît de brusc, încît mașina derapă puțin pe zăpada înghețată.

— La Spitalul de urgență, zise Avrămuț fără să întoarcă privirea, și șoferul se uită și mai curios la ofițer, în ochii căruia parcă sclipeau două lacrimi. Apoi, rușinat de faptul că încerca să zgîndăre dureri, își văzu de volan

și conduse cu rapiditate. Trase la peronul spitalului și Avrămuț, mai mult sărind, intră ca o vijelie pe ușa batantă.

— Cu doctorul Manta, vă rog !

Un tînăr îmbrăcat în halat alb, înalt, slăbuț, veni repede spre el, îi întinse mîna și îl zori.

— Credeam că nu mai veniți odată. Numai un miracol o mai ține în viață.

— Este conștientă ? Poate vorbi ?

— Privirea ei spune că înțelege ceea ce o întrebăm, dar nu poate vorbi. Are o fractură deschisă la cap, care se pare că i-a atins centrul vorbirii.

— Cum ați știut să mă anunțați pe mine ?

— În clipa în care cădea sub roțile autobuzului, a strigat „Eugen Avrămuț, la securitate". Cineva dintre cei care au însoțit-o ne-a spus acest lucru și așa v-am găsit. Vă este cumva...

— Rudă, nu. Dar această femeie a fost victima unei tentative de asasinat, nu se putu stăpîni locotenentul, și intră în salon.

Pe patul alb, strălucitor de alb, Avrămuț zări chipul palid al femeii răsărind dintre bandaje. Ținea ochii închiși, dar, de cum simți prezența cuiva în cameră, îi deschise mari, neființe de mari chiar. După un vizibil efort, îl recunoscu pe Eugen. Un zîmbet cald i se așternu pe chip. Mișcă ușor vîrfurile degetelor, chemîndu-l. Acesta se apropie și îi luă palma între ale sale, dorind parcă să-i dea ceva din puterea lui. Claudia deschise din nou ochii, și înainte ca viața să zboare asemeni unui abur, din trupul istovit de atîta suferință, reuși să rostească abia auzit :

— Caută, aici, la... numai atît, însă, și întinse ușor mîna stîngă.

Avrămuț înghiți nodul amar adunat în gît, încercînd să-și stăpînească slăbiciunea ce-i înmuia picioarele. Era pentru a doua oară, în decurs doar de cîteva luni, cînd o altă ființă, destul de apropiată, îi murea sub ochi, fără să o poată ajuta cu ceva. Și, dintr-o dată, retrăi clipa aceea tragică, în care simțise zvîcnind trupul Lavinici sub izbitura glonțului, cînd văzuse floarea roșie a morții întipărindu-se pe albul rochiei de mireasă, același alb imaculat în care era învești mîntată, acum, Claudia.

Ofițerul mai rămase lîngă patul Claudiei cîteva minute singur. Îi atinse ușor fața ce nu se răcise încă și încercă să-i desfacă degetele, amintindu-și de gestul și de vorbele Claudiei. În pumnul strîns al femeii găsi o batistă micuță, brodată cu flori mov, pe care, fără să vrea o duse la buze. Purta mirosul parfumului Claudiei amărui, parfum discret de mimoze și Avrămuț o strecură în buzunarul de la piept, ca pe o amintire dragă, uitînd, pe moment de alte semnificații, ce le-ar fi putut avea acest lucru, în fond atît de neînsemnat.

Eugen o sprijini pe bătrînica al cărei port luminos o arăta venită din nordul Moldovei, ținînd-o cu brațul său puternic. Nu mai plîngea. Bătrîna se uita tăcută la grămada de pămînt proaspăt întors ce arăta ca o rană pe zăpada albă.

— De-ar fi rămas acasă, maică, nu s-ar fi prăpădit așa tînără prin streini. Ei, om fi fost săraci și nevoiași... Dumnezeu s-o ierte ! Ce-o greșit mamă, de-o murit așa de năpraznic ?

— N-a greșit nimic, măicuță. N-a greșit nimic. A fost un om bun și, chiar dacă a fost printre străini, și-a păstrat sufletul curat. Eu am cunoscut-o...

Bătrînica nu răspunse, dar pe chipul ei încreţit şi trist trecu o rază de zîmbet, ca într-o străfulgerare a soarelui printre norii zdrenţuiţi de furtună.

Avrămuţ se îngrijise de funeraliile Claudiei, dar nu scăpase din vedere nici mersul anchetei accidentului de circulaţie, căruia îi căzuse victimă. Şoferul de pe autobuz, un tînăr serios, susţinea că văzuse cum, din învîrtejirea de lume, un bărbat o împinsese pe femeie, sub roţile maşinii. Nu o făcea ca să se disculpe, pentru că el era absolut nevinovat de cele întîmplate, nu i se putea reţine nimic în sarcină şi procurorul dăduse ordonanţă de încetare a urmăririi penale. Era evidentă nevinovăţia sa, dar la fel de vizibilă era şi indignarea, înverşunarea cu care susţinea că-l văzuse pe cel ce aruncase femeia sub roţi, ca să nu poată fi luată în seamă. Nimeni altcineva, însă, nu mai observase ceva deosebit şi ca urmare, nici organele de anchetă nu reţinură acest fapt.

Avrămuţ, numai auzind de acest lucru, îl trată cu toată seriozitatea. Îl căută pe şofer şi stătu cu el, de vorbă, îndelung. Tînărul văzînd că totuşi nu se trece uşor peste cele relatate în declaraţia anterioară, îi povesti un amănunt, care lui i se păruse destul de semnificativ, dar pe care nu-l mai amintise, deoarece văzuse că nu prea i se iau de bune cele spuse. El îi atrăsese atenţia că din poziţia în care femeia ajunsese să fie lovită de maşină se putea deduce şi faptul că s-ar fi apărat de individul căruia el îi zărise o clipă silueta, înainte de a dispare în mulţimea de pe stradă. Această ipoteză era mai verosimilă decît că neatentă, datorită gheţii, femeia ar fi alunecat, aşa cum se concluzionase la primele cercetări.

Totodată, Avrămuţ obţinuse ordinul de percheziţie, necesar cercetării amănunţite a locuinţei Claudiei. Numai

că, înainte ca formalitățile să fie îndeplinite, chiar în clipele cînd femeia se afla la spital, pe patul de moarte, comandorul îndepărta din casă orice urme care ar fi putut conduce organele de anchetă la descoperirea sa.

Avrămuț, împreună cu un alt coleg, asistat de doi martori, vecini de apartament, cercetară cu amănunțire totul, dar eforturile lor se dovediră zadarnice. Avrămuț, însă, nu se împăca cu situația. Simțea că undeva trebuie să fie ceva, să existe o cît de mică urmă. Nu-și explica de ce criminalul o ucisese tocmai în ziua în care femeia se hotărîse să vină și să declare totul. „Trebuie să găsesc explicația acestui lucru și asta, aici, în casă. Aici!", se încăpățînă ofițerul și, spre disperarea colegului său și a martorilor, reluă căutarea.

Își aduse aminte de faptul că telefonul nu funcționase sîmbătă seara și, pe loc, înțelese că trebuie să fie ceva legat de el. Luă din trusă o lupă puternică și privi, ferindu-se să atingă cu degetele neprotejate ebonita telefonului. Observă cîteva zgîrieturi foarte fine pe metalul șuruburilor. Le cercetă atent. Se părea că urmele erau foarte recente. Înainte de a desface placa aparatului, trecu pensula cu praf gălbui pentru relevarea urmelor papilare, deși era sigur că încearcă inutil să găsească amprente acolo unde lucrase un spion, ce se dovedea foarte abil și cu experiență. Așa cum se aștepta, nu găsi nici o amprentă, dar, din așezarea firișoarelor de praf gălbui pe ebonita ce păstra încă magnetizarea realizată prin frecarea cîrpii cu care comandorul șterse aparatul, Avrămuț înțelese că operațiunea de înlăturare a urmelor avusese loc nu de prea multă vreme.

Desfăcu cu multă grijă placa aparatului, protejînd vîrful șurubelniței, astfel ca să nu apară noi urme, și examină legăturile din interior. După îndoiturile conduc-

torilor își imaginâ cum se realizase închiderea circuitului ce i-a permis comandorului să asculte discuția lor. „Este singura explicație posibilă a faptului că sîmbătă seara nu a funcționat telefonul", își zise, amărît că nu încercase în timp util să rezolve situația. Nu se gîndise atunci la un asemenea lucru și acum era foarte necăjit că lăsase să-i scape unul dintre momentele foarte importante, a cărui semnificație depășea, în condițiile în care Claudia dispăruse, orice posibilitate de recuperare.

„Deci, Claudia, despre astfel de lucruri voia să-mi vorbească" încheie ofițerul. Iar după ce înțelese cum funcționase telefonul ca „microfon", își dăduse seama de unde aflase asasinul despre hotărîrea ei de a face totul cunoscut...

„Asasinul a fost tot timpul lîngă noi. Legătura dintre el și noi era Claudia. Distrugînd-o, el își păstrează avantajul inițial, rămîne necunoscut și continuă să acționeze, mizînd pe faptul că noi încă bîjbîim ca și mai înainte", își încheie Avrămuț raportul, prin care prezenta rezultatele investigației sale cu privire la moartea Claudiei.

Eugen păstra batista, pe care o găsise în pumnul strîns al Claudiei, ca pe o amintire. Se gîndise, însă, tot mai mult la ceea ce ar fi putut să-i „comunice" Claudia prin acel obiect, la semnificațiile pe care le-ar fi putut descoperi în ultimele ei cuvinte. Pe albul vaporos al mătăsii erau brodate cu mov cîteva flori de miozotis și tînărul le privise de nenumărate ori, încercînd să adune din ele și din cele două vorbe mesajul Claudiei. Nu crezuse nici un moment că tînăra femeie păstrase batista acolo, pe patul de spital, numai pentru simplul motiv că era frumoasă,

ei, mai ales, că ar fi vrut să-i comunice ceva prin intermediul ei. Nu avusese vreme să-și realizeze gîndul, iar Avrămuț știa că nu avea voie să nu țină seamă de acest mesaj venit parcă de dincolo de mormînt.

Consultase mai multe vînzătoare de la cîteva magazine centrale de galanterie pentru femei, întrebase la cîteva ateliere de broderii, dar toate îi spuseseră, cu multă siguranță, că batista, atît după materialul folosit, cît și după modul de executare a lucrăturii, era de proveniență străină. Nu puteau preciza, însă, care ar fi fost țara de unde ar fi fost adusă. Avrămuț făcu, însă, o legătură logică între batistă și ocupația Claudiei. Cunoscînd că lucrase ca stewardesă pe liniile românești internaționale, desfășură unele investigații în rîndul colegilor. Aflase, cu acest prilej și din analiza zborurilor efectuate în ultimii doi ani că marea majoritate a deplasărilor le făcuse la Roma, și asta mai mult la cererea ei. Rareori pleca și în alte direcții. Fusese nu numai dorința ei, ci și un mod de lucru impus de serviciul de resort al companiei românești. Abia anul acesta urma să se redistribuie echipajele pe alte rute. Deci, concluzia era că în această direcție trebuia căutată semnificația mesajului transmis de Claudia.

Ofițerul nu renunță, însă, și discută mai în amănuntime cu o fostă colegă a Claudiei, care încă zbura pe cursa de Roma. Aceasta îi povestise de obiceiul echipajului, dar, mai ales, al Claudiei, de a-i duce lui Giullio cîte un pachet de țigări „Mărășești", de obișnuința ei de a-și petrece singură, în orașul italian, timpul pînă la revenirea în țară. La început, îi propusese de cîteva ori să se ducă împreună la plimbare sau după tîrguieli, dar Claudia o refuzase politicos. Mai aflase și alte amănunte : despre legătura Claudiei cu Iugulescu, pilotul doi de pe cursa de Paris, cu care trăise o vreme și care o părăsise pentru

o alta, apoi despre faptul că, în ciuda animozității ce le-o stîrnea unor colege, se bucura de simpatia tuturor pentru felul ei deschis și gata de a ajuta la nevoie.

— Ai văzut vreodată această batistă la ea ? întrebă Eugen.

— De mai multe ori. Am și eu cîteva la fel, numai nuanța culorii broderiei diferă. Le-am cumpărat amîndouă de la un mic magazin chiar din Roma.

Avrămuț își lămurise proveniența batistei și, totodată, trase concluzia că femeia aceea, deși muribundă, reușise să-i indice tocmai direcția în care să caute — Roma.

„Să fie, oare, singurul element al mesajului ?" se întreba privind batista. Stătea la birou și o răsucea între degete, gîndindu-se cît de năpraznic murise și această tînără. În încăpere intră Moraru, care, văzîndu-l adîncit în gînduri, nu spuse nimic. Dar, imediat după el, își făcu apariția și maiorul Dinescu.

— Ce faci, locotenente ? îl împunse cu întrebarea și zări batista în mîna lui Avrămuț. Un nod i se urcă în gît. O batistă asemănătoare văzuse la Claudia și numai gîndul că acea femeie ar fi putut exista și în viața lui Avrămuț îl înnebunea, îl făcea să-și piardă liniștea.

Eugen nu răspunse. Continuă să mototolească mătăsea ușor foșnitoare de parcă nici n-ar fi auzit întrebarea. Maiorul se apropie, luă batista dintre degetele lui Avrămuț, o privi și, dintr-un impuls, o mirosi. Un slab parfum de mimoze îi umplu nările. Simți că se năruie, că ceva, acolo, în adîncul sufletului său, se rupe, că îi explodează inima. În minte îi năvăli, ca un șoc, imaginea acelei femei care trecuse prin existența lui ca un meteor, mirosul pielii ei, care păstra mireasma aceea de mimoze.

— De unde o ai ? întrebă, ușor gîtuit de emoție, maiorul.

— Este o problemă care mă privește personal, tovarășe maior.

— Dar eu vreau să știu exact de unde o ai. Funcția îmi conferă acest drept.

— Poate. Dar și eu am drepturile mele, chiar dacă pentru îndeplinirea misiunii, cînd și cînd, mai vin pe aici, prin Giurgiu. Credeam că am lămurit, o dată pentru totdeauna problema subordonării.

Avrămuț ar mai fi continuat discuția, dar îi displăcea tonul poruncitor al maiorului. Nici acesta nu-l slăbi însă și, ca să încheie, îi răspunse :

— Mi-a dat-o o prietenă...

— Cum o cheamă ?

— Claudia. Dar de ce ?

Maiorul nu mai răspunse și ieși din încăpere. Îl înneca durerea ce o simțea în suflet, îi întuneca privirea ura ce o simțea, crescînd, ca o ciupercă în suflet, împotriva locotenentului.

— Ce-i cu omul ? întrebă Avrămuț, care sesizase schimbarea din atitudinea lui Dinescu. Nu știu ce să mai creadă. Apoi, realiză că acesta ar fi putut să o cunoască pe Claudia, care ar fi aflat de la el situația privind ce-a de-a doua rețea de spionaj, și de aici informația ajunsese unde trebuia. Sesiză imediat legătura. Nu a mers mai departe cu gîndul, aproape speriat de consecințele posibile. Își zise chiar că a exagerat, neștiind, însă, cît de adevărate erau toate supozițiile sale.

Gînditor, aspiră și el parfumul batistei, imitînd gestul maiorului, și descoperi că trupul Claudiei purta aceeași mireasmă discretă. „Este mai mult ca sigur că a cunoscut-o. Trebuie să raportez situația asta. Dar ce spunea Claudia că folosește ? A, da mimoze. Mimoze ? Oare nu ar fi aceasta

o altă semnificație a mesajului ? Mimoze. Ia să vedem ce ne poate sugera acest cuvînt ?

— Ce-ți spune ție cuvîntul mimoze, Vasile ?

— Știu și eu, acela de femeie frumoasă, plimbare prin parc, primăvară...

— Vasile dragă, tu ai o fire de poet.

— Ie-te, dom'le, și eu nici nu știam.

Bila roșie

— Locotenente, dă-i drumu'! Te rog, însă, să fii cît mai concis, pentru că la două am o ședință la Capitală, spuse, așezîndu-se mai bine în scaun, colonelul Danciu.

— Tovarășe colonel, ceea ce părea o simplă ipoteză, o idee de lucru, în urma ultimelor evenimente, prinde contur, capătă „carne", cum se spune. Primul element care pledează pentru aceasta. Claudia Buciceanu, stewardesă, era curierul ce asigura legătura între cea de a doua rețea și centrala de spionaj.

— Adică ?

— Femeia primea mesajele și le asigura scoaterea din țară cu prilejul curselor ce le efectua.

— Cei de la vamă și cei de la aeroport, ce zic ?

— Nu prea au ce să spună, fiindcă, după ce am efectuat un experiment, pentru care v-am cerut aprobarea, n-au mai prea avut cuvinte. Controlul vamal se făcea de multe ori superficial, mai ales la cei pe care funcționarii de acolo îi cunoșteau, și le mai aduc cîte un pachet de țigări, cîte o sticlă de parfum...

— Cum se transmiteau informațiile, ai stabilit ?

— Microfilmele erau ascunse într-un pachet de țigări „Mărășești".

— Ai stabilit exact ?

— Cu destulă precizie cei din echipajul de Roma obișnuiau să ducă cel puțin cîte un pachet pentru un anume Giovani, șofer pe autoscara aeroportului Fiumicino. Îi aduceau oamenii, dar, cîteodată, mai și uitau. Claudia, însă, femeia de care vorbim, n-a uitat niciodată. Cei din echipaj chiar o tachinau spunîndu-i că s-a îndrăgostit de italian.

— E un indiciu. Și în sens invers ?

— Am un element, dar în lipsă de dovezi lucrurile rămîn la o simplă bănuială : Una dintre colegele „curierei" a văzut, cu ocazia unei curse, la întoarcere, un pachet, nu prea voluminos, dar în care părea să fie ceva costisitor. Firesc, a întrebat-o ce a cumpărat și cît a plătit la vamă. Claudia s-a cam fistîcit și a schimbat discuția. Lucrul era cam neobișnuit pentru ea, care, de cele mai multe ori, își expunea și desuu-rile pe care le tîrguia la Roma.

— Interesant ! Deci, acesta era returul. Care-i situația actuală a femeii ?

— Cam tristă, chiar foarte tristă. A murit și este îngropată, la Belu, de aproape două luni.

— Ce spui ? ! Cum și unde a murit ? !

— Într-un accident de mașină. Dosarul a fost clasat, dar șoferul mi-a mărturisit că a zărit pe cineva făcîndu-i vînt sub roțile autobuzului său.

— Ai exploatat pista aceasta ?

— Da. Atît cît se putea.

— Ai stabilit legăturile femeii, ca să ajungem la cel ce culegea și îi transmitea documentele și datele secrete ?

— I le-am stabilit...

— Și ?

— Sînt o sumedenie de bărbați, iar printre aceștia și eu.

— Zău ? ! se miră colonelul, nevenindu-i să-și creadă urechilor, și, după cîteva clipe, rosti din nou întrebarea.

— Da. Printre legăturile ei mă număr și eu. Femeia m-a abordat și ne-am cunoscut..., și Avrămuț îi povesti condițiile în care se întîlnise cu Claudia, și care, acum, la analiza rece, detașată, a discuției, puneau în evidență existența, în umbră, a unui spion de mare calibru, a unui om care știa să-și mînuiască cu abilitate uneltele.

— De ce crezi că voia femeia să te țină în contact ?

— Femeia voia sau nu voia. Mai degrabă toată afacerea pornea de la acela care stătea în spatele ei. Și eu m-am întrebat mult timp ce urmărea, dar n-am găsit nici o explicație. În ultima vreme, însă, am impresia că am găsit cheia. Vă amintiți că, acum aproape un an, vă raportam că Lavinia a fost ucisă în locul meu, pentru că eu eram cel care susținea existența unei alte „linii" de spionaj, și că acest lucru se aflase de la unul dintre cei care lucrau în caz ? Bănuiesc că cel ce a vorbit unde nu trebuia sau cui nu trebuia este maiorul Dinescu, de la Giurgiu. Mai mult ca sigur, acest om a cunoscut-o pe Claudia și, prin intermediul ei, informația a ajuns la rezidentul ce mînuie toate firele.

— E o ipoteză. Sper că ai noțiunea gravității celor ce le susții, mai ales că ancheta desfășurată de organele de contrainformații nu a stabilit nimic legat de anumite anturaje sau legături dubioase.

— Nu despre anchetă vreau eu să vă raportez. Sînt aproape sigur că dacă am fi avut la îndemînă agenda de telefon a Claudiei...

— Unde-i agenda aceasta ?

— N-a fost găsită. Asasinul, după ce a omorît-o, a percheziționat bine casa. Fusese înaintea noastră acolo, cu numai cîteva ore.

— Deci, individul și-a luat toate măsurile de precauție. Ce altceva ai mai stabilit ?

— Printr-un sistem, pe cît de ingenios, pe atît de simplu, spionul a asistat la discuţia dintre mine şi Claudia. Eu eram oarecum contrariat de anumite aspecte din comportarea ei, dar nu-mi pusesem problema prea serios. Voiam să le lămuresc, totuşi. Se pare că pusesem degetul pe rană. Sincer vorbind, dacă iniţial femeia executase ordinele spionului, cu timpul, se pare, îi cam pierise cheful de a mai juca aşa cum îi cînta el. Tocmai lucrul acesta mi l-a spus, că s-a hotărît să o rupă cu trecutul, şi îmi cerea ajutorul. Totodată, fiind sîmbătă, m-a implorat să am răbdare pînă luni, cînd ea urma să-mi spună totul. Poate că am greşit, dar modul în care m-a rugat, relaţia mea cu ea, faptul că începusem să am încredere în ea m-au determinat să nu forţez nota. Aceasta a fost toată discuţia. Bineînţeles că, auzind-o, spionul n-a mai aşteptat. A ucis-o.

— De ce nu mi-ai raportat toate acestea pînă acum ?

— Pentru simplul motiv că nu aveam încă prea certe lucrurile în minte.

— Şi acum le ai ?

— Da ! Înainte de a muri, Claudia mi-a dat, mai bine zis avea în pumn, o batistă. Nu putea vorbi şi s-a stins în clipa următoare intrării mele în salon, dar, prin intermediul acelei batiste, eu cred că ea mi-a transmis un mesaj.

— Care-i ?

— În parte, l-am raportat. Documentele le transmitea numai la Roma, deşi mai făcea uneori curse şi în alte capitale, apoi că ar trebui să căutăm pe undeva unde putem găsi ceva legat de florile de mimoze sau chiar pe strada cu acest nume. Cred că într-unul din acele locuri se află spionul...

— Ai multă imaginaţie.

— Ce ne-am face fără ea în munca de contraspionaj ?

— Explică-mi, totuși, șarada cu batista.

— Claudia folosea un singur parfum, acela de mimoze. Eu știam acest lucru și, cum unicul obiect care mai amintea acest obicei al ei, era batista, am ajuns la concluzia că...

— Interesant ! Dar la anotimpul în care înfloresc mimozele, nu te-ai gîndit ?

— Am luat în calcul și acest lucru. S-ar putea ca la vară, cînd „Mimoza pudica" va fi plină de flori, să avem surprize.

— Pot să văd batista aceea, Avrămuț ?

— Desigur ! și i-o întinse.

— Acestea, deși sînt brodate cu mov, sînt flori de „Nu mă uita".

— Da, este sigur că sînt flori de miozotis. M-am gîndit și eu la ele, dar...

— Cred că n-ai interpretat în mod complet mesajul. E mai mult ca sigur că ți-a transmis și acest „nu mă uita".

— N-am s-o uit. Ucigașul ei trebuie să mai dea socoteală și pentru o altă crimă...

— Spune-mi, Avrămuț, cum ai de gînd să exploatezi informațiile căpătate prin acest mesaj de care ai amintit ?

— Cu sprijinul tovarășilor din compartimentul de resort, vom supraveghea transporturile aeriene. Claudia îndeplinea funcția de curier al grupului de spioni, deci ar fi normal să se caute o înlocuitoare. Apoi, nu putem exclude posibilitatea ca ei să încerce deschiderea unei alte „linii", de aceea, vom fi „pe față" și în această direcție, mai ales că am convingerea că, pînă acum cel puțin, prin mijloacele controlabile de noi, spionul nu și-a anun-

țat centrul. Am făcut și noi o „mutare" în scopul de a-l determina să acționeze. Echipajul care efectua ruta Roma-Tunis zboară acum pe liniile interne. Dispariția Claudiei îi va alerta și va avea un efect de „bilă roșie".

— Te referi la biliard, nu ?

— Da, lovind, spionul va suporta lovitura.

— Mai departe.

— Voi căuta pe străzile „Mimozelor", „Parfumului", „Batiștei", pe toate celelalte cu nume apropiate sau care ar avea vreo cît de mică legătură și voi stabili cine sau, mai ales, unde ar putea fi oploșit un individ cu un trecut și prezent cam dubioase.

— E un fel de „ac în carul cu fîn".

— Așa este, dar combinăm căutarea și cu celelalte măsuri pe care, cu acordul dumneavoastră, le-am luat. Cei din compartimentul gonio ne vor putea ajuta mult. Așteptăm efectul informațiilor transmise prin rețeaua paracliserului.

— Apropo, ia, din nou, legătura cu Moraru ! Din cîte mi-a spus la telefon, colonelul Sandu are o bănuială cu privire la prezența unui cadru al serviciului de spionaj — cu care ne războim, în România. Vezi la ce concluzii a ajuns el și ține-mă la curent cu mersul cercetărilor. Știu că n-ar trebui să-ți amintesc, dar ai grijă să nu cumva să sperii vinatul ! E încolțit, poate rănit și, nu numai că ar mușca — și s-a văzut cît de rău — dar să nu încerce, și chiar să reușească, să dispară.

Lipsa Claudiei, la zborul făcut de echipaj imediat după moartea ei fusese sesizată de cel care îndeplinea rolul de „căsuță poștală". Omul chiar întrebase ce este cu ea și i se răspunsese că femeia era în concediu medical. Expli-

ca[illegible]ia era mulțumitoare și verosimilă. Dar cînd nici la următoarele curse nu se mai ivi nimic din partea comandorului, faptul declanșă o furtună de întrebări în „Vila cenușie". Specialiștii în problemele estice studiară cu atenție presa românească și a altor țări socialiste pentru a descoperi un cît de mic semn cu privire la vreun proces intentat unui spion, dar nu reușiră să afle nimic. Ascultară cu aceeași grijă emisiunile posturilor de radio, dar, la fel, fără succes. Luară legătura cu serviciile de spionaj aliate lor, dar nici de acolo nu primiră vreo știre. Tăcerea comandorului era un fapt neobișnuit, de natură să nască neliniști, să dea fiori, să ducă la elaborarea unor noi planuri de acțiune, fiindcă nimeni nu îndrăznea să se gîndească, dar măcar să rostească ceva despre posibilitatea căderii rețelei comandorului, ceea ce ar fi însemnat, de fapt, o lovitură foarte grea.

Deși era cam riscant, după o îndelungată deliberare, se hotărî totuși lansarea unui mesaj cifrat. Cu toate că astfel de mesaje ajung la destinatar foarte simplu și direct, pot fi ușor descoperite, se caută febril semnificațiile lor fiindcă și ei știau că aceste emisiuni sînt ascultate și de ofițerii de contraspionaj. Or, prezența unui astfel de mesaj n-ar fi făcut decît să confirme existența unei alte rețele de spionaj. Dar, cum trecuse mai bine de două luni și jumătate, timp în care comandorul nu dăduse nici un semn de viață, și pentru a se stabili situația, rețelei lui, cît mai rapid, se aprobă, în cele din urmă, transmiterea mesajului.

In ciuda unor îndelungi dezbateri, fusese, însă, o hotărîre pripită, deoarece comandorul, mai ales după uciderea Claudiei, „tăcuse" deliberat. Nu vroia să facă nici un fel de „mișcare" care ar fi putut duce în vreun fel la reperarea sa. Înțelesese foarte bine modul în care trebuia să

se comporte, mizînd pe uitare, mai ales că, acum, știa exact că cei cu care se măsurau nu erau nici novici în ale meseriei, nici dispuși să se poarte ca niște funcționari, care la ora 15,00 își așează mînecuțele în cui și se adîncesc în fotoliile de acasă. Deși nu-i făcea nici o plăcere, trebui să recunoască greșita-i apreciere la adresa ofițerilor de securitate români.

Tăcuse. Nu-și contactase nici măcar rețeaua. Bănuia ce reacții va trezi lipsa mesajelor sale, care fuseseră atît de regulate pînă atunci, dar trebuia să accepte riscul. Nu se așteptase, însă, ca cei de „dincolo" să se grăbească într-atît. Înjură amarnic cînd auzi una dintre formulele prin care i se cerea să răspundă centrului, printr-unul din mijloacele obișnuite în munca de spionaj. Adică să trimită o vedere cu un peisaj de vară, dacă lucrurile erau în ordine, sau unul de iarnă, dacă avea necazuri.

„S-au grăbit, tîmpiții ! Ei cred că ăștia sînt niște ageamii, că nu pricep că cineva stă cu urechea ciulită, mai ales că, prin amărîta aia de Claudia, au fost la un pas de mine", bombăni comandorul; pentru prima dată supărat pe stăpînii săi.

Comandorul deplîngea pierderea acestei „unelte", cum o denumise el pe Claudia. Pierdea nu numai femeia, cu care el putea duce de nas orice bărbat, atunci cînd situația o impunea, și cu ajutorul căreia recrutase, deja, trei surse de mare valoare, dar rămăsese și fără „curier". Organizația sa era acum bună, eficientă, cu putere de penetrare, dar izolată, ca într-un vîrf de munte, fără brațe. Nu putea transmite informații și nici primi din exterior, mijloacele necesare muncii de spionaj. Dacă nu rezolva cît mai urgent lucrul acesta, rețeaua se putea sufoca. Deși își dădea seama de situație, nu întrevedea, însă, o simplă soluție de moment, ci urmărea să realizeze o legătură, la

fel de simplă și eficace, așa cum fusese Claudia. Dar nu mai avea nici timp și nici răbdare să pregătească o altă femeie și nici nu știa dacă va mai reuși să găsească o altă tînără inteligentă, dar, în același timp, tot atît de naivă, precum fusese Claudia, pe care o modelase după dorința sa.

Pusese ochii pe ea, de cum o văzuse venind, în ziua aceea, de sfîrșit de vară, de la țară : sfioasă, de o frumusețe ce promitea să înflorească, dornică să simtă pulsul marelui oraș, avidă să aibă cît mai mult. În ochii ei negri, văzuse sclipind scînteile dorinței de a fugi de sărăcie, alături de luminile inteligenței și, încet-încet, reușise să facă în cîțiva ani, din fețișoara curată și naivă o femeie fără scrupule, gata de orice. Nu era numai vina ei sau numai succesul lui, era și urmarea mediului în care trăise. În casa mătușii care o primise veneau o mulțime de bărbați, care reușiseră să o ducă pe tînăra femeiușcă între două cearșafuri și, după cîteva încercări, obișnuința devenise un mod de viață. Și de aici drumul îl croise comandorul. O îndrumase, o ținuse din frîu, o silise să devină stewardesă, pentru că, în planurile sale, acesta era rolul ce i se rezervaze : misiunea de nadă și curier. Și Claudia învățase cu sîrguință totul. Treburile începuseră să meargă atît de bine, încît comandorul nu se preocupă de realizarea unei linii de rezervă. Nimic, nici chiar instinctul său formidabil de spion, nu l-a determinat să țină seama și de o posibilă întorsătură. Este drept, avea încă un mijloc de transmitere rapidă — aparatul de emisie-recepție — dar știa că, în momentul în care ar fi trecut la utilizarea lui sistematică, zilele i-ar fi fost numărate. Nu se hazarda ; își permitea să glumească cu orice, dar mai puțin cu lucrurile care puneau în pericol conspirativitatea și libertatea de mișcare a grupului său

ce care le lua foarte în serios. Comandorul consecvent deprinderilor sale de a nu face nici o mișcare înainte de a judeca foarte bine situația, urmărea acum să realizeze un nou canal de legătură cu centrul. Se gîndise să recruteze un mecanic de întreținere de pe aeroport, căruia să-i încredințeze misiunea de a așeza într-un loc ferit, în fuselajul avionului, un mic conteiner metalic prevăzut cu un magnet, în interiorul căruia se aflau informațiile ce trebuiau să ajungă la destinație. Nu se grăbea, însă, tocmai pentru că vroia să fie sigur că nu va greși. Riscul ar fi fost prea mare.

Temerile comandorului se adeveriseră deși el nu avea de unde să știe acest lucru, iar mesajul codificat, transmis prin intermediul emisiunii postului de radio, trezise bănuiala ofițerilor de securitate ce lucrau la cazul respectiv, și Avrămuț se prezentă din nou la colonelul Danciu, pentru a-i raporta concluziile rezultate din analiza noii situații.

— Am convingerea fermă că cei de „dincolo" au intrat la bănuieli, altfel Gerda nu ar fi cerut cu atîta insistență vești de la Kurt. Deci, concluzia noastră cu privire la sarcinile de „curier" ce-i reveneau Claudiei, s-a adeverit. Spionul poate culege informații, dar nu are mijloace de transmitere. În consecință, își va căuta rapid un mijloc eficace care să-l înlocuiască pe cel pierdut.

— Ți-ai făcut un „inventar" al direcțiilor în care se va îndrepta ?

— Desigur, tovarășe colonel.

— S-auzim.

— Oricît de original ar fi un spion, fiecare rămîne tributar unei anumite mentalități. Spionul nostru se pare că are „un fix", este vorba de rapiditatea transmiterii, deci își va căuta un mijloc asemănător. O logică elemen-

tară ne-ar putea îndemna să gîndim că acum s-ar feri de liniile aeriene, fiindcă locul ar fi prea aproape de foc, determinîndu-ne să căutăm în alte părți.

— De pildă ?

— La căile ferate, vreun funcționar dintr-o întreprindere de comerț exterior, sau chiar vreun străin care să fie legătura serviciului lor de spionaj...

— La un aparat de emisie nu...

— M-am gîndit. Am convingerea că la acest mijloc se va apela în ultimă instanță. E prea „vizibil" și, cel puțin acum, cînd cred că încă ne duc de nas, nu vor ieși în eter.

— Sper că nu aștepți să ne dea spionul de veste cînd și-a atins scopul ? !

— Nu-i vom lăsa nici o șansă ! Să scoată numai botișorul animalul și...

Convins că, în cele din urmă, spionul va fi nevoit să părăsească vizuina, Avrămuț scormonea, căuta printre scorburile în care s-ar fi putut ascunde. Dar, în zadar încercă să găsească vreo urmă, un cît de mic indiciu care să-l conducă la spion, pe străzile ale căror nume fuseseră deduse, pornindu-se de la batista cu parfum de mimoze. Poate pentru Claudia avusese un anume sens, o semnificație, știind despre ce este vorba, dar pentru Avrămuț șarada era încă de nedezlegat. Se frămînta continuu, și mai înciudat de insucces.

Pe una din străzile spre care își îndreptase investigațiile, casele construite între cele două războaie mondiale, sau poate chiar mai înainte, aveau ceva din arhitectura specifică edificiilor care serveau atît ca prăvălie, cît și ca locuință proprietarului. Deși multe dintre fostele magazine

particulare căpătaseră alte destinații, unele își păstraseră profilul sau, mai bine-zis, erau afectate tot comerțului. La început, Avrămuț acordase mai puțină importanță prăvăliilor, dar, peregrinîndu-se prin zonă, la un moment dat, îi atrase atenția un mic magazin în care se perinda destulă lume. Fără să trezească bănuieli, prăvălioara permitea foarte bine acoperirea activității unui spion rezident * fiindcă oamenii cu o asemenea îndeletnicire trebuie să posede libertate de mișcare, să nu fie blocați de o muncă ce-i obligă să stea mai mult în birou, ci să aibă posibilitatea să-și contacteze spionii din subordine, în mod normal, evitînd, astfel, întîlnirile în diverse alte locuri, unde ar fi putut trezi suspiciuni. Acestea au fost motivele care l-au determinat pe Avrămuț să caute bîrlogul spionului într-unul din aceste locuri. Și mai era ceva. După o matură chibzuință, dar, mai ales, după ce verifică atent toate aspectele ce-i puteau releva prezența unei activități conspirative, renunță la magazinele cu produse alimentare. Erau patru la număr și cei care lucrau acolo se dovedeau a fi deasupra oricărei bănuieli. Pe lîngă aceasta, mai existau în zonă două ateliere de croitorie și unul de cizmărie. Acestea prezentau mai multe avantaje pentru desfășurarea unei asemenea activități secrete. Vizitele puteau fi justificate în multe feluri, transmiterea mesajelor, a materialelor s-ar fi realizat mai lesnicios prin schimbul unei haine, a unei perechi de pantaloni dați la ajustat, la călcat, reparat sau cîte alte motive nu justifică prezența unui om într-o croitorie sau într-un atelier de cizmărie ? Dar, nici în aceste locuri Avrămuț nu reuși să descopere ceva care să-i stîrnească interesul.

* Șeful unui grup de spioni, care ține legătura între agenți și centrala de spionaj, prin intermediul căruia se realizează conducerea acestora.

Lucrurile acestea nu se pot stabili într-o zi. Pentru a se descoperi acel „ceva" care să trezească bănuiala că sub masca unei activități obișnuite, se petrec lucruri care intră în competența securității este necesar timp, dar mai ales multă muncă. Este o activitate deloc ușoară pentru că cei ce se ocupă cu astfel de treburi, cu activități ilegale, îndreptate împotriva țării, își iau toate măsurile pentru a nu fi descoperiți, pentru a nu lăsa „urme" care să ducă la dezvăluirea acțiunilor lor. Tocmai de aceea, Avrămuț cercetase dacă nu cumva în ateliere, în celelalte prăvălii din zona respectivă nu se oploșise sub o mască foarte inofensivă, un spion. O făcuse, însă, cu toată discreția, știind că cea mai mică greșeală putea duce la alertarea spionului, și atunci treburile s-ar fi complicat și mai mult. Nu scăpase din vedere nici faptul că, așa cum reieșea din analiza evenimentelor anterioare, spionul îl cunoștea destul de bine și era clar că doar prezența lui în zona respectivă l-ar fi alertat. Spionul avea acest avantaj de netăgăduit asupra ofițerului.

Eugen își făcuse tot felul de planuri, dar nevoia de a se consulta și cu colonelul Danciu, de a-i cere sprijinul se vădea tot mai acută.

— N-am pe nimeni acum să-ți dau în sprijin, Avrămuț. Am să vorbesc, însă, cu Sandu și poate îl detașează, pentru cîtva timp, pe Moraru. Ce zici ?

— Ar fi foarte bine...

Moraru avu, însă, niște obiecții justificate. El sesizase o anumită schimbare în comportarea paracliserului, mai ales în grija de a se verifica permanent, de a încerca să încurce cît mai mult urmele. Pentru Moraru fusese de-ajuns. Înțelesese că paracliserul nu mai era străin de faptul că activitatea sa era controlată de organele de

securitate și raportase lucrul acesta maiorului Dinescu. Din nou, maiorul puse sub semnul îndoielii argumentele aduse de ofiter, poate și pentru motivul că o astfel de situație îi îngreuia, într-un anume fel, viața, obligîndu-l să iasă mai mult din birou și să pregătească noi acțiuni.

Dar Avrămuț nu se lăsase deloc convins de obiecțiile lui Moraru demonstrîndu-i că era și în interesul lui să slăbească, cît de cît, măsurile de supraveghere a paraclisierului, tocmai pentru a-i crea acestuia impresia că, organele noastre știind cu ce se ocupă, nu-i mai acordă vreo importanță.

— Procedînd astfel îl faci pe om să creadă că are cîmp liber de acțiune. Apoi după cîte înțeleg, îi spuse Avrămuț, „amicul" tău tot pe aici, prin Capitală, se va învîrti mai mult.

— Desigur. Simt asta, așa cum simți, uneori, că se schimbă vremea.

— Și la ce te aștepți ?

— Am făcut o analiză destul de serioasă a tuturor variantelor posibile. Sînt convins că individul a fost avertizat de nemți și că de acum înainte, va folosi un alt canal de transmitere a informațiilor.

— Păstrîndu-l, însă, pe cel controlat.

— Asta-mi place la tine, nu trebuie să termine omul ce are de vorbit, că tu ai și înțeles ce a vrut să-ți spună. Ei, și acum ce vrei tu să faci pentru realizarea sarcinilor ce ți le-au propus ?

— Aș vrea să continui investigațiile privitoare la activitatea unor persoane pretabile de a fi spionul căutat într-un anumit perimetru..., și Avrămuț îi explică detaliat care erau rațiunile ce-l determinau să-i ceară acest lucru, stadiul cercetărilor efectuate de el și motivul pentru care avea atîta nevoie de sprijinul său...

Moraru își luase treaba în serios. Ca să nu-și irosească timpul procedă la fel ca Avrămuț, prin eliminare, concentrîndu-și eforturile spre acele obiective în care intuia că putea descoperi ceea ce îi interesa. Îi mai rămăseseră de cercetat trei mici magazine, un chioșc de umplut sifoane, o librărie, în care lucrau doi vînzători și o agenție Loto-Pronosport.

Se consultase cu Avrămuț și hotărîră, de comun acord, să acorde atenție prioritară agenției. Nici pînă atunci nu o scăpaseră din vedere, dar agenția fusese închisă pentru reparații. Comandorul amînase voit începerea lucrărilor. Acum, însă, cerea cu insistență să fie executate cît mai curînd. Își anunțase acoliții că va lipsi o vreme din București și că „filiala" își întrerupe activitatea pentru o anume perioadă de timp, iar ei știau că aceasta însemna că pot sta liniștiți.

Avrămuț, după ce vorbi cu Moraru, își aminti că între hîrtiile pe care le găsise într-una din poșetele Claudiei era și un bilet de loterie. Toate fuseseră așezate cu grijă, într-un plic ce cuprindea și un opis al documentelor aflate acolo. Cauza nefiind elucidată, materialele ce aveau legătură cu cercetările fuseseră reținute, la insistențele lui Avrămuț. Ofițerul cunoștea că, pe fiecare bilet de loto, agenția care îl eliberează își pune ștampila cu numărul unității. Atunci cînd dăduse peste loz, nu-i acordase prea mare atenție, dar nici nu-l aruncase, fiindcă știa cît de importante sînt, pentru bunul mers al cercetărilor, tocmai acele lucruri care, la prima vedere, par fără valoare. Și avusese dreptate. Pe biletul de loto se putea vedea cu ușurință ștampila ce atesta faptul că fusese eliberat de unitatea cu numărul 162, în urmă cu mai bine de un an. Desigur, existența biletului loto putea să fie o

simplă coincidență, dar în condițiile date, Avrămuț era convins că trebuia analizată profund semnificația ce se putea desprinde din existența lui, în poșeta Claudiei.

— Crezi că numerele înscrise pot constitui un mesaj anume ? întrebă Moraru.

— Este un lucru de care trebuie, totuși, să ținem seama. Să verificăm și să ne convingem !

— Cum dracu' să mai verifici ? E un bilet loto, eliberat de Agenția 162, și nimic mai mult.

— Foarte simplu ! Dacă ai să pui în binomul lui Newton numerele de la unu la nouăzeci și nouă, cîte se joacă la loto, ai să vezi că îți ies combinații, cu cîte trei cifre, cum este acesta de ordinul miilor, dacă nu mai mult. Este, deci, aproape imposibil să găsim mai mult de una, cel mult două combinații de acest fel, pe an, la o agenție fără prea mare dever, ca cea în cauză. Dacă vom descoperi mai multe, atunci situația se schimbă și este mai mult ca sigur că, în limbaj cifrat, înseamnă ceva anume. Mesajul ar fi deductibil, că, de pildă, am noutăți, ne vedem în cutare loc, la ora respectivă, executați operațiunea sau altele. Cred că mai interesant este altceva : să aflăm, pe lîngă asta, cine dictează cifrele — funcționarul de la agenție, sau cel ce vine să cumpere lozul ?

— Acum înțeleg ce avem de făcut. Trebuie să mergem la întreprinderea centrală, pentru a verifica bonierele respective. Pe ce perioadă ?

— Ne vom limita la perioada de cînd gestionar este acest Anghel Nedelcu. Trebuie, însă, să luăm legătura cu tovarășii de la miliția economică.

— Cred că te-ai gîndit destul, dar cum de nu ți-a venit ideea cu lozul mai devreme ? Poate îl trăgeai ceva mai timpuriu pe cel cîștigător ?

— Se pare că uiți proverbul cu mintea de pe urmă a românului. Hai mai bine să perfectăm treburile și să ne adîncim în „lectura lozurilor", că altfel pierdem timpul.

După mai bine de o lună, comandorul își redeschisese dugheana. Mirosea curat a var proaspăt, a vopsea crudă. Totul strălucea. Și el arăta altfel. Își făcuse un costum nou. Apoi, ca un bun psiholog ce era, știa că de buna sa dispoziție, de modul în care se arată și se poartă, depinde foarte mult starea psihică a celor din rețeaua lui. Voia să le dea de înțeles că toate sînt în ordine. Arborase un aer de veselie, care îl întinerea, lăsînd să se întrevadă ceva din bucuria ascunsă pe care o încerca în suflet, pentru că scăpase din încercările prin care trecuse. Le socotea încheiate și se străduia să nu-și mai aducă aminte de actele de cruzime pe care le comisese doar cu puțin timp în urmă. Era un individ exagerat de optimist, unul dintre acela care invocă în avantajul lor chiar și situațiile neplăcute, îngrijorătoare. Avea chiar o glumă pe care o repeta celor cu care lucra și care se alarmau din te miri ce. Le povestea că un om, căzînd de la etajul zece, cînd a ajuns în dreptul etajului șase, spunea : „încă-i bine, încă-i bine". „Dacă ăsta tot mai avea speranțe, cum să ne descurajăm noi ?" îi apostrofa el, avînd și darul să potolească spiritele, să îndemne la calm și acțiune.

Telefonase agenților săi și le spusese că este timpul să se apuce iarăși de treabă. Discuțiile cu ei îl făcură să înțeleagă că toți așteptaseră telefonul. Erau ușor îngrijorați și el își dădu seama că trebuia să-și găsească timp să mai stea de vorbă cînd și cînd cu ei, să le ridice moralul, să nu-i lase să bănuiască nici o clipă că legătura lui cu cei din afară nu mai funcționa ca mai înainte. Faptul

acesta ar fi avut un efect demoralizant pentru ceilalți. Nici lui nu-i prea venea la îndemînă să se gîndească la altceva, dar spera într-o reușită, mai ales că intrase în relații de prietenie, destul de strînse, cu unul dintre mecanicii care asigurau asistența tehnică, la sol, a aeronavelor românești. Profitînd de concediul de odihnă, din perioada renovării, studiase mai mulți mecanici și se oprise la un tinerel care, pe lîngă patima băuturii, obișnuia să-și mai piardă și banii la cărți, fapt știut de toți colegii lui. Abia ieșit din școala de meserii, proaspăt însurat, avea tot soiul de probleme și, în loc să-și vadă de treabă, se împrietenise cu niște hîrșiți în rele, care profitau de naivitatea sa. Soția, o femeie tînără, destul de înțelegătoare, se prezentase la el la serviciu și ceruse ajutorul colegilor, al conducerii tehnice a aeroportului, dar sfaturile și îndemnurile nu prea avuseseră succes.

Toate acestea, comandorul le aflase trăgînd cu urechea la crîșma unde mergeau mecanicii „să bea cîte una mică" și unde, de regulă, bărbaților li se dezleagă limbile. Aici îl cunoscuse, într-o oarecare împrejurare, comandorul pe tinerelul nostru, pe numele său Ion Popescu. Comandorul îl împrumutase de cîteva ori cu sume nu prea mari de bani și acum aștepta să se coacă fructul pentru a putea culege roadele pe care le visa el. Era sigur că avea sorți de izbîndă și nu pregeta să nutrească cele mai aprinse intenții de acțiune, pentru a recupera ceva din timpul pierdut. „Cînd totul va fi gata, îi voi anunța pe cei din afară, printr-o scurtă emisiune radio".

Erau planuri destul de bune, dar, dacă ar fi bănuit că ofițerii de securitate sînt pe urmele lui, și-ar fi făcut alte gînduri. Aștepta, acum, venirea unuia dintre cei ce se găseau în solda sa. În încăperea agenției se aflau două persoane, un bătrînel, care consulta buletinele loto-pronosport, și o tînără, care ceruse permisiunea comandorului

să scrie o scrisoare. Responsabilul agenției o privise atent și pe chipul ei citise destulă naivitate și o anume stinghereală cînd o întrebase de ce nu își face corespondența acasă. Tînăra îngăimase ceva, fără înțeles, a scuză, și își ascunse mîna stîngă pe care strălucea o verighetă groasă din aur, iar comandorul înțelese că tînăra avea o legătură de care soțul ei nu știa. Se arătă înțelegător, mai ales că el intuia imediat, cu ușurință, situațiile din care putea trage ceva foloase. Se gîndi chiar că dacă ar fi putut intra în intimitatea tinerei, ar fi găsit el calea să o „determine" să „lucreze" pentru el. O urmărise cîtva timp cum scrie adîncită în gînduri, așternînd cu sîrg cuvintele pe hîrtie, și, apoi, o uită, ca și cînd făcea parte din peisajul agenției.

Bătrînelul îngăimă cîteva cuvinte de plăcere, completă un buletin pronoexpres și plecă, cînd, pe ușă, își făcu apariția un bărbat care dorea să consulte listele cu numerele ieșite cîștigătoare. Nici acestuia nu-i acordă prea multă atenție. Era ușor nerăbdător să-l privească pe cel mai bun agent al său, un funcționar în Comitetul de Stat al Planificării. În sfîrșit, își făcu apariția și acesta. Discuția se desfășură după obișnuitul tipic și comandorul îi indică trei numere, pe care le și scrise în buletinul loto, indicîndu-i data, ora și locul întîlnirii.

Bărbatul între două vîrste, care ținea să arate foarte tînăr, împături lozul și îl introduse în buzunar. În pragul agenției zăbovi cîteva clipe, examinînd strada cu multă precauție, după care își văzu de drum.

Între timp, femeia, terminînd de scris, lipi scrisoarea pe care se vedea indicativul unei unități militare, mulțumi comandorului pentru înțelegerea arătată și ieși. Traversă strada și introduse plicul în cutia poștală de pe zidul unei clădiri din apropiere. Comandorul o urmări cu privirea. Era oarecum mulțumit că îi spusese femeii să-l viziteze

oricînd va mai avea nevoie de un loc liniștit, în care să-și scrie în voie scrisorile. „Încet-încet, poate o aducem pe puiuță la cuib, și-atunci să vezi"..., lăsă el gîndurile să-i zboare.

— E timpul să-mi prezinți niște date concrete, Eugen, ce zici ?

— Este tovarășe colonel ! Am noutăți dintre cele mai interesante. În primul rînd, s-a confirmat, pe deplin, ipoteza noastră cu privire la „codul" de comunicări folosit prin intermediul numerelor înscrise pe biletele de loto. Astfel de bilete, cu combinație cît de cît asemănătoare cu cele existente pe buletinul descoperit la Claudia am găsit cîteva zeci. Din analiza lor rezultă că spionul își contacta rețeaua, în care se pare că se află cel puțin cinci agenți, de regulă în zilele de marți și joi ale săptămînii. Oamenii intră, solicită completarea unui loz sau întocmesc buletine pronoexpres. Dacă nu știm încă exact, e pentru că locotenentul Angela Dumitrescu nu a putut descifra decît problemele legate de buletinul loto. Nici locotenentul Mihăilescu n-a putut reține prea multe probleme, ar fi riscat să fie reperat. Oricum, nu este exclus ca fiecare dintre articolele ce apar în publicația de specialitate să aibă unele semnificații cunoscute doar de cei din releu. Sînt sigur că, pînă la urmă, o să le dăm de capăt tocmai din studierea atentă a mișcărilor lor.

— I-ați stabilit vreuna dintre legături ?

— Da, după părerea mea este vorba de o legătură destul de importantă, chiar mai importantă decît ne așteptam. Individul îndeplinește o funcție de răspundere, într-un minister de sinteză.

— L-ați identificat ?

— Desigur. Am văzut unde locuiește. N-a fost tocmai ușor, fiindcă și el este șiret ca un vulpoi.

— Bine ! De elucidarea cazului se vor ocupa alți tovarăși. Mai departe...

— Cel cu pronosportul se numește Iancu Vlad și este mecanic auto la garajul Ministerului Transporturilor, iar soția sa lucrează ca centralistă la o unitate militară. Vă dați seama, numai din aceste date sumare, cam cîte informații cu caracter secret pot aduna oamenii aceștia prin natura muncii lor !

— Nu mi-ai raportat totul despre chestiunea cu pronosportul și lozul.

— Cred, tovarășe colonel, că lucrurile sînt destul de simple. Sigur, deocamdată, sînt în faza de presupuneri, dar se va verifica foarte curînd. Poate semnifica locul întîlnirii sau alte destinații deosebite. Angela a auzit destul de exact, 60, ceea ce ar putea reprezenta, încă nu știm cu certitudine locul, 31, ar fi ziua, astăzi este abia 29, iar joi, cînd s-au întîmplat astea, era 27, deci ar avea o explicație și 18, ar putea fi ora.

— Pare logic. S-ar putea să fie și adevărat și am impresia că nu ești prea departe de adevăr. Dar nu ai căutat să vezi ce înseamnă 60 ? Ce număr are la casă funcționarul acela ?

Avrămuț se uită în agenda sa și se bătu cu palma peste frunte.

— Omul locuiește la apartamentul nr. 6, într-un bloc vechi și cred că acesta este sensul mesajului.

— Și lozul ?

— În situația aceasta rezultă aproape clar că cel așteptat este rezidentul.

— Iată cum, din discuții, iese lumină. Are dreptate soacră-mea cînd spune asta. Și pronosportul ?

— Vedeți, aici lucrurile le vom clarifica din observarea atentă a celor doi, pentru că din cele douăsprezece, 1, 2 și X-uri prea lasă loc la multe interpretări.

— Bine, Avrămuț. Îți admir, din nou, nu numai tenacitatea cu care ți-ai susținut ipotezele, ci și finețea cu care ai lucrat...

— Meritul nu este numai al meu, ci și al locotenentului Moraru.

— Nu stabilim acum, cu exactitate, cui îi revin mai mult sau mai puțin meritele. Voiam doar să știi că ai reușit să mă faci să am încredere în părerea ta și că nu m-am înșelat. Asta-i tot !

Cercul se închide

Comandorul ieșise, deseori, în calea tînărului mecanic, invitîndu-l să-și petreacă după-amiezele prin restaurante. În cîteva rînduri îl împrumutase cu diferite sume de bani, din ce în ce mai mari, astfel că datoria crescuse vertiginos și ca să se poată achita nu i-ar fi ajuns nici salariul pe un an de zile. Comandorul jubila. El, în fapt, asta și aștepta. Simțind că venise momentul, s-a hotărît să treacă la ofensivă, să atace.

— Știi, aș avea nevoie de bani. Mereu m-ai amînat pînă la leafă, și uite că s-a strîns o sumă frumușică...

— Păi, n-am de unde, omule ! Știi, doar, că sînt lefter...

— Nu mă interesează. Banii !

— Te rog, să mă înțelegi, n-am de unde.

— Să zic că te-aș înțelege. Tu mă înțelegi pe mine ?

— Adică ?

— Să-mi faci un mic serviciu și eu o să uit de datorie. Ba, îți mai dau și ceva pe deasupra.

— Ce fel de serviciu ?

— Să-mi „agăți" ceva de un avion care pleacă în străinătate.

— O, nu, asta nu, în nici un caz ! se înfricoșă mecanicul.

— Nu ? Atunci dă-mi banii, sau...

— Dă-mi ceva răgaz să mă gîndesc.

— Nu, puiule ! Acum sau..., își repetă amenințarea comandorul.

— Bine, dar numai de data asta, căzu de acord tînărul.

— Bineînțeles !

— S-a făcut ! Dă-mi... ceva bani, că mă așteaptă nevasta... și...

Comandorul scoase din ascunzătoare aparatul de emisie-recepție, desfăcu învelitoarea din foaie de cort în care era înfășurat și-l așeză pe masă. Avusese grijă să tragă jaluzelele la fereastră, așa încît afară să nu se zărească nici o geană de lumină. Dealtfel, încăperea era luminată doar de o mică veioză. Branșă stația la sursa de curent și făcu legătura cu antena pe care o întinsese cu o zi înainte pe sub streașina casei. Își puse căștile la urechi și răsuci ușor discul scalei de frecvență pe ultrascurte. Din nou, amintirile acelea, ale clipelor de beție cînd el și avionul făceau un singur trup, îi năvăliră în minte. Simți ușoara strînsoare a căștilor în jurul capului și închise pentru o clipă ochii de parcă ar fi vrut să se reîntoarcă în timp. Se descotorosi însă de senzația de nostalgie și verifică dacă aparatul era fixat pe lungimea de undă știută. Mai avea cinci minute pînă la ora la care trebuia să transmită și își exersă puțin degetele mînuind manipulatorul morse. Era mulțumit. Nu fusese el prea rapid niciodată în mînuirea acestuia, dar se descurca totuși destul de bine. Și așa cum apreciase, nu-i trebuiau mai mult de cincisprezece minute, ca să transmită și să verifice acuratețea recepționării, timp în care, oricît de operativi ar fi fost cei de la securitate, tot nu ar fi putut să-i dea de urmă.

Se înșela, însă, amarnic. Activitatea lui „casnică", de întindere a antenei, fusese imediat sesizată și, din acel moment, emisiunea era așteptată. Pe două străzi, paralele cu cea pe care locuia comandorul, așezate într-un unghi de aproape nouăzeci de grade, al cărui vîrf cădea chiar pe casa spionului, se aflau două autospeciale cu stații goniometrice. În același timp, la sediul organului de securitate se găseau pregătite alte aparate, instalate pe mașini, gata să intervină pentru detectarea locului de unde se efectua transmisia, în situația în care comandorul s-ar fi răzgîndit și ar fi schimbat, în ultimul moment, sălașul. Cu căștile la urechi, operatorii erau gata să recepționeze. Zumzetul ușor al tuburilor electronice era tulburat doar de glasurile copiilor ce treceau în fugă pe lîngă cele două furgonete.

Se făcuse aproape ora emisiei. Comandorul ridică butonul, sub care era scris cu vopsea fosforescentă „Ein", apoi emise primul grup de cifre din semnalul de recunoaștere. Lăsă o pauză de un minut și îl repetă. După încă un minut, în eter, plecă partea a doua a semnalului de recunoaștere. Concentrat, abia respirînd din cauza emoției, ascultă cu intensitate în căști confirmarea intrării în legătură. Aproape imediat în cască îi răsună ti-ta-ul așteptat. Zîmbi ușurat, și inima i se umplu de bucurie. Din nou, nu mai era singur, din nou, își simțea stăpînii pe aproape, din nou viața căpăta acea putere ce izvora din visurile sale, din abilitatea de a mînui și stoarce oamenii, de a-i pune să lucreze pentru scopurile lui.

Așteptă aproape jumătate de minut și începu să transmită grupele de cîte cinci cifre. Transmitea destul de rapid, dar nu într-atît cît credea el. Lipsa de antrenament începuse să-și spună cuvîntul. Mesajul fusese recepționat cu acuratețe, nu numai în inima Bucureștiului, ci și unde era așteptat, la stația de ascultare a serviciului

de spionaj. Acolo, undele hertziene căpătau pe hîrtie forma cifrelor și, apoi acestea prin decodificare, în cuvinte, declanșînd stări de adevărată emoție, de bucurie. Agentul lor cel mai de preț reușise, încă o dată, să stabilească o linie de comunicații directă și sigură. Prin ea urma să le parvină informații. Singurul inconvenient era acela că, de data aceasta, contactul de preluare trebuia realizat pe aeroportul Orly și, probabil, că cei din Paris vor cam strîmba din nas. Dar asta este menirea serviciilor de spionaj să se descurce. A doua zi, s-a trecut deja la elaborarea planurilor, întrucît primul transport urma să sosească peste două săptămîni.

— Am fost destul de clar, nu-i așa ? întrebă pe un ton potolit Avrămuț, deși simțea cum îi fierbe sîngele în vine.

Tînărul mecanic mișcă ușor capul, fără, însă, să scoată vreun sunet.

— Atunci ? ! nu-l slăbi ofițerul.

— Nu știu ce să fac.

— Cum adică, nu știi ? Faci ceea ce trebuie să facă un om cinstit, adică să spună adevărul.

— Dar ceea ce-mi cereți dumneavoastră, pentru mine înseamnă, poate, moartea.

— Să fim serioși ! Avem destule date care ne-ar permite să stăm altfel de vorbă. Apelăm, însă, la conștiința dumitale, la simțul dumitale de răspundere, de cetățean al acestei țări. Îți oferim o șansă să te îndreptăți, să pornești pe un drum ca toți ceilalți oameni cinstiți, renunțînd la băutură și cărți, văzîndu-ți de familie. Or, dacă pînă acum ți-ai făcut de lucru cu paharul și cu „foițele", acum te-ai vîrît într-o afacere de spionaj.

— Spionaj ? !

— Să nu-mi spui că nici n-ai bănuit !

— Așa este. M-am lăsat tîrît. Pot să sper într-o șansă de...?

— Depinde numai de dumneata, de modul în care vei dovedi că știi să te îndrepți.

— Am să încerc, numai să mă ajutați. Poate dacă vă întîlneam mai de mult nu ajungeam aici...

Discuția se încheie, după ce Avrămuț îi spusese cum să procedeze pentru a nu-l alerta pe comandor. Îi mai spusese tînărului mecanic că poate îndeplini fără grijă ceea ce i se cerea, dar să fie atent și să nu se lase atras și la efectuarea altor acțiuni ostile.

Cursa de Paris pleca în fiecare marți și vineri, de pe aeroportul Băneasa, la ora nouă fix. Era una dintre cele mai solicitate curse, pentru că aproape toți străinii care treceau cu diferite afaceri prin România preferau să zboare cu avioanele companiei românești, avînd foarte multă încredere în piloții noștri. Și cum verificarea aeronavei necesita mai bine de trei ore, operațiunea începea întotdeauna la ora cinci dimineața, pentru ca la opt, avionul să fie gata de zbor, tras la peron.

Pentru a putea ajunge la timp pe aeroport, mecanicul plecase de acasă odată cu zorile. Așa făcuse și în dimineața aceasta. Aproape să-și piardă răsuflarea cînd, în stația pentru mașina de noapte care-l ducea la Piața Sfîntu-Gheorghe, îl întîlni pe comandor. Călătoriră împreună ca doi oameni ce nu se cunosc și abia în mașina

de Băneasa spionul îi strecură tînărului un mic obiect metalic, de culoare albastru cenușiu, exact ca a avioanelor comerciale românești, și îi șopti să-l plaseze la locul indicat.

— Și ai grijă să nu mă păcălești, că al tău e dracu', în fundul iadului te trimit ! îi repezi printre dinți. Zimbetul acru, ce stăruia pe buzele spionului, îi îngheță și mai tare inima mecanicului și, odată cu acest sentiment, crescu în el și hotărîrea ce o luase de a se rupe definitiv de acest individ.

Comandorul se pierdu printre călătorii din autobuz, dar nu coborî decît la capăt, unde, din umbră, continuă să-l urmărească discret. Apoi, își căută un post de observare, de unde putea vedea hangarele, și nu-și mai dezlipi ochii din zona aceea, dar îi urmărea foarte atent și pe cei ce intrau în curtea hangarelor, scormonind ca printre ei să nu fie cumva, vreun ofițer de securitate.

„Cît de șiret este individul acesta ! Dacă n-am fi luat în calcul totul, am fi căzut exact în plasa întinsă de ei", își zise Avrămuț privindu-l pe spion prin despicătura perdelii biroului în care se afla. Un ciocănit ușor îl smulse din gîndurile lui și în încăpere intră mecanicul, cu fața zîmbitoare, dîndu-i obiectul primit de la spion.

— Te simți mai bine acum, nu-i așa ? îl întrebă Eugen.

— Da, parcă mi s-a luat o piatră de pe suflet.

— Perfect ! Du-te și pune conteinerul acolo unde ți s-a indicat, în lăcașul roții din dreapta, îl îndemnă ofițerul înmînîndu-i obiectul după ce îl golise de cele cîteva microfilme. Vino cu zece minute înainte ca avionul să fie dus pe pistă, ca să-ți dau un conteiner asemănător. Pînă atunci, vezi-ți de treabă. Să nu scapi din ochi, însă, locul

în care l-ai pus, pentru că vrem să stabilim dacă nu cumva se mai apropie și altcineva de conteiner. Clar, Ioane ?!

— Clar, tovarășe locotenent.

— Bine ! îi spuse ofițerul, introducînd rolele de film scoase din conteiner într-un plic și, pe o altă ușă, ieși în partea din spate a clădirii aeroportului, unde îl aștepta o mașină.

Șoferul demară scurt și, după ce pătrunse în traficul șoselei București-Ploiești, se așternu la drum întins spre sediul securității. Aici îl așteptau mai mulți ofițeri care trecură imediat la treabă. Un criminalist stabili calitatea filmelor folosite și, din fondul confiscat de la spionii parașutați cu vreo doi ani înainte, alese cîteva care se potriveau cu cele lucrate de comandor. Înainte de a fi microfilmate informațiile fuseseră dactilografiate în limba germană și s-a căutat o mașină de scris cu caractere de literă identice, apoi una dintre tinerele fete pentru care dactilografia nu prea mai avea secrete, studiase modul în care fuseseră bătute la mașină textele, pentru a se familiariza cu modalitatea de dactilografiere. Pe baza copiilor executate și a traducerii textelor, colonelul Danciu și încă doi ofițeri, printre care și Avrămuț, analizau informațiile și stabileau noile texte care „pieptănate" de toate datele secrete, urmau să ajungă în mîinile nemților fără a mai prezenta gradul de periculozitate inițial. Odată realizate, textele luau drumul în sens invers și, cînd totul se termină, Avrămuț descoperi un amănunt fără de care întreaga operațiune ar fi fost, poate, sortită eșecului. Pe fiecare film comandorul își imprimase, destul de vizibil, amprenta degetului mare de la mîna dreaptă. Aceasta era un fel de „sigiliu", imposibil de confundat. Dacă ar fi lipsit de pe filme, ar fi constituit un semnal de alarmă

foarte serios pentru nemți. Lucrătorii de securitate studiară cu atenție modul în care era imprimată amprenta, deducînd că aceasta era realizată într-un anume unghi și cu aceeași intensitate.

— Cred că putem „copia" această amprentă altfel încît truda noastră a fost zadarnică, spuse Avrămuț.

— Cum ? întrebă nerăbdător Danciu.

— Am citit, de curînd, o lucrare referitoare la posibilitățile multiple ale folosirii electronilor...

— Nu ne ține lecții de fizică atomică, spune-ne ce trebuie făcut, îl zori colonelul.

— Trebuie să realizăm „un pozitiv" al amprentei spionului, pe o bucată de film. Aceasta o așezăm exact în locul în care ar trebui să fie și o supunem unui bombardament cu electroni.

— Și, mă rog, de unde luăm noi „avioanele" acelea încărcate cu electroni, care să-i arunce exact acolo ? !

— De la Institutul de fizică al Academiei. În vreme ce eu mă ocup de realizarea „pozitivului" amprentei, dumneavoastră rugați-l pe director să ne ajute și să asigure condițiile necesare realizării unui bombardament.

— Bine, măi, Eugen, tu ești un om al surprizelor, eu știam că urmezi filologia nu fizica. Să știi că nu te mai las să mergi la examene acolo. Te trimit la politehnică, zise, rîzînd satisfăcut, colonelul, căruia i se mai luase o piatră de pe inimă.

După aproape o oră, Avrămuț era cu filmele înapoi. Copiară fotograma de control în care trebuia să apară amprenta și toți așteptau nerăbdători, privind baia cu revelator, prin care era trecută hîrtia fotografică expusă. Trecură cîteva secunde, apoi altele și, în sfîrșit, pe foaia albă apărură primele îndoituri ale liniilor amprentei ca, apoi, acestea să se piardă în detaliul textului dactilografiat.

— Eugen, ești formidabil! Ai merita o primă pentru treaba asta! i se adresă, strîngîndu-i mîna, colonelul Danciu.

— Aș avea eu nevoie, de un mic concediu, să mă pot prezenta la primele examene.

— Sigur, ai să-l primești. Lasă informațiile, lasă dosarele la care lucrezi, lasă problemele și du-te la examene, că nouă de asta ne arde...

— Atunci, nu mă mai duc.

— Ba nu, să te duci! Să te duci, că nouă ne trebuie ofițeri temeinic pregătiți! Lasă totul și du-te!

Avrămuț nu mai răspunse, pentru că înțelesese că șeful său glumea. Își strînse filmele, pe care le împachetă așa cum fuseseră inițial. În clipele următoare era iarăși în mașina care se deplasa cu viteză spre aeroport. Nu găsise un container asemănător și, după ce puse filmele în cel pe care îl adusese Popescu, mecanicul îl reașeză la locul indicat de comandor. Avionul fusese, apoi, tras la capătul pistei, cu o întîrziere doar de cîteva minute. Decolarea a avut însă loc la ora fixată. Privind pasărea argintie cum lua înălțimea de croazieră, după primul tur de pistă în jurul aeroportului, comandorul plecă, satisfăcut, să-și vadă de treburile lui.

„Firul a fost reînnodat", își zise mulțumit spionul, și se urcă în troleibuzul 82. Nu-l răbdase sufletul să nu stea pînă la decolarea avionului, să nu-i privească silueta de pasăre, închipuindu-și cum era așezat acolo containerul, bucurîndu-se de acest moment, atît de dorit, al reluării legăturii. Dar acum începu să aibă alte preocupări. De-abia aștepta revenirea avionului cu care trebuia să-i parvină răspunsul, de fapt, confirmarea realizării contactului. Îl instruise pe Popescu, îl învățase cum să

procedeze atunci cînd va lua containerul de pe avion, la întoarcere. Prevăzuse și posibilitatea ca, în locul celui pus de el, să fie unul mai mare. Îi spusese mecanicului să țină permanent la îndemînă lada cu scule și să-l ascundă imediat, iar, după aceea, să nu zăbovească prea mult, ci să se grăbească să iasă la întîlnire. El urma să-l aștepte pe parcursul itinerariului pe care acesta se deplasa spre casă.

Calculele comandorului erau foarte bune, însă nu țineau seama și de intervenția organelor de securitate, evident, nebănuită de el.

Înainte ca materialele să ajungă la comandor, ele trebuiau studiate de lucrătorii de securitate iar, pentru realizarea acestui lucru, era necesară întîrzierea comandorului. Trebuie găsit ceva verosimil, și Moraru, împreună cu Avrămuț, își puncta la punct ultimele detalii ale surprizei pe care intenționau să i-o ofere comandorului.

Pilotul de pe aeronava „YR-TLX" primi de la turnul de control aprobarea de aterizare. Se înscrise în turul de pistă și, cu fiecare nou viraj, avionul pierdea din înălțime, astfel încît, atunci cînd ajunse deasupra pragului pistei, nu avea mai mult de douăzeci și cinci de metri. Pluti ca un albatros uriaș și atinse betonul, întîi cu roțile din spate și abia apoi, după cîțiva metri, cînd viteza mai scăzu, pilotul așeză pe pămînt, printr-o manevră sigură, și roata de sub botul avionului. Mai rulă cîteva sute de metri, după care întoarse pe pista de manevră, spre clădirea aerogării.

Șeful Departamentului Ost aproape că își pierduse răsuflarea cînd aflase că va trebui să colaboreze cu un

ait serviciu. Partenerii lor erau renumiți pentru lipsa de bunăvoință în toate acțiunile de cooperare, poate și datorită activităților destul de dure puse la cale de către nemți, cu ani în urmă. Acum, cînd roata se întorsese, i se părea aproape imposibil să creadă că îl va determina prea lesne pe colonelul Turin să colaboreze cu ei în problema „Căsuței poștale", de pe Orly.

Pusese totul pe hîrtie și raportul său revenise peste cîteva zile, purtînd pe marginea albă a colii, rezoluția lui Ghelen. Colonelul Limpmann citi cu grijă redactarea scrisă cu cerneală de culoare neagră, sub care era semnătura și sigiliul de cabinet al șefului serviciului. „Contact personal și rezolvați". Își făcuse toate calculele și pentru o astfel de situație. A doua zi ocupa locul în cursa de Paris a companiei Air France, pe care și-l rezervase de trei zile. Dorea ca prin acest mic amănunt să „înmoaie" inima partenerilor, știindu-i cît sînt de sensibili la detalii.

Pornise la drum, însoțit de Waldy nu numai pentru că vroia să-l prezinte celor din serviciul respectiv, ci și pentru că acesta, vorbind fluent și fără urmă de accent limba acelei țări îi putea fi de mare folos, el neștiind decît cîteva cuvinte. Îi așteptase la aeroport un Citroen D.S. negru, care îi duse, strecurîndu-se cu abilitate prin traficul foarte aglomerat, la ora aceea, la sediu.

— Bun venit, îl salută Turin și îi arătă fotoliul în care să se așeze. Îi strînse apoi mîna lui Waldy care își începu serviciul de translator.

Tratativele au fost lungi și anevoioase. Colonelul Turin era șeful subdiviziei R. 2 Europa de Est și îl cunoștea pe Limpmann din unele contacte realizate direct cu scop de schimb de informații. Era de acord să se culeagă recolta din „cutia poștală", dar lăsa impresia că totul depinden de bunăvoința pe care ar fi trebuit să o

aibe la rîndul lor și ca aceste informații să ajungă și la cei din serviciul pe care îl comanda.

Limpmann opusese o rezistență dîrză și Turin ceru un răgaz de a supune chestiunea aprobării comitetului de direcție.

Abia a doua zi, după ce Limpmann a făcut promisiuni ferme că, la nevoie, și ei își vor manifesta bunăvoința în realizarea unei mai bune cooperări, s-a primit acordul ca Waldy să poată culege „cutia poștală", dar de fiecare dată, asistat de un ofițer din Subdivizia R.2. Așa se ajunsese ca Waldy și ofițerul din tura respectivă să facă parte din echipa de revizie. Îmbrăcați în salopete albastre, avînd pe spate și pe piept inscripția „Orly", așteptau ca avionul românesc să tragă la peron. Waldy era mult mai nerăbdător și emoționat decît francezul.

I se indicase ce anume trebuia să facă și chiar exersase la alte două avioane de același tip cu cel românesc. Era sigur pe el și nu avea nici un fel de trac. Știa, de asemenea, că și a doua zi trebuia să asigure plasarea conteinerului pe care ei îl pregătiseră ca răspuns la mesajul agentului, în care se găseau bani, bijuterii, instrucțiuni, cerneală simpatică, cîteva role de microfilm și un aparat de fotografiat miniaturizat.

În sfîrșit, pasagerii coborîră și avionul a fost preluat de echipa de mecanici ai aeroportului. După o oră și jumătate, Waldy avînd asupra sa microfilmele, zbura cu un avion ușor, dar foarte rapid, peste granița franceză. A doua zi dimineață, făcea drumul în sens invers aducînd pe lîngă celelalte materiale pregătite și un microfilm cu instrucțiuni pentru comandor și mai multe pastile cu otravă puternică, dar al căror efect se producea abia după cîteva ore, fără să lase vreo urmă. Comandorul cerus e astfel de otravă pentru a putea evita pe viitor înlătu

rarea persoanelor incomode prin mijloace „prea bătătoare la ochi".

La ora fixată, avionul românesc decola spre patrie, purtînd în același loc, foarte bine ales, conteinerul metalic așezat de Waldy.

Era ora unsprezece, și comandorul se tot uita la ceas. Acele parcă se lipiseră de cadran. Fire calculată și rece, nu se grăbea niciodată în mod inutil. De data aceasta, însă, nu știa cum să-și umple timpul pentru a mai risipi din emoția așteptării mesajului. Făcu, însă, ochii mari cînd îi văzu intrînd în agenția lui, cam fără clienți la ora aceea, pe doi dintre funcționarii de la forul tutelar.

— Cu ce prilej în vizită pe la noi ? zîmbi el surprins.

— Obișnuit. Facem un inventar.

— Acum ?

— Păi ce are, de ce nu, acum ?

— Sînt foarte ocupat, aștept venirea cuiva din provincie și...

— Nu avem ce face. Dispoziția este dispoziție și nu se admite nici o scuză. Nu sînteți singurul, de fapt. La ora aceasta se mai fac sondaje la încă cincisprezece unități. Eu zic să ne apucăm cît mai curînd de treabă, ca să terminăm și să vă puteți vedea de treburi.

Cu toată strădania celor trei, lucrurile nu erau terminate nici seara, tîrziu. Comandorul spumega de mînie, dar nu avea ce face. Apoi, conform „obiceiului pămîntului", trebui să-i invite pe cei doi să bea un pahar de bere.

În vremea aceasta, Avrămuț și Moraru copiară filmele cu instrucțiuni trimise de centrala de spionaj, înlocuiră pastilele de otravă cu niște bulине de „vitamina B" asemă-

nătoare ca formă și culoare, dar, care evident, erau total inofensive, reduseră din cantitatea de bijuterii, iar acelora care rămăseseră totuși în conteiner, le făcură un semn foarte discret. La fel procedară și cu bancnotele de o sută de lei, pe care scriseră cu un creion invizibil cuvîntul „trădare", vizibil numai la lampa cu ultraviolete. La sfîrșit, așezară totul în aceeași ordine, respectînd capcanele pe care nemții le descriseseră în textele dactilografiate.

Comandorul intră abia a doua zi în posesia conteinerului. Îl străpunse cu privirea pe mecanic atunci cînd îl preluase, încercînd să afle din atitudinea lui dacă cineva umblase în conteiner. Dar nici tînărul nu știa nimic despre acest lucru. Avrămuț socotise necesar să păstreze secretul absolut al operațiunii. Așa că spionul satisfăcut de răspunsul primit, dar mai ales de sinceritatea pe care i-o citise în priviri mecanicului, care, de fapt, nu făcea să spună decît adevărul își rezervă cîteva ore bune să studieze materialele, să pună la cale alte fapte, prin care să obțină noi succese, iar contul său de la banca din Elveția să mai crească cu cîteva cifre.

Avrămuț își pregăti cu minuțiozitate raportul privind desfășurarea misiunii „Curierul". Reciti atent frazele concise, dar foarte la obiect, și se apucă să-și dactilografieze materialul. Era destul de tîrziu și, atras, probabil, de zgomotul mașinii de scris, nu auzi cînd în birou intră colonelul Danciu.

— Ce faci, tinere, aici, la ora asta ? !

— Pregătesc raportul pentru...

— Măi, omule, să nu cumva să te transformi într-un funcționar, că nu știu ce se întîmplă. Nu de hîrtii scrise am eu nevoie, ci de un plan de acțiune detaliat, cu pro-

blemele pe care trebuie să le urmărim în viitor. Așa că, asta să-mi faci, nu să-ți pierzi vremea ciocănind literele. Cînd crezi că-mi poți prezenta un plan de acțiune complet și bine documentat ?

— În cel mult o săptămînă...

— Nu ! Îți acord două săptămîni, timp în care te duci și la două-trei examene, fiindcă știu că a început sesiunea... Nu-i așa ? ! Vezi cum îți împarți timpul. Mult succes la toate !

Cîntecul de leagăd

Vara, cu zilele ei de foc, trecuse şi toamna blîndă, luminată de soarele molcom, care sporea tăria în boabele de struguri, se lăfăia peste meleagurile româneşti. Dealtfel, din crestătura fiordurilor pînă dincolo de măslinii greceşti era un anotimp calm şi strălucitor, ca un surîs de femeie coaptă pentru iubit. Avrămuţ se întorsese din concediul pe care îl avusese pentru examene şi, după două zile de muncă, uitase de carte, de facultate.

Cîtă vreme lipsise, comandorul fusese şi el plecat într-o staţiune pe malul mării. Eugen aflase lucrul acesta şi raportase la vreme, în mod expres, colonelului Danciu, să intervină pentru ca spionul să fie controlat îndeaproape. Ofiţerul bănuia că individul s-ar fi putut folosi de această deplasare, pe litoral, ca, printr-un mijloc oarecare, să părăsească teritoriul ţării pentru a merge la instruire, în Germania, dar lucrurile nu se adeveriră. Comandorul se unsese cu nămol la Techirghiol şi stătuse întins pe plajă de dimineaţa pînă seara. Moraru, care îl însoţise în tot acest interval de timp, s-ar fi bucurat de acest neaşteptat sejur la mare, dar lui îi stăteau gîndurile la paracliser, la faptele pe care acesta le-ar fi putut pune la cale în absenţa lui şi nu ştiu cum să-l mai suduie pe Avrămuţ cînd îl întîlni, fiindcă îl lăsase singur. Dar Moraru nu avea de unde să ştie că şi activitatea paracliserului

fusese în tot timpul supravegheată îndeaproape. Cu toate acestea nu se putuseră stabili elemente noi : paracliserul stătuse cuminte neexecutînd nici o manevră diferită de cele anterioare, care să alerteze lucrătorii de securitate. Își contactase legăturile, în aceeași manieră ca și pînă atunci, strîngînd informații și prelucrîndu-le, ca apoi, să întocmească raportul către centrală, folosindu-se de același cifru. Materialele fuseseră aduse, la fel ca pînă atunci, cîrmaciului, pe șlep.

Dar, dincolo de ceea ce părea rutină, apăruseră, totuși, unele indicii care nu-i scăpaseră lui Moraru atunci cînd făcuse analiza informațiilor pe care le transmisese paracliserul. Era destul de evident faptul că „omul lui Dumnezeu" își pierduse ceva din interesul manifestat anterior pentru cît mai exacta redactare și corecta codificare a textelor, pentru realizarea fotografiilor unor obiective.

— Există o singură explicație a acestui fapt, tovarășe colonel, îi raportase el lui Sandu. Individul știe că informațiile lui trec prin filtrul nostru și atunci nu se mai străduiește să le „piaptene" să le dea o formă cît mai bună. Mai mult, unele conțin deja erori, e drept, nu prea mari, dar...

— Și de unde știe paracliserul lucrul acesta, măi, Vasile ?

— Tocmai de la neamțul acela care ne-a vizitat...

— Adică, ești de părere că l-a pus în gardă ?

— Fără îndoială !

— Cu ce scop ?

— Vedeți, v-am mai raportat noi chestiunea aceasta, dar nu știu în ce măsură au finalizat-o ei pînă acum, adică dacă au reușit să deschidă o nouă linie de transmitere a informațiilor, așa cum bine intuia Avrămuț.

— Și cum crezi că ar proceda în situația în care ar trece la aplicarea unui asemenea plan ?

— În nici un caz pe aici.

— Dar pe unde ?

— Folosind un drum știut, dar care nu se află sub control.

— Acum înțelegi de ce te-am trimis să „faci plajă" la Constanța, Vasile ? !

Mecanicul primea cam o dată pe lună containerul cu microfilme de la comandor și-l punea la locul știut, pe avionul ce făcea cursa Paris. Nu avea de ce să forțeze mîna norocului, gîndea comandorul, pentru că, în acest mod, își asigura deplina conspirativitate, iar informațiile nu-și pierdeau prospețimea pentru centrală. Organul românesc de contraspionaj nu rămăsese însă un simplu spectator, un simplu înregistrator al acestui schimb de informații care treceau prin filiera lor. Avrămuț analizase cu grijă fiecare frază, fiecare informație culeasă și ajunsese la concluzia că acest rezident, ce ocupa un loc specific, foarte aparte, de o libertate neobișnuită, nu dezvăluise încă stăpînilor săi numărul și componența rețelei pe care o avea, nu trimisese, pentru cartoteca centralei fișele cu date biografice și fotografiile agenților. Faptul acesta îi crea o anume independență, îi permitea să ceară bani mai mulți de la stăpînii săi și, în același timp, să nu cheltuiească decît o mică parte pentru a-și plăti agentura, restul constituind „partea leului", cum se spune.

Pornind de aici, Avrămuț, după ce chibzui îndelung, se hotărî să folosească acest moment operativ. Pregăti, respectînd toate regulile de redactare și cifrare specifice celor folosite de către nemți, un text, într-un ton imperativ, prin care i se cerea comandorului să înainteze centralei fișele complete ale rețelei sale. De asemenea, erau solicitate date cu privire la posibilitatea dezvoltării

rețelei, la persoanele pretabile de atragere la colaborare, la direcțiile de penetrare, ca și la situația locurilor de întîlnire precum și a „căsuțelor poștale" care nu prezentau pericolul de a fi interceptate de securitate. Înainte de a microfilma textul pe unul dintre rolfilmele reținute din rezervele trimise tocmai de serviciul lui Ghelen, ofițerul ceru aprobarea pentru punerea în lucru a acțiunii.

— Și ce-o să realizăm cu asta ? se burzului oarecum, colonelul Danciu.

— Ne verificăm informațiile pe care le avem deja cu privire la agentura acestui spion.

— Crezi că ne-ar mai putea oferi surprize ?

— Sînt sigur ! Pînă acum i-am stabilit cinci legături. Prima și cea „mai grasă" la statistică, a doua, mecanicul de la transporturi care își completează informațiile cu cele aflate de la soția sa, a treia, dactilografa de la externe, care îi aduce indigourile, a patra, translatorul de la comerț, și a cincea, subofițerul de la statul major al marii unități, dar aceasta nu înseamnă că nu mai poate avea și alte surse, pe care nu le-a contactat încă sau pe care le ține în rezervă.

— Și dacă, în loc să-l facem să joace după melodia noastră, nu-i punem decît jar sub tălpi ? !

— Nu pierdem nimic. Trecem la „inventar" și închidem prăvălia.

— Uiți, locotenente, că încă n-am stabilit adevărata identitate a acestui spion deosebit de periculos ?

— N-am uitat, tovarășe colonel. Am prins deja un fir, care, cred că „mă va duce la taină", cum se spune.

— Zi-l, nu mă fierbe !

— Vă reamintiți că, în mesajul de acum două luni, cei din Germania îi transmiteau spionului salutări de la Fredy ? La început am crezut că era vorba de cineva de-acolo, apoi, mi-a venit o idee : nu cumva acest Fredy

a fost prin România, înainte sau în timpul celui de al doilea război mondial ? ! Ori, poate, mai aproape, în zilele noastre ? !

— Și, ai găsit ceva ?

— Am găsit o pistă, mai bine zis două. Un ofițer, cu gradul de maior, pe nume Hagen Frederic, a fost atașat militar aero al Ambasadei Germane din România în perioada 1932—1937. Pilot de mare talent, a primit, chiar din partea lui Göring „Crucea de fier" cu cunună de stejar și diamante. Acest nemțoi se bucura de mare prestigiu în rîndul unor ofițeri români. Așa cum vă raportam, individul ar putea fi Fredy. La fel de bine ar putea fi și Kalman Frederic, tot ofițer german, dar de artilerie, care a îndeplinit funcția de consilier militar la Comandamentul artileriei A.A. Și acesta a stat în țara noastră pînă în iulie 1944, cînd a fost rechemat în Germania. Sînt două piste posibile, dar nu putem exclude posibilitatea ca Fredy să fie un ofițer din serviciile de spionaj naziste sau chiar numele conspirativ al unei legături a spionului. Oricum, dacă sînteți de acord, am să mă ocup și de investigarea primelor două piste.

— Aprob ! Însă microfilmul ai să-l „transmiți" numai după ce-mi dai un răspuns concret în legătură cu identitatea spionului. Apropo, vreau să-ți spun că subofițerul de la punctul de control, de la organul de securitate din Giurgiu, l-a recunoscut pe cel ce a întrebat de dumneata, în persoana spionului nostru. Corespunde și cicatricea, despre care și-a amintit, ca și faptul că individul își poartă unghiile lăcuite.

— Același lucru l-a observat și locotenentul Angela Dumitrescu atunci cînd și-a scris scrisoarea în agenția loto unde lucrează spionul. Deci, avem un început de probă, dar aceste elemente sînt încă insuficiente pentru a-l pune sub acuzare pentru uciderea Laviniei. Am luat

legătura cu tovarășii de la serviciul judiciar și, împreună, elaborăm un plan pentru a vedea cum strîngem probele de care avem nevoie.

— Îmi place la tine, Eugen, că nu aștepți să fii impulsionat, i se adresă cu o ușoară ironie, colonelul.

— Tovarășe colonel, deși fără voia mea, acest spion m-a implicat personal în toată afacerea, m-a făcut să simt împotriva lui nu numai ura pe care o încerci împotriva dușmanului. Doresc totodată, cu toată ființa mea, ca el să fie adus în fața legii pentru toate faptele grave săvîrșite, pentru tot răul ce ni l-a făcut și continuă să ni-l facă nouă, tuturor.

— Ai grijă să nu te orbească ura !

— Nu vă temeți, n-am să mă substitui legii, spuse, totuși nu prea convingător, ofițerul.

Cînd pornești să faci o verificare, trebuie, înainte de toate, să te înarmezi cu multă răbdare, dar și cu multă atenție. În afară de faptul că trebuie să știi să stai de vorbă cu oamenii, să-i întrebi, dar, mai ales, să-i asculți, să nu te dai bătut în fața greutăților și să perseverezi, oricît de încîlcite ar părea treburile la un moment dat. Avrămuț avea toate aceste calități, le dovedise și în alte împrejurări și i le cunoștea și colonelul Danciu atunci cînd îi aprobase să se ocupe de stabilirea adevăratei indentități a spionului. Și, consecvent obiceiului său, se puse neîntîrziat pe treabă. Primul drum îl făcuse la Comandamentul aviației.

După o oră și ceva de așteptare, îl primi unul dintre ofițerii ce coordonau munca de cadre. Îl ascultă cu destulă atenție și, aflînd despre ce este vorba, i-o tăie cam scurt.

— Cum crezi dumneata că ai să poți stabili niște lucruri după atîta timp, mai ales că, pentru a putea umbla

în arhive, îți trebuie o aprobare specială ?

— Tocmai de aceea am venit la dumneavoastră, să capăt această aprobare.

— Eu nu ți-o pot elibera.

— Cine, atunci ?

— Întocmește dumneata un raport și o să-l analizăm.

— Sînteți militar, ca și mine, și știți că sînt momente în rezolvarea unor misiuni în care nu poți aștepta ca o hîrtie să urmeze o anumită filieră.

— Atunci de ce nu s-au adresat șefii dumitale conducerii noastre care are competență în această privință ?

— Tocmai din cauza filierei. Contactul dintre oameni este mai direct și noi putem rezolva lucrurile mai repede în acest mod.

— Ai dreptate. Ai asupra dumitale vreo delegație, vreun ordin de misiune din care să reiasă justificarea acestei cereri, destul de neobișnuite ?

— Desigur !

— Să o văd !

Colonelul, ce arăta destul de tînăr pentru un grad atît de mare, luă ordinul de serviciu, îl studie atent și ieși. Reveni după vreo douăzeci de minute.

— Vino, te primește tovarășul locțiitor al Comandantului aviației. Să fii scurt, este un om care vorbește, dar și ascultă foarte puțin.

— Înseamnă că este un adevărat om de acțiune.

— A fost unul dintre cei mai buni piloți de vînătoare.

— Acum nu mai zboară ?

— Numai ca pasager. I-a interzis medicul, dar este un suflet la fel de romantic, bun camarad, un șef minunat, aspru, dar drept.

Avrămuț se prezentă scurt, căutînd la firele de păr alb ce se iviseră bine la tîmple, dar care făceau ca ochii-i mari, zîmbitori să pară și mai plini de fulgere.

— La loc, tinere. Ce anume te interesează din istoricul aviației noastre ?

— Vedeți, eu doresc să descopăr o anumită „istorie", dacă poate fi numită așa. Aș vrea să stabilesc cine dintre piloții noștri sau dintre cei ce lucrau la Comandamentul aviației înainte de război, era în relații mai strînse cu maiorul Frederic Hagen, celebrul pilot, care a fost atașat aero în România pînă prin 1937.

— Îmi amintesc de Hagen ăsta. Eram în ultimul an al Școlii de ofițeri de aviație de la Buzău, cînd a venit la noi să asiste la niște antrenamente. Ne-a făcut chiar cîteva demonstrații cu un Foker, pe care l-a mînuit destul de bine, dar nu ne-a impresionat. Și știi de ce ? Pentru că, în armată, dar mai ales în aviație, domnea un puternic spirit antihitlerist. Stai puțin..., cînd a venit la punctul de zbor, neamțul era însoțit de vreo trei ofițeri români, dintre care doi de aviație. Unul avea gradul de comandor, deși nu părea să fi depășit treizeci și cinci de ani, iar la gradul acesta nu puteai ajunge decît după o viață de muncă sau cu unele „relații" regale ori în cercurile guvernante. Comandorul acesta a dat mîna și a stat nițel de vorbă cu instructorul meu de zbor, adjutantul Micuțu. După ce a plecat, „Uriașul", cum îl porecliseam noi pe adjutant, ne-a povestit că fuseseră colegi la școala de pilotaj de la Mediaș, dar că, după primul an, comandorul plecase la cursuri în Germania, unde a fost și avansat ca ofițer în armata nazistă. Era, de altfel, printre puținii români în această situație...

— Înțeleg din tăcerea dumneavoastră, spuse Avrămuț cînd interlocutorul se opri, că nu vă mai amintiți nimic altceva.

— Într-adevăr, nu știu ce ți-aș mai putea spune, dar cel mai bine ar fi să vorbești cu „Uriașul". Locuiește tot

în Buzău și lucrează la poștă, ca diriginte. L-am întîlnit de curînd. Îi spui că te-am trimis eu. Mai vrei să consulți și arhiva ?

— Aș dori să consult puțin dosarele ofițerilor români care au fost la studii în Germania.

— Am să-ți eliberez autorizația necesară. Cînd îți trebuie ?

— Acum.

— Erai bun de pilot de vînătoare. Nu lași să-ți scape momentul ! Am să dau ordin să-ți fie eliberată pe loc. Cu ce altceva te mai pot ajuta ?

— Nu-mi rămîne decît să vă mulțumesc pentru ajutor și pentru operativitate și să vă asigur că mulțumirile sînt cu atît mai sincere, cu cît vin din partea unui om care toată viața lui a visat să devină pilot.

— Ce vorbești, tinere ? ! Ai zburat vreodată ?

— Da, pe avioane de școală.

— Unde ?

— La aeroclubul „Gheorghe Bănciulescu" din Ploiești.

— Ei, atunci dă-mi voie să-ți strîng mîna, ca între colegi, spuse, rizînd, generalul și îl conduse pe tînărul ofițer pînă la ușă, înveselit.

Deși cercetase cu atenție fiecare dosar din arhiva specială, Avrămuț nu reuși să dea de nici o fotografie care să semene cu cea a spionului. Verifică listele existente și se convinse că nu lipsea nici una. Luă totul de la capăt, extinzînd perioada de timp pînă la anul 1944, dar, cu toate că dosarele erau în ordine, cuprinzînd piesele necesare, nu reuși să găsească nimic care să-i permită să identifice pe cel pe care-l căuta.

Îi răpise destul timp treaba aceasta, dar nu se descurajă. Se hotărî, atunci, să plece la Buzău, pentru a sta

de vorbă cu adjutantul Micuțu, și se și îndreptă spre gară. Primul tren era tîrziu, spre miezul-nopții, dar Avrămuț nu mai zăbovi. Trecu doar într-o fugă pe-acasă să-și ia cele necesare unei călătorii despre care nu știa cît de lungă se va dovedi. După aceea, lăsă ofițerului de serviciu pe unitate un raport scris, în care-și justifica plecarea spre Buzău, întrucît aceasta survenise mult după terminarea programului.

Se făcuse frig peste noapte și gara era învăluită în ceață, luminile desenînd, în aerul lăptos, cercuri palide, care păreau globuri suspendate în întunericul de nepătruns. Pe drum, ceața se îndesise și trenul înainta destul de greu, astfel că la Buzău ajunse cu o întîrziere destul de mare. Avrămuț nu cunoștea orașul dar găsise destul de ușor oficiul poștal, unde diriginte era fostul adjutant de aviație, instructor de zbor la școala de ofițeri de aviație, Ilarion Micuțu.

— Tovarășul Micuțu ? întrebă Avrămuț după ce deschise ușa pe care scria „Diriginte", și abia atunci înțelese de ce elevii îi spuneau în școală „Uriașul".

Bărbatul de la birou, al cărui păr albit îi dădea un aspect de bunic, era de dimensiuni ce nu se potriveau deloc cu numele ce-l purta. Pe chip îi stăruia un aer de bunăvoință.

— Eu sînt, cu cine am onoarea ? și se ridică cu destulă vioiciune și agilitate de pe scaunul care scîrții potrivnic.

— Locotenentul Avrămuț, de la securitate. Înainte de toate, vă transmit salutări de la generalul Iancu, odată cu sincere urări de sănătate.

— Asta-i o adevărată carte de vizită, tovarășe locotenent. Cu ce vă pot fi de folos ?

— Aș dori să stăm puțin de vorbă.

— În ce problemă ?

— Despre un anumit moment din viața dumneavoastră de instructor de zbor.

— Care ?

— Într-o zi, din vara anului 1936, ați primit, în timp ce executați exerciții de zbor cu patrula, vizita atașatului aero al Germaniei. Vă reamintiți ?

— Da !

— Vă aduceți aminte de ofițerii români care l-au însoțit pe neamț ?

— Erau doi, fără a-l socoti pe locotenent-comandorul Iliescu, comandantul școlii. Unul, cel pe care îl cunoșteam de foarte multă vreme, era comandorul Emilian Botescu, iar pe celălalt...

— Fotografia aceasta îl reprezintă cumva pe comandorul Botescu despre care vorbiți ?

Micuțu luă fotografia, își puse ochelarii pe nasul proeminent și o privi atent.

— Acesta este omul despre care vorbeam ! Sau, mai bine-zis, cineva care seamănă teribil cu el, pentru că Emilian Botescu a murit în război.

— Vă rog să-mi povestiți tot ceea ce știți despre acest Botescu, din clipa în care l-ați cunoscut și pînă cînd ați aflat că a murit în război.

— Da. Dacă ziceți că este de trebuință, o fac... dar să știți că fără nici un fel de plăcere ! Ne-am cunoscut în școala militară sau, mai precis, încă din perioada în care am dat examenul de admitere. Eu, fiu de țărani săraci din Bucovina ; el, fecior de bani gata, băiat de mare industriaș. Am reușit amîndoi și, întîmplător, am făcut parte din aceeași patrulă. Pe mine mă chema pasiunea pentru zbor. Pe el, uniforma elegantă și firește, renumele ce-l stîrnea în vremea aceea, în cercurile mondene, dar mai ales printre cucoane, un pilot. Eu mîncam la po-

pota unității, ca toți elevii, lui i se servea masa într-o încăpere separată, de către un ospătar ce aducea zilnic mîncarea de la restaurantul din oraș. Uneori, invita și cîte un coleg să ia masa cu el. Poate nu o făcea din răutate sau din dorința de a pune pe cineva în inferioritate, ci, pentru că, probabil, îi era urît să mănînce singur. Dar eu l-am refuzat. Hrana noastră era destul de bună, nu numai în comparație cu cea pe care o mîncau ai mei, acasă, ci și cu a altor categorii de militari. Așa că eu eram obișnuit cu cumpătarea. De aceea îl refuzasem de fiecare dată cînd m-a invitat. Atitudinea aceasta de „domn" își spunea cuvîntul și în alte împrejurări. El fuma numai țigări „Regale", care costau destul de mult, cam tot atît cît costau „Naționalele" pentru un întreg pluton.

— Deci, era tipul clasic de dandy...

— Și da, și nu. Omul era foarte inteligent, sclipitor aș zice. Depășea pe mulți nu numai la zbor, ci și la teorie, la studiul matematicii, al fizicii, al aerodinamicii, al mecanicii, mă rog, la tot ceea ce făceam noi pe-acolo. Cînd vroia, muncea, cot la cot cu noi, și asta se întîmpla destul de des, semn că era obișnuit să trudească. Și atunci o făcea fără nici un fel de ostentație, cu o naturalețe neobișnuită. Totuși, dacă nu te lăsai înșelat de aparențe îți dădeai seama că, de fapt, chiar în acele momente nu exista nimic mai de preț decît persoana sa, omul voia să se afirme cu tot dinadinsul. Aveam atunci senzația, și nu cred că mă înșelam, că era un mare actor, că știa să intre în pielea fiecărui personaj, cu mult talent.

— Nu prea v-ați înțeles.

— Nu, ăsta-i adevărul.

— Motivul ?

— Vă interesează atît de mult ? !

— Da, ca să-l pot cunoaște mai bine pe acest Bătescu.

— Eu aveam o soră, cu un an mai mică decît mine. O fată frumoasă și cuminte, care, așa cum e obiceiul, a venit să mă vadă la școală, nu multă vreme după ce începusem cursurile. Emilian a zărit-o, i-a plăcut și, fără să-mi spună ceva, a ieșit din cazarmă, a așteptat-o la gară și i-a sucit mințile, lăsînd-o, mai apoi, cu burta la gură. Eu am aflat prea tîrziu, ai mei nu mi-au spus nimic, iar Botescu mă trata foarte de sus, ca unul căruia i se cuvine și poate lua totul. Acesta este motivul. Sora mea și copilul ei s-au prăpădit, în timpul războiului.

Micuțu' tăcu, pe chipul său putîndu-se citi o undă de tristețe. Avrămuț sesiză și nu spuse nimic, pentru că, oricîte vorbe frumoase ar fi rostit, tot nu ar fi ajutat într-un asemenea moment. După cîtăva vreme, Micuțu tuși, ca atunci cînd vrei să-ți dregi glasul, și continuă :

— Cam așa s-a încheiat anul întîi. Am plecat în vacanță și cînd ne-am întors, în toamnă, la școală, Botescu n-a mai apărut printre noi. Este, poate, inutil să vă mai spun cît m-am bucurat. Am aflat de la ceilalți colegi că, după ce făcuse „formarea", cum se cheamă în pilotaj inițierea în ale zborului, în țară, fusese trimis la o școală militară în Germania, iar, apoi, rămăsese la specializare, tot acolo, încă doi ani. Dumneavoastră sînteți prea tînăr și nu știți că în perioada aceea erau la modă studiile militare prin străinătate, iar cele făcute în Germania și Franța erau adevărate cărți de vizită. Locotenentul Botescu a început imediat o carieră foarte frumoasă, a fost avansat, cu mult peste termenele normale, ajungînd comandor, fără să fi comandat vreodată o patrulă măcar, dară-mi-te un regiment de aviație, așa cum îl recomanda gradul său. N-a luptat, însă, pe front, nici în Răsărit, nici în Apus, pentru că nouă ne-a venit vestea că s-a prăpădit în timpul unei misiuni executate în străinătate. Era

vorba de încercarea unor avioane germane și despre fostul meu coleg se spunea că a murit într-un accident. Altceva n-am mai auzit despre el.

— Dar dumneavoastră cum ați rămas numai adjutant, cînd din școală se ieșea cel puțin sublocotenent ?

— E o poveste hazlie, în fond. Se rechiziționau caii pentru armată, și tata era om sărac, a cărui întreagă avere se însuma în singura pereche de cai, cu care își hrănea cei nouă copii. Cînd au venit jandarmii să-i rechiziționeze caii, le-a zis : „Vă trebuie cai, cumpărați-vă, nu faceți armata cu caii mei !" Atîta i-a fost. L-au bătut, l-au legat, i-au întocmit acte că ar fi fost comunist. Lucrul acesta s-a aflat la școală și era cît pe ce să mă dea afară. „Cum se poate ca un fiu de comunist să ajungă ofițer !" se întrebau unii. Comandantul școlii, un om minunat, un suflet de om adevărat, comandorul Isăceanu, i-a potolit și le-a spus că este păcat să se piardă „un talent" ca mine, și poate că nu exagera. M-au scos, însă, subofițer și, după un stagiu prin unități, m-au încadrat instructor de zbor la Buzău. Aici am rămas și acum.

— De ce nu mai zburați ?

— „Pompa", m-a lăsat pompa, iar la pensie nu mă lasă tot ea, inima, să mă duc, să stau de pomană. Muncesc aici. Aș vrea, dacă este posibil, să vă întreb și eu ceva.

— Spuneți, și dacă este posibil, vă răspund.

— Pentu ce m-ați întrebat de acest Emilian Botescu ?

— Înainte de a vă răspunde, priviți, vă rog, încă o dată fotografiile acestea și spuneți-mi dacă îl reprezintă sau nu.

— Este aproape cu siguranță el. Deși au trecut ani de atunci, deși s-a schimbat foarte mult, ochii, uitătura, sînt aceleași, spuse Micuțu după ce privi de cîteva ori fiecare dintre fotografiile pe care i le întinsese Avrămuț.

— Vă aduceți cumva aminte, Emilian Botescu avea vreun obicei ieșit din comun, vreo hachiță privind ținuta, vestimentația ?

— Era de o pedanterie de-a dreptul bolnăvicioasă. Costumele de uniformă le cosea la cei mai buni croitori din Capitală, la fel fireturile de la uniformă, la cei mai renumiți ceaprazari. Avea bărbierul lui, manichiurista lui, pentru că, mi-am amintit : își lăcuia unghiile, și noi cam rideam de obiceiul acesta...

— Este nemaipomenit, tovarășe Micuțu, ne-ați fost de mare ajutor ! Vă rog să nu vă supărați, dar răspunsul la întrebarea pe care mi-ați pus-o am să vi-l dau cu un alt prilej. Nu prea tîrziu, vă asigur.

Avrămuț nu mai așteptă trenul de București care ar fi plecat abia după ora trei. Ar fi avut de stat mai bine de patru ore și se hotărî să încerce să ajungă cît mai repede la București, cu o mașină de ocazie, eventual. Ieși la bariera orașului și, după vreo jumătate de oră, găsi un autocamion, care mergea numai pînă la Ploiești. De acolo, cu un alt mijloc de transport, ajunse în Capitală, înainte chiar ca trenul să plece din Buzău.

— L-am identificat, tovarășe colonel ! raportă el colonelului Danciu.

— Cine-i ?

— Comandorul de aviație Emilian Botescu, „dispărut" într-un accident de aviație prin 1940..., și Avrămuț îi relată pe larg tot ceea ce aflase.

— Bine. Am să mă ocup eu de strîngerea tuturor documentelor ce există în arhive în legătură cu acest Botescu. Ce ai în vedere să întreprinzi în continuare ?

— Dacă aprobați, aș vrea să-i „lipesc" microfilmul cu chestionarele.

— Încă nu, încă nu e timpul ! Să vedem ce ne mai aduce nou „poșta" de vineri.

Într-adevăr, noutățile aveau să declanșeze un val de întrebări, de noi acțiuni. Centrala îi solicita comandorului să se ocupe de „primirea" unui radiotelegrafist, căruia urmau să i se încredințeze misiuni deosebite. Din textul mesajului rezulta clar faptul că trebuiau rezolvate nu numai problemele privitoare la ascunderea acestuia, pentru o anumită perioadă, ci, comandorul avea și sarcina să-i facă rost de acte de identitate „autentice", să-i găsească o gazdă și o ascunzătoare pentru aparat, să-i aranjeze un loc de muncă, ca șofer pe un autocamion. Avea răgaz, pentru soluționarea acestor obiective, două luni. Centrala îl mai avertiza că radiotelegrafistul, după ce se „îngropa la teren", avea să dispară complet din viața lui, astfel încît nu-l va încurca în nici un fel. În afara unui pachet de bani, conteinerul nu mai conținea, de data aceasta, nimic. Lucrătorii de securitate ajunseră la concluzia că misiunea avea pentru centrală un caracter foarte urgent.

— Care să fie cauza acestei grabe ? întrebase, mai mult pentru a-l stîrni pe tînărul locotenent, colonelul Danciu.

— Dacă o să analizăm acest aspect separat, nu cred să ajungem la o concluzie care să corespundă adevărului. Moraru a sesizat faptul că paracliserul are un comportament cam ciudat. Ar fi urmarea faptului că străinul, care a venit în țară l-o fi avertizat și, în același timp, au pus, probabil, la cale o combinație care nu-i deloc rea ; ne lasă pe noi să credem că lucrurile merg la fel ca înainte,

iar ei, prin intermediul acestui radiotelegrafist, dotat, presemne, cu un aparat foarte bun, îmbarcat pe o mașină cu care va face deplasări, să poată transmite din diferite locuri, asigurînd funcționarea normală a rețelei sub nasul nostru. Sau, folosind un truc șahist, noi ne facem că le dăm șah, iar ei ne lasă fără damă.

— Și ce propui ?

— Cred că bănuiți. Să-l mai lăsăm pe comandor să-și facă niteluș jocul, să îndeplinească însărcinările ce i s-au trasat și să raporteze realizarea lor. Între timp, să-l punem să ne „completeze" chestionarele agenților ce-i are în legătură și să-i arestăm. În fond, rețeaua poate „funcționa" acum fără spioni că doar cei din «Compania Ghelen» tot rapoarte întocmite de noi primesc. Pregătim un „comitet de primire" pentru radiotelegrafist, îl lăsăm să facă și el cîteva mutări, să ia legătura cu paracliserul și, cînd va transmite primele informații, să-i facem și lui surpriza aceea pe care ar dori să nu o aibă niciodată. Vă raportez că deocamdată, atît !

— Sînt de acord ! Revezi totul înainte de a pune planul, în detaliu, pe hîrtie și vino să discutăm fiecare amănunt. Nu zăbovi prea mult și să nu-mi aduci maldăre de foi. Cuvinte puține și multe idei, multă acțiune !

Comandorul se apucă hotărît de treabă. Făcu, mai întîi, rost de toate actele de identitate necesare unui cetățean. Unul dintre clienții care-i frecventau agenția își uitase servieta, în care, printre altele, avea și documentele personale. Comandorul o ascunse și, cînd cetățeanul se întoarse după servietă, îi spuse că văzuse pe cineva plecînd cu o geantă care semăna cu cea descrisă.

Pentru a găsi un loc de muncă celui care urma să sosească, comandorul luase legătura cu mecanicul auto de

la transporturi și prin intermediul unui maistru era aproape sigur că-și poate aranja „nepotul". Povestea pe care o debitase acesta era destul de bine ticluită, încît să înduioșeze. Îi găsise și o gazdă. Comandorul îi luase o cameră cu chirie undeva, prin Ferentari, la niște bătrîni cărora deja le achitase, anticipat chiria, pe cîteva luni. Peste tot lăsase să se înțeleagă că este vorba de un nepot de-al său, care urma să sosească din provincie.

Odată încheiate aceste pregătiri preliminarii, comandorul transmise pe canalul obișnuit raportul spre centrală. Răspunsul nu se lăsă așteptat. Dar, odată cu felicitările pentru modul în care îndeplinise însărcinările, îi veni și ordinul de a completa chestionarele pentru fișierul centralei, cu situația tuturor membrilor rețelei sale. Avrămuț întrevăzuse foarte bine reacția comandorului și nu fu defel mirat cînd văzu microfilmate niște fișe, „ca la carte", ale agenților pe care, în bună parte, el și colegii lui deja îi cunoșteau. În afara datelor personale, fișele conțineau și angajamente scrise din partea indivizilor în cauză, prin care aceștia își luau obligația să slujească cu credință și să nu trădeze cauza luptei împotriva comuniștilor. Avrămuț avu, inițial, impresia că semnăturile fuseseră plastografiate de comandor, dar cînd verifică mai atent, rămase surprins să vadă că toți semnaseră cu bună-știință și în cunoștință de cauză.

Cînd cei din centrala de spionaj comunicară sosirea transmisionistului, se adoptă hotărîrea de a se trece la arestarea grupului de spioni. „Lebăda" își cîntase ultimul cîntec și era timpul să-și găsească adevăratul cuib.

Avrămuț ceruse permisiunea de a participa la arestarea comandorului. Colonelul Danciu ar fi vrut să-l refuze, dar, văzînd hotărîrea din ochii locotenentului, cedă.

— Așa sîntem noi, ăștia bătrînii, mai înțelegători, îi zise bătîndu-l pe umăr, ca pentru a-i spune să aibă curaj.

Ținîndu-se seama de periculozitatea individului, s-a hotărît să se acționeze prin surprindere, fără să i se ofere vreo șansă să reacționeze în vreun fel. Locotenentul Angela Dumitrescu a mers din nou să-și scrie nesfîrșita scrisoare de dragoste în dugheana comandorului, iar locotenentul Barbu și căpitanul Dinu erau prezenți și ei pentru a-și completa buletinele pronosport, sfătuindu-se, cu voce tare, asupra pronosticurilor. Cînd în agenție au rămas doar ei și comandorul, a intrat și Avrămuț. Comandorul era ocupat și nu a ridicat ochii din hîrtiile la care lucra.

— Ce doriți ? întrebă, cînd Eugen era deja în fața tejghelei. Pe chip îi apăru un nor abia vizibil, cînd îl recunoscu pe ofițer.

— Nimic personal. În numele legii, sînteți arestat, domnule Emilian Botescu !

Cele spuse avură darul să-l împrietenească pe spion. Se uită dintr-o străfulgerare în încăpere și îi văzu pe ceilalți trei înaintînd către el. Căpitanul Dinu avea deja cătușele pregătite pentru a i le prinde la încheieturile mîinilor și comandorul înțelese că nu mai are nici o scăpare. Întinse brațele și arcul cătușelor sună metalic, ascuțit, făcîndu-i inima să se zbată într-un spasm.

Prima ieși din agenție Angela, urmată de Barbu și, apoi, de comandor. În acest timp, prin dreptul agenției trecea o tînără femeie care împingea un cărucior în care se găseau doi copii. Comandorul sesiză faptul că în spatele său nu se mai află nimeni și îl lovi puternic cu capul pe Barbu, trîntindu-l. În timpul saltului o îmbrînci și pe Angela și, cu toate că mîinile îi erau prinse de cătușe, fugi, cu o agilitate nemaipomenită, spre una dintre curțile de vizavi, în spatele căreia se deschidea o grădină.

Cînd și Avrămuț ieși din agenție, nu-i veni să creadă că situația căpătase o asemenea întorsătură. Fulgerător,

scoase pistolul și întinse brațul, apucîndu-și încheietura mîinii drepte cu palma stîngă, flexă genunchii, iar, în următoarea secundă, cătarea se fixase ferm între umerii comandorului. O simplă apăsare pe trăgaci și glonțul l-ar fi trimis în lumea celor care nu mai simt nici durere, nici întristare, nici suspin. Dar focul întîrzia să plece și comandorul se apropia de poartă. Mai avea cîțiva pași și poate ar fi reușit să se ascundă, iar Barbu strigă, în timp ce se ridica, plin de praf :

— Trage, trage odată, Eugen !

Avrămuț nu spuse nimic, vîri în fugă pistolul în toc și o luă pe urmele comandorului.

— Să-l pedepsească legea !, spuse ca pentru sine și mări pasul.

Comandorul reușise să ajungă la gardul din spatele curții și încerca să se cațere. Se depărtă cîțiva pași, își făcu vînt, bătînd puternic cu piciorul drept pămîntul, după care sări în aer, prinzînd cu mîinile încătușate coama gardului sub brațul stîng. Își balansă corpul și agăță gardul cu laba piciorului drept. Se răsuci și căzu, cu o bufnitură surdă, dincolo.

Din doi pași, Avrămuț fu lîngă gard. Dintr-un salt, îl escaladă, sprijinindu-se cu vîrful piciorului drept, mută greutatea corpului pe mîna stîngă și descrise, cu trupul în aer, un cerc de o sută optzeci de grade, ajungînd dincolo de comandorul, care încerca să se ridice. Îl lovi cu piciorul în umăr, aruncîndu-l la pămînt, dar acesta îi prinse laba piciorului și i-o răsuci dureros spre exteriorul corpului. Avrămuț se învîrtejă în aer, în sensul răsucirii labei și, cu piciorul stîng, repetă lovitura, de data aceasta în celălalt umăr. Comandorul icni de durere și îi dădu drumul. Eugen se sprijini ușor în mîini, bătu puternic pămîntul cu picioarele și, în următoarea clipă, se afla deasupra arestatului, fixîndu-l cu genunchiul.

— Te-am scăpat atunci, mama mă-tii de securist, că nu mai apucai tu...

Avrămuț îl lovi ușor peste carotidă cu muchia palmei și comandorul își înghiți restul cuvintelor.

— Să vorbești cuviincios, altfel, va trebui să te învăț minte ! Nu uita că ai mari datorii de plătit ! Ai înțeles ?

Comandorul nu răspunse și Avrămuț spori apăsarea pînă acesta răspunse, sughițat, „da".

Barbu și Angela ajunseseră lîngă gard, în vreme ce Dinu, împreună cu șoferul tăiaseră orice cale de retragere a spionului în situația în care acesta ar fi reușit să scape.

Avrămuț îi spuse răstit să se ridice și comandorul o făcu fără nici un fel de plăcere, ochii scăpărîndu-i de ură. Îl escortară, pînă la mașina ce se găsea trasă în imediată apropiere. Porniră spre arestul Procuraturii, unde spionul fu depus pentru cercetări.

Oaspeți de seară

— Refuz să dau vreo declarație. Arestarea mea este nelegală și netemeinică. Eu nu sînt cine pretindeți dumneavoastră...

— Domnule Emilian Botescu, văd că vă refuzați, deliberat, orice circumstanță atenuantă. Vă putem dovedi că sînteți într-adevăr Emilian Botescu, deși mizați pe faptul că aici, în țară, ați fost considerat, o vreme, mort. Să intre martorul !

În încăperea unde avea loc audierea învinuitului Botescu intră Micuțu. Pătrunse pe ușa îngustă, făcînd-o să pară de dimensiuni și mai modeste. Botescu stătea cu spatele și, cînd schiță gestul că ar fi vrut să se întoarcă, anchetatorul îl țintì cu o privire care îi opri orice elan.

— Întorceți-vă ! îi ordonă, după cîteva clipe, cu un glas sec.

Comandorul se răsuci greoi și pe chip i se întipări o spaimă de moarte, dar numai pentru o clipă, pentru că, în următoarea secundă, își recăpăta masca de impasibilitate și impertinență.

— El este ! Deci n-a murit. Atunci, pentru ce tot circul acela cu avioanele de încercare ?

— Pentru că voia să-și ascundă activitatea de trădător, pus în slujba unor interese străine, încă de mult.

— Ce trădare, domnule ? Cum vă permiteți să...

— Uşurel, domnule Botescu, uşurel ! În 1939, după intrarea nemţilor în ţară, ai pus la dispoziţia maiorului Frederic Hagen planurile Comandamentului forţelor aeriene române privind folosirea aviaţiei în cazul unei agresiuni, precum şi planurile Marelui Stat Major în legătură cu apărarea industriei petroliere româneşti, ca şi listele ofiţerilor ce nutreau sentimente antigermane şi care au fost apoi trimişi în prima linie. Acţiunea trădătoare pe care ai desfăşurat-o a fost sesizată şi, pentru a evita orice implicaţii, stăpînii pentru care lucrai au preferat să „moară". Este exact ?

Comandorul nu răspunse. Strînse numai pumnii, de i se albiseră degetele, iar în ochi îi străluciră luminiţele unei lui neputincioase.

— Pot pleca ? întrebă martorul.

— Mai înainte, însă, vă rog să consemnaţi în scris faptul că l-aţi recunoscut în persoana arestatului pe Emilian Botescu.

— Da, desigur !

— Vă întreb, încă o dată, domnule comandor Botescu, preferaţi să persistaţi în a nega, sau vă recunoaşteţi identitatea ?

— Este inutil să mai neg.

— Perfect ! Văd că puteţi fi şi rezonabil ! Acum, să începem să lămurim lucrurile.

— Ce să mai lămurim ?

— Încă n-aţi înţeles, domnule Botescu, că jocul s-a sfîrşit ? Întreaga reţea pe care aţi condus-o cu multă măiestrie şi mînă forte, este arestată. Fac încă o dată apel la sinceritate şi logică.

— Pe dracu' ! Sinceritate şi logică ! Vreţi să mă băgaţi la apă degeaba, pe mine, un om care a venit să trăiască liniştit în ţara lui...

— Cum doriți ! Să începem cu începutul ! Numele și prenumele... Data și locul nașterii... Numele părinților...

Anchetatorul consemna cu exactitate cele declarate de comandor, pentru care cerul se redusese acum la tavanul acestei încăperi văruite în alb.

Avionul de Paris revenise, avînd în locul știut conteinerul cuprinzînd o noutate pe care ofițerii de contraspionaj o așteptau cu multă nerăbdare. Se comunica sosirea radiotelegrafistului. I se ordona comandorului să-l aștepte în Gara de Nord, la internaționalul de Timișoara, din ziua de 21 octombrie și li se stabilea, ca semnal de recunoaștere, o parolă. După ce îi înmînase documentele de care avea nevoie și îi indica unde anume i se asigurase cazarea și cu cine să ia legătura pentru angajare, trebuia să se despartă, nemairelnînd legătura, ficeare văzîndu-și de treburile lui.

Instrucțiunile centralei au dat, oarecum, de furcă lui Avrămuț și colegilor săi, dar, pînă la urmă, s-a găsit, totuși, soluția, ca nici acest agent să nu prindă nimic de veste.

Întrucît telegrafistul sosea în București cu internaționalul de Timișoara, s-a presupus că acesta va intra fraudulos în țară, folosind un vechi procedeu al contrabandiștilor. Individul se concluzionase că va călători în podul unui vagon și, înainte de a ajunge în Capitală, va ieși din bîrlogul său. Ipoteza era foarte aproape de realitate, cu „o mică" diferență. Agentul stătuse într-o ascunzătoare amenajată special pentru el, într-unul din vagoanele de dormit. Soluția era mai bună, pentru că-i permitea să aibă asupra sa și două geamantane în care se găseau stația de emisie, piese de schimb, bani și alte materiale de spionaj. Toate erau abil mascate în obiecte obișnuite,

iar tabelele de frecvențe și de codificare erau imprimate, cu cerneală simpatică, pe spatele cămășii agentului.

Avrămuț primise misiunea de a-l urmări pe telegrafist încă de la graniță și, după ce a verificat atent fiecare vagon, și-a dat seama unde se afla spionul. Imediat ce trenul a depășit zona de frontieră, agentul a ieșit tiptil din ascunzătoare, și-a luat geamantanele și a trecut într-un vagon obișnuit, de clasa a doua. Conductorul vagonului de dormit avusese grijă să-i cumpere bilet pînă la București, și acum spionul privea cu detașare peisajul ce se derula dincolo de geamurile vagonului, fumînd țigările cu un gust atît de deosebit față de cele cu care era el obișnuit. Stînd pe culoar, Avrămuț îl putea vedea prin geamul compartimentului, cum își frămîntă mîinile.

Pentru locotenent, ca dealtfel și pentru spion, călătoria a fost un calvar. Eugen și-a făcut tot felul de socoteli, de teamă să nu fie luat prin surprindere, dar, văzînd cele două geamantane, nu se aștepta la surprize din partea telegrafistului. Totuși, văzînd licărind din ce în ce mai aproape luminile gării, simți o mare ușurare. Abia atunci lăsă mîna de pe pistolul pe care îl ținuse tot timpul la îndemînă, gata pregătit pentru acțiune.

Trenul trase la peron. Ofițerul decise să coboare puțin în urma spionului. Tot timpul se ținu la distanță, știind unde se va duce individul. Îl zări de departe pe colonelul Danciu, care aștepta nerăbdător, cu un ziar în mînă, în fața biroului de mișcare al Gării de Nord, așa cum era consemnul indicat de centrală. Îl reperase și telegrafistul. După ce privi discret în toate părțile, agentul se apropie de Danciu, care avea statura asemănătoare celei a comandorului și rosti parola. Colonelul îi răspunse. Încordarea nervoasă îl făcuse pe agent să nu simtă că în spatele lui, foarte aproape, se afla Avrămuț.

Primind răspunsul cuvenit, agentul lăsă geamantanele jos și îi întinse mîna lui Danciu. Acesta i-o întinse la rîndu-i, dar, în loc să i-o strîngă, i-o reținu cu fermitate. În acest timp, Eugen îi și prinse una din brățările cătușelor la încheietură, în vreme ce Barbu, răsărit și el pe neașteptate, îi ridică și brațul sting, pentru a-i fixa cealaltă cătușă. Pe chipul spionului se întipări o umbră de surpriză și spaimă, vecină cu teama animalică. Ar fi vrut să strige, să se zbată, să se opună, dar brațele vînjoase ale celor doi ofițeri aproape îl ridicară pe sus și îl introduseră în încăperea biroului de mișcare. De acolo, la fel de discret, ieșiră pe ușa de fier forjat, ce da în stradă. Afară îi aștepta o mașină cu motorul pornit. Se urcară grăbiți. Șoferul demară scurt, fără vorbă.

— Bun venit în România ! Sper că v-a plăcut „primirea"..., glumi colonelul Danciu, întorcîndu-se spre spionul care stătea încă uluit între cei doi ofițeri, pe banchetă din spate.

După mai puțin de douăzeci de minute erau în biroul de anchetă. Înainte de toate, spionului îi fu scoasă fiola cu cianură, pe care o avea în reverul hainei, apoi i se efectuă o minuțioasă percheziție corporală.

— Nu vi se pare, tovarășe colonel, că omul acesta are o cămașă prea elegantă pentru costumul lui modest ? ! zise Avrămuț, pipăind materialul de mătase al cămășii.

— Ai dreptate ! Ia, dezbrac-o !

Privirea agentului spunea mai mult decît cuvintele și ofițerii o puseră de-o parte, intuind noile surprize la care se puteau aștepta.

Materialul era impregnat cu o soluție ușor inflamabilă, care putea lua foc prin simpla frecare a celor două părți ale pieptului cămășii.

În geamantanul musafirului nepoftit au fost găsite și celelalte lucrurilor. Aparatul de emisie era montat în car-

casa unei truse de scule, atît de abil mascat, încît la prima vedere nu-i puteai descoperi adevărata destinație. Lucrul era foarte bine gîndit, ținînd seama de ocupația de șofer, cu care urma să se îndeletnicească acest operator radio. Individul mai avea asupra sa un magnetofon de dimensiuni miniaturale, cu bandă fir, pe care urma să imprime textele codificate ale mesajelor. Magnetofonul putea fi ușor branșat la stația de emisie, putîndu-se transmite, totul, cu o viteză incredibil de mare, astfel că o emisie nu ținea decît cel mult cîteva minute, timp în care putea lua drumul undelor un volum foarte mare de informații. Un pistol, sub formă de stilou, un aparat de fotografiat mascat într-o simplă brichetă, mai mult de zece mii de lei, vreo sută de monede de aur și aproape un kilogram de bijuterii, completau zestrea acestui intrus.

Văzînd precizia cu care lucrau ofițerii de securitate cu toate acele obiecte care de-abia intraseră în arsenalul tehnic al spionilor, telegrafistul își pierdu și ultima fărîmă de ambiție și întrebă pe un ton dogit :

— Cine m-a trădat ?

— Chiar cei care te-au trimis. N-aveau de unde să știe că de multă vreme „corespondau" cu noi.

— Este imposibil !

— Dacă ai să te uiți atent la cei cu care stai de vorbă, vei vedea, o dată mai mult, cît este de posibil. Altfel, cum îți asigurăm acest comitet de primire ? Au lipsit doar florile, nu-i așa ?

— Au lipsit, pe dracu' ! Ce mă așteaptă pe mine, acum ?

— Ancheta și, apoi, procesul, iar după aceea ispășirea pedepsei pentru o mulțime de infracțiuni. Vrei să le enumăr ?

— Cum adică, pușcăria ? !

— Bineînțeles ! Dacă, însă, vei dovedi sinceritate în declarații, instanța va lua în seamă acest lucru și, poate,

vei căpăta o pedeapsă mai ușoară. Ce gîndeai, omule, că noi o să te stringem în brațe că vii să faci spionaj în țara noastră ?

— Ce trebuie să fac, ca să scap mai ușor ?

— Ți-am mai spus, să dai dovadă de sinceritate.

Mesajul comandorului era așteptat la centrală cu multă nerăbdare. Toți factorii cu putere de decizie de acolo voiau să cunoască rezultatul primei faze a implantării noului agent în România. Telegrafistului i se prevăzuse un rol de mai mare anvergură, decît misiunea inițială de a asigura legătura grupului paracliserului printr-un canal independent. După ce avea să se familiarizeze cu problemele pe care le ridica activitatea în România, urma să preia conducerea rețelei paracliserului și, în același timp, i se încredințase și sarcina de a pune pe picioare o rețea proprie, scoțînd de sub controlul securității românești elementele de valoare din rețeaua controlată.

Agentul era un neamț naturalizat, care copilărise în România. Inteligent, toate testele la care fusese supus recomandîndu-l ca pe un om potrivit pentru această grea misiune. Pe lîngă aceasta, poseda și un curaj deosebit, o îndrăzneală care l-ar fi putut pune oricînd în conflict cu normele de vigilență și conspirativitate pe care le presupune munca de spion. Dar, în toate instructajele făcute, nu se luase în calcul și posibilitatea ca el, încă de la venire, să nimerească în brațele securității. Era o greșeală determinată de faptul că cei din centrală erau foarte siguri de calitățile agentului lor, comandorul. Și, apoi, n-ar fi vrut să-i scadă apetitul de a pleca în România omului în care investiseră atîta și care trebuia să pornească foarte optimist în acest voiaj.

Cînd Waldy aduse de la Paris mesajul ascuns în conteinerul metalic, şefii săi, deşi nu arătau, erau cu sufletul la gură. Aşteptaseră, fiecare în biroul său, bătînd cu degetele darabana, ca mesajul să iasă de la decifratori, şi cînd primiră copiile dactilografiate, un vînt de veselie începu să adie peste tot. Se întocmise în grabă răspunsul, în termenii cei mai elogioşi, iar la banca din Elveţia, unde avea comandorul contul, se depuse o importantă sumă de bani, pregătindu-i-se, totodată, şi un cadou pentru ziua lui de naştere, o trusă cu stilou din aur şi o brichetă pe care erau gravate literele E.B.

Waldy făcu drumul înapoi cu inima liniştită, uşoară, fiindcă şi el împărtăşea aceeaşi bucurie, ca şi ceilalţi, pentru succesul agentului lor din România. Aşeză conteinerul la locul lui şi privi pasărea metalică, încercînd un sentiment de putere, gîndindu-se că el şi colegii lui mînuiau din umbră minţi şi ochi care lucrau pentru ei, care culegeau secrete pentru organizaţia lor, gata să se dedea la orice fapte, dintre cele mai temerare, să facă tot ceea ce li se cerea. N-ar fi fost capabil să-şi imagineze măcar o clipă că toţi cei care pînă atunci îi slujiseră pentru un pumn de arginţi erau, în acel moment, la plimbarea zilnică, în curtea penitenciarului, aşteptînd nerăbdători ziua în care urmau să fie judecaţi, să primească răsplata ce li se cuvenea, după faptele comise. Toţi regretau amarnic că se lăsaseră atraşi pe drumul fără întoarcere al trădării de patrie, dar nu mai era nimic de făcut. Era mult prea tîrziu.

Comandorul fu introdus în încăpere. Se aşeză pe scaunul indicat şi clipi mărunt, ca pentru a se obişnui cu lumina prea puternică din cameră. Scopul acestui „tic"

era acela de a cîștiga cîteva clipe, timp în care să poată privi obiectele de pe masă. Era un truc al comandorului, cu care se obișnuise și ofițerul anchetator și pe care nu i-l mai lua de-acum în seamă. La anchetă, pe lîngă cel care-i luase interogatoriile pînă acum, de astă dată se găsea și ofițerul care contribuise cel mai mult la căderea acestei rețele, cel pe care comandorul încercase să-l ucidă, pe care vroia să-l știe zăcînd, undeva, la doi metri sub pămînt — Eugen Avrămuț.

— Domnule Botescu, am socotit de datoria noastră să-ți transmitem sincerele urări de bine și noroc pe care ți le adresează mai-marii dumitale. Avem aici și cîteva obiecte care ar fi trebuit să-ți facă plăcere, dar, întrucît ele constituie rodul trădării dumitale, vor fi confiscate.

Comandorul era năucit. Nu putea să conceapă, să accepte ideea că cei de acolo se lăsaseră păcăliți.

— Nu cred că sînt de la ei.

— Convinge-te cu ochii dumitale ! În plicul acesta sînt două mii de lei, iar aici ai o copie a contului dumitale de la banca elvețiană, care se pare că a crescut cu vreo 1000 de mărci.

Comandorul se aplecă, privi totul fără să atingă ceva și, ridicînd privirea, zise :

— Cine și pentru ce să-mi fi trimis mie toate astea ? !

— Vezi, nouă ar fi trebuit să ne mulțumești, interveni Avrămuț. L-am așteptat în locul dumitale pe radiotelegrafist, i-am acordat găzduire, l-am ajutat să-și transporte bagajele, apoi le-am comunicat mai-marilor de-acolo să nu fie îngrijorați. De bucurie, cum era și firesc, ei s-au gîndit să-ți trimită și o răsplată. Ce zici ? !

— Să-i ia mama dracului...

— Au mai rămas de clarificat doar unele lucruri care te privesc pe dumneata zise din nou Avrămuț, ai cărui ochi nu prevesteau nimic bun.

— Care ? întrebă plin de curiozitate comandorul.

— Să recunoşti şi cele două asasinate săvîrşite de dumneata, cel al Laviniei, soţia mea, şi cel al Claudiei.

— Ha ! Nu aveţi probe, iar eu nu recunosc nimic...

— Te înşeli, omule ! Nici nu-ţi închipui ce martor vom avea la proces. Cînd ai să-l vezi ai să te cutremuri. Ca să nu mai vorbim de raportul către centrala de spionaj, în care vorbeşte de ultimul asasinat, care deja a fost conexat la dosar.

Se înserase demult. Burniţa mărunt şi frigul pătrundea cu putere prin haine, dînd de veste că iarna se apropie. Era al treilea an de cînd se declanşase Acţiunea „Paraclisierul". Avrămuţ se bucura nespus că i se încredinţase misiunea de a participa şi el la finalizarea acestei cauze deosebit de dificile, pline de neprevăzut. Era atît de interesat de deznodămînt ! Cîştigase experienţă, repurtase succese, dar pierduse femeia lîngă care voise să-şi trăiască viaţa. Nu-l chema nici un dor de răzbunare personală, dar nici nu i se potolise în suflet durerea, iar dacă ar fi stat de-o parte, fără să acţioneze pentru clarificarea lucrurilor, s-ar fi simţit ca un om căruia îi lipseşte sensul de a trăi. Colonelul Danciu îl înţelesese şi vorbise cu Sandu să-l ia în calcul şi pe Avrămuţ. Situaţia îi convenea şi colonelului Sandu, mai ales după ce stătuse de vorbă cu maiorul Dinescu, care recunoscuse faptul că dovedise lipsă de vigilenţă şi vorbise faţă de Claudia despre problemele de serviciu. Abaterea sa era destul de gravă şi, pe baza propunerii făcute de consiliul de onoare al ofiţerilor superiori, maiorul Dinescu fusese scos din cadrele aparatului de securitate.

Biroul avea acum un om în minus, dar treburile mergeau mult mai bine, colonelul Sandu se bucura de

faptul că-i fusese dat în sprijin Avrămuț, un ofițer în care avea toată încrederea. De cum se prezentase Eugen, îl pusese la curent cu toate problemele cauzei și-i dădu răgazul necesar pentru a se pregăti de finalizarea, în cele mai bune condiții, a întregii acțiuni.

Clopotul de la biserica catolică anunțase începutul slujbei Sfîntului Anton, care se ținea, obișnuit, în fiecare marți seara. Din cauza vremii umede și a frigului pătrunzător, în biserică se găseau doar cîțiva credincioși. Avrămuț intuise acest lucru. Intră și el și se apropie tiptil de masa paracliserului.

— Nu cumva am uitat la dumneavoastră biblia mea, dată trecută, cînd am fost aici ?, rosti el șoptit parola pe care o aflase de la radiotelegrafist.

Pe moment, paracliserul rămase puțin surprins, apoi..:

— Ce culoare aveau coperțile ? întrebă paracliserul, cîntărindu-l din ochi.

— Una verde și cealaltă gri, răspunse, fără ezitare, ofițerul.

— Unde ați uitat-o ?

— Pe strana a patra, locul al treilea de la geam.

— Bine ați venit ! Vă așteptam încă din vară, spuse paracliserul plin de entuziasm și repetă aceleași cuvinte, rostite, însă, în germană.

— Nici măcar între noi nu avem voie să călcăm regulile muncii secrete, îl puse la punct Avrămuț, care nu voia să se lase atras într-o conversație în limba germană.

— Aveți dreptate. Rămîneți după terminarea slujbei și vom discuta în liniște.

Cînd şi ultimul cetăţean părăsi biserica, paracliserul îi făcu semn lui Avrămuţ să-l urmeze. Preotul plecase de cîteva minute şi cei doi pătrunseră în altar.

Ofiţerul strînse pistolul pe care îl simţea cald sub braţ şi îşi descheie scurta de piele, pentru a-l putea apuca cît mai repede la nevoie. Voia să evite orice risc. Cînd îl văzu, însă, pe paracliser că aprinde o lumină, mascată în zid, şi se aşează tacticos la vorbă, îi slăbi un pic încordarea.

— Cînd aţi venit ?

— De vreo două săptămîni.

— Şi abia acum luaţi legătura cu mine ? !

— Nu văd de ce aş fi făcut-o mai devreme...

— V-aţi rezolvat problemele încadrării în viaţa cotidiană ?

— Rezolvate cu brio toate, zise, zîmbind, Avrămuţ. Vă pot anunţa că ar fi greşit să credeţi că sînteţi singurii aici, în România.

— Aha ! continuă oarecum nedumerit paracliserul. Şi ce planuri aveţi ?

— Vom continua să ne întîlnim de două ori pe lună, cînd ne veţi preda mesajele. Întîlnirile le vom avea în restaurantul Gării de Nord. Schimbul de mesaje se va face prin intermediul a două genţi identice pe care le veţi procura. Pentru probleme urgente, mă aşteptaţi, de fiecare dată, în cea de-a doua zi a lunii, la orele 17,00, în faţă la cofetăria „Scala". Alte amănunte le vom mai stabili pe parcurs. Acum vreau să vă înmînez un semn al preţuirii de care vă bucuraţi „acolo". Vi s-a acordat medalia „În serviciul patriei", ca o recunoaştere a fidelităţii şi curajului pe care le-aţi dovedit. Vă felicit, domnule !

Paracliserul se ridică cu vioiciune, luă cutia acoperită cu catifea roşie, o deschise şi, pe roşul pluşat, văzu strălucind crucea argintie a decoraţiei. Era în culmea fericirii. Scoase medalia şi o sărută cu evlavie.

„Cît de găunos trebuie să fie omul acesta, care își trădează țara și care, pentru o simplă tinichea, este în stare să lăcrimeze", gîndi Avrămuț.

Spionul o mai admiră cîteva clipe și, apoi, desfăcu ascunzătoarea din pardoseală, pentru a ascunde documentele. Avrămuț memoră totul și, după cîteva minute, condus de paracliser, părăsi biserica. La vreo trei kilometri depărtare, în apropierea unui han, îl aștepta Moraru.

— Am crezut că nu mai vii, măi Eugen. Mă luase cu frig, și eram îngrijorat. Eram gata să intru să văd dacă nu ți s-a întîmplat ceva.

Ultimul gong

Restaurantul Gării de Nord era plin. Paracliserul așteptase destul de mult pînă să găsească o masă, într-un loc oarecum retras. Mai erau aproximativ zece minute pînă la ora de întîlnire cu operatorul radio. Folosi timpul, cercetîndu-i, discret, pe cei din jurul său, pentru a evita orice surpriză.

Limbile ceasului mare din perete se suprapuseseră pe cifrele orei amiezii, dar telegrafistul nu se arăta. Mai trecură alte cinci minute și, în sfîrșit, îl zări, împingînd ușa batantă, căutînd un loc unde să se așeze. Nu făcu nici cel mai mic gest, convins că tînărul îl reperase. Continuă să stea nepăsător, chiar și atunci cînd acesta se opri lîngă masa sa și îi solicită permisiunea să ocupe un scaun rămas liber. Paracliserul mai mult mormăi un răspuns și gustă din paharul cu bere.

Cei doi păreau oameni care se văd pentru prima dată în viață. Paracliserul simți, totuși, nevoia ca, măcar din ochi, să-l salute pe acest bărbat, care-i dăduse noi speranțe prin posibilitățile ce i le oferea. Avrămuț îi răspunse în același mod și comandă ceva de băut. Era prima întîlnire pe care o avea cu spionul din seara în care îl vizitase la Giurgiu.

În planul operativ întocmit pentru finalizarea cauzei nu se prevedea prelungirea „jocului" cu paracliserul. I se

mai rezervau cel mult două-trei întîlniri, în care să fie verificate, încă o dată, sursele de informare pe care individul le avea în contact și, eventual, dacă reușise să-și recruteze noi acoliți, despre care încă nu se știa.

Avrămuț își termină coniacul, se uită la ceas și, luînd geanta pe care paracliserul o pusese pe scaun, plecă schițînd doar un rămas bun, printr-o ușoară plecare a capului. În spatele căptușelii genții erau hîrtiile cu informații pe care operatorul radio ar fi trebuit să le transmită. Copii ale acestor informații plecaseră prin procedeul obișnuit pînă atunci, ascunse în binta de pe șlepul „Azur". Cele pe care i le înmînase lui Avrămuț acum conțineau date de valoare și, înainte de a fi codificate, Avrămuț și Moraru au avut grijă să le „facă toaleta". După aceea, împreună cu un operator radio, care se „familiarizase" cu stilul celui arestat, a fost asigurată transmiterea informațiilor.

— Procedeul acesta cu magnetofonul este foarte eficace, remarcă operatorul, strîngînd aparatura. Va trebui să ne perfecționăm și noi metodele de folosire și, bineînțeles, de a descoperi pe cei care, eventual, îl folosesc în scopuri ostile nouă. Nu-mi fac iluzii că ăsta pe care l-am „pitit" noi ar fi singurul care ar...

— Nici noi nu ne scăldăm în astfel de iluzii, dar sînt convins că, cel puțin pentru o vreme, ne vor ocoli.

Răspunsul la mesajul transmis fusese primit după trei zile, în aceeași manieră „rapidă". Sunetele codului Morse formau în transmisia aceea o melodie continuă, dar, la trecerea magnetofonului pe viteza normală de redare, se auzeau foarte distinct. Cele trei pînă la cinci minute, cît dura o astfel de emisie, reducea aproape la minimum

șansele descoperirii locului transmisiei prin mijloacele gonio.

— Vedeți de ce este important ca noi, ofițerii de contraspionaj, să ne facem cum trebuie meseria, să nu lăsăm nici o portiță dușmanilor ? sublinie colonelul Danciu, atunci cînd Avrămuț îi prezentă raportul cu privire la realizarea momentului operativ al transmiterii informațiilor.

Deși mesajul recepționat nu era prea lung, el a fost „îmbunătățit" de Avrămuț, care i-a adăugat „ordinul centralei" de a raporta situația surselor existente precum și un studiu cu privire la posibilitățile de dezvoltare a rețelei, și de scoaterea acesteia de sub controlul securității. Bineînțeles că și aceste probleme au fost redactate în stilul obișnuit al celor de la „centrală."

Avînd toate problemele pregătite, Avrămuț se duse la obișnuita întîlnire cu paracliserul. De data aceasta, ajunse înaintea acestuia și ocupă el o masă pe una din laturile localului gării. Așeză pe scaunul liber geanta în care se găsea mesajul și așteptă. Paracliserul, însă, nu se prezentă la întîlnire. Faptul era de natură să-i alarmeze pe toți.

„Dacă a prins de veste ?" se tot frămînta Avrămuț și, după mai bine de o oră de așteptare, se hotărî să plece. Primul gînd a fost să se îndrepte spre sediul direcției de securitate, însă înainte de a ajunge în stația de autobuz își dădu seama că ar fi comis o gafă. Îndată își făcu alt plan de acțiune. „Dacă spionul n-a apărut, asta nu înseamnă că nu-mi poate urmări mișcările de undeva, din umbră. Este prea șiret vulpoiul ca să nu controleze dacă nu este tras pe sfoară. Lasă că-i dau eu și de data asta planurile peste cap !" își continuă reflecțiile, în timp ce se îndrepta spre garajul Ministerului Transporturilor.

Intră pe la poarta de acces a celor de la garaj și se duse la maistrul de serviciu. Îl cunoștea de cînd venise cu Moraru să-l aresteze în vederea cercetărilor pe mecanicul care lucrase în rețeaua comandorului. Maistrul, un bărbat destul de tînăr, puțin mai vîrstnic decît Avrămuț, îl recunoscu imediat.

— Cu ce vă putem fi de folos, tovarășe... ? Dar cînd privirile li se întîlniră nu mai continuă. În ochii lui Avrămuț citi avertizarea că nu trebuia să-i dezvăluie calitatea, întrucît prin preajmă mai erau și alte persoane.

— Aș vrea să vă zic și eu două vorbe.

— De acord ! Poftiți în așa-zisul meu birou.

Eugen înțelese că se putea bizui fără rezerve pe acest om și i se adresă deschis.

— Pentru a preveni activitatea ostilă a unui individ care încearcă să ne lovească, un element pe cît de feroce și periculos, pe atît de abil, trebuie să par că sînt șofer aici. Vă rog să-mi încredințați un camion cu care să fac o cursă mai mult de formă. La poartă, cînd ies, să-mi atrageți atenția, ca unuia care a avut mai multe întîrzieri nejustificate. Nu pot să vă explic mai mult, dar vă rog să aveți încredere. Deocamdată, atît !

— Perfect ! Dar aveți permis de conducere pentru... ?

— Am. Iată-l !

— Să nu mai pierdem timpul, veniți cu mine !

Avrămuț îi mulțumi în gînd fostului său șef, Alexiu, care fusese atît de exigent, cerîndu-i lui și celorlalți să învețe să conducă toate tipurile de mașini. „Un ofițer de contraspionaj trebuie să știe să facă de toate", le tot spunea el, și acum vedea, o dată mai mult, cît de folositoare îi erau cele învățate atunci...

Îl urmă pe tînărul maistru care îl conduse la vestiar, unde îi dădu o salopetă de-a sa, destul de purtată. Avrămuț o îmbrăcă, puse geanta pe scaunul de alături și se urcă la volan. Răsuci cheia și motorul porni cu destulă ușurință. Așteptă cîteva minute ca să lucreze la regim normal și ca maistrul să-i deschidă poarta, și porni.

Portarul slăbi doar puțin lanțul care bara intrarea. Eugen nici nu apucă să introducă maneta în treapta de viteză că maistrul îi ceru să coboare. Cu vocea răsunătoare, acesta-i ținu un „discurs" despre regulile exploatării normale a mașinii. Pășind foarte supărat, Avrămuț se urcă la volan și demară. Nu prea departe, la una din tarabele din piața alăturată, zări silueta paracliserului. Îi venea să sară în sus de bucurie pentru ideea pe care o avusese. Individul stătea pe bordura trotuarului și îl aștepta. Îi făcu semn să oprească și se urcă lîngă Avrămuț.

— Salut ! îi zise ofițerul, fără ca măcar să întoarcă privirea.

— Noroc ! îi răspunse paracliserul, și-l întrebă încotro se îndreaptă.

— Am o cursă pînă la Ploiești.

— Te însoțesc, spuse, pe un ton ce nu admitea replică, paracliserul.

— N-ai decît ! Dar de ce n-ai venit la întîlnire, așa cum am stabilit ? ! Din vina ta am întîrziat la serviciu și era să iau o papară... Ce, mă verifici ? N-ai încredere în mine, boșorogule ? Lasă că-ți arăt eu să-mi umbli cu machiavelisme d-astea.

— Nu umblu cu nimic, nu te verific. Dar am dreptul să-mi iau măsurile de siguranță pe care le cred de cuviință. Pune-te în locul meu. Lucrezi atîta timp, crezînd

că-i duci pe toți de nas, și cînd colo tu ești cel păcălit, căută să-l îmbuneze paracliserul, și îi ceru o țigară.

Avrămuț avusese pregătit pentru întîlnirea din restaurantul Gării de Nord un pachet de țigări nemțești, din cele găsite în bagajele radiotelegrafistului și, bucuros, îl scoase, gîndind că sînt mai valoroase decît o scrisoare de recomandare. Fumase deja vreo patru țigări în restaurant, cît îl așteptase, și inspirația de a le lua se dovedise salutară. Paracliserul luă țigara, o mirosi, adulmecă parfumul tutunului și o aprinse.

— S-au cam uscat, spuse, și-l privi pe Avrămuț, de data aceasta fără cea mai mică urmă de bănuială.

— Au fost în buzunarul salopetei și salopeta lîngă calorifer.

— Ai adus ?

— Întrebi ca să te afli în treabă ! Ia servieta !

— Bine ! Ai aici informațiile pe care trebuie să le transmiți. Aș vrea să fiu și eu atunci cînd ai să faci operațiunea. De acord ?

— N-am nimic împotrivă. Asta înseamnă că trebuie să amînăm pînă răspunzi la întrebările pe care și le pun șefii și, cînd ai tot materialul gata, facem o singură transmisie.

— Ești nebun ? Vrei să ne goniometreze ăștia ? Paracliserul nu pronunță niciodată cuvîntul securitate, așa cum un superstițios nu rostește numele dracului.

— Moșule, după cum se vede, ești cam de modă veche. S-au schimbat vremurile acelea, cînd totul era meșteșugăresc. Poate n-ar strica să te duci la o reinstruire pe-acolo. Uite cum se procedează acum : branșezi un manipulator Morse la un magnetofon special și imprimi pe bandă mesajul la o viteză normală, fără ca altcineva să te poată

auzi sau detecta, indiferent cît de lung ar fi textul. Pricepi ? Apoi intri în contact cu corespondentul de dincolo, semnalizezi intenţia de a transmite, conectezi magnetofonul la staţia de emisie şi cînd primeşti semnalul îi dai drumu', dar la viteza de derulare a magnetofonului. Cei de-acolo imprimă la aceeaşi viteză, dar ascultă la viteza la care tu ai înregistrat mesajul şi, astfel, ceea ce se transmitea acum cîţiva ani într-o oră, nu durează astăzi nici cinci minute. Pricepi, moşulică model antebelic ?

— Aşa se explică lungimea mesajului ?

— Chestia asta te-a băgat la păreri, hai fii sincer !

— E drept ! Mi se părea o ironie a soartei să lucrez şi cu tine. De fapt, mînă în mînă cu ei.

Avrămuţ nu-şi putu reţine un hohot de rîs, atît de vesel era. Paracliserul nu făcuse altceva decît să relateze situaţia în care, de fapt, se afla.

Între timp, trecuseră de Baloteşti şi paracliserul îi spusese că vrea să coboare.

— Nu mai mergi pînă la Ploieşti ?

— Nu, mă întorc să-mi văd de treburi. Drum bun !

Eugen îşi continuă drumul spre Ploieşti, gîndind că şi această întoarcere din drum era tot un truc al paraclisierului, făcut cu scopul de a verifica dacă nu este cumva tras pe sfoară. Dacă se întorcea imediat sau fără să aducă ceva de-acolo era, pur şi simplu, o prostie la fel de mare ca aceea de a se fi dus glonţ la securitate după întîlnirea ratată din gară. Aşa că îşi continuă drumul liniştit şi la Ploieşti luă legătura cu cei de la garaj, cerîndu-le să i se indice locul de unde ar fi putut ridica nişte marfă.

Se apropia înserarea cînd Avrămuţ trecu prin punctul în care coborîse paracliserul. Îl căută cu privirea, dar omul

pe care îl zărise pe marginea drumului nu era spionul. Eugen se gîndi că, negreșit, spionul îl aștepta undeva pînă la intrarea în garaj.

Paracliserul era, într-adevăr, în postul de observare, undeva pe traseu, dar în apropiere de garaj. Nu se mai arătase însă, convins deja.

— Am intrat la bănuieli, văzînd că întîrziați atît.

— Aș vrea să-mi cer scuze, iar dacă este nevoie de ceva, am să raportez șefilor mei să ia legătura cu cine trebuie ca să...

— Nu-i nevoie de nimic. Ați făcut un transport și ar trebui să fiți trecut pe statul de plată.

— Nu pentru bani am făcut-o, ci...

— Înțeleg, dar o bere tot putem bea, nu-i așa ?

— Eugene, te-ai descurcat, e drept, dar pe lîngă cuvintele de laudă, am și o mustrare. Aspră. Trebuia să prevezi situația, pentru că, uneori, inspirația ne poate juca feste, îl certă, pe un ton potolit, colonelul Danciu.

— Aveți dreptate ! Dealtfel, mi-am tot reproșat lucrul acesta. Am mai învățat ceva. Dar lăsați-l pe mine, data viitoare o să-i pregătesc o surpriză de o să mă țină minte omul cîte zile o mai avea !

— Care va fi surpriza ?

— Cu aprobarea dumneavoastră, vă propun să tragem cortina sau, mai bine-zis, să dăm semnalul de tragere a cortinei. E vremea gongului final !

— Bine ! Ai grijă, însă, să nu se audă prea departe !

De data aceasta, paracliserul fusese punctual la întîlnire. Purta pe chip, arborat ca un drapel, un zîmbet de mulțumire.

— Eşti pregătit ?
— Ai tot materialul ?
— Mai încape vorbă ?
— Bine, atunci, hai ! ·

Ieşiră din gară, merseră o bucată de drum pînă în apropierea fabricii de bere „Luter", unde Avrămuţ avea parcat camionul împrumutat de la garaj. Urcară în cabină şi porniră spre Piteşti.

— O să mergem, prima dată, să înregistrăm mesajul pe bandă de magnetofon şi apoi ieşim din oraş pentru a face transmisia.

— Unde mergem ?
— La mine acasă.
— Unde ai aparatul ?
— Ia uită-te la lada de scule care este la picioarele tale !

Paracliserul o ridică pe genunchi, o deschise, dar nu observă nimic deosebit. Avrămuţ, amuzat, îi spuse cum să desfacă închizătoarea ce zăvora ascunzătoarea, urmărindu-i, în acelaşi timp, mimica. Individul era uluit şi, încîntat, în acelaşi timp. Tot cercetînd aparatul, nu mai luă în seamă pe unde mergea maşina. Abia cînd aceasta opri brusc, întoarse privirea întrebător spre Avrămuţ.

— Să coborîm ! îi spuse acesta.

Paracliserul deschise uşa, păşi pe scara cabinei, dar nu apucă să închidă bine uşa, cînd simţi în coaste ţeava unui pistol.

— Nici o mişcare, domnule rezident ! În numele legii, eşti arestat ! îi rosti uşor răstit Moraru. Tonul hotărît îi tăie pofta de a riposta.

Ridică braţele, apoi, supus, le duse la spate, aşa cum i se ceruse, şi auzi clinchetul cătuşelor înainte ca răceala

metalului să-i cuprindă încheieturile mîinilor. Îl căută cu privirea pe Avrămuț. Acesta dăduse ocol mașinii și privea încordat scena, gata să intervină. În mîna dreaptă ținea pistolul.

— De ce ți-a fost teamă, n-ai scăpat ! îl repezi Eugen pe paracliser, înainte ca acesta să-și plece privirea.

— Ah, dacă...

— Știu. Dar deocamdată ai de dat socoteală pentru toate acțiunile ostile, mai vechi și mai noi, duse împotriva țării noastre. Hai, urcă în mașină !

Vrenca socotelilor

Mesajele lui „Frantz" stîrneau adevărate efluvii de bucurie în centrală. Aranjamentul se dovedise atît de bine executat, încît nu se mai putea întrevedea nici un impediment. Aveau informaţii atît de precise, de amănunţite, că îşi propuneau chiar „să mai facă schimb" cu aliaţii, pentru a-şi putea acoperi alte „pete albe" de pe harta lor. Ceea ce era şi mai important, era faptul că informaţiile şi datele obţinute prin două surse independente se verificau şi, rareori, apăreau uşoare diferenţe, unele inadvertenţe de interpretare mai ales, care nu făceau decît să le sporească şi mai mult încrederea în spionii lor. Mesajele „conteinerizate" soseau „via Paris" cu regularitatea unui ceasornic, iar emisiunile radio erau de o calitate deosebită. Noul procedeu de emitere se dovedea a fi de mare eficienţă, motiv pentru care serviciul de spionaj condus de Gheien intenţiona să-l doteze şi pe comandor cu un astfel de aparat, pentru a evita, pe viitor, folosirea celui pe care-l avea rezidentul.

Motive de satisfacţie aveau, evident, şi ofiţerii noştri de securitate. Ei le furnizau, după arestarea spionilor, toate datele şi informaţiile, însă, cu mare grijă, ca acestea să se potrivească cît mai bine. În mod intenţionat săvîrşeau şi unele mici erori, pentru a nu stîrni, totuşi, eventuale bănuieli. O dată „Frantz" şi-a întrerupt brusc emisiunea,

La reluare şi-a motivat întreruperea prin aceea că se apropiaseră de el nişte trecători. Altă dată, conteinerul a lipsit şi „comandorul" şi-a explicat întîrzierea mesajului prin absenţa mecanicului de la serviciu, plecat fiind la o înmormîntare în familie. Mai mult, se solicitaseră noi resurse financiare, fiindcă „reţeaua" se lărgise. Cererea era un mod de a verifica dacă centrala nu a prins de veste că este trasă pe sfoară. Răspunsul a fost mai mult decît prompt : Pachete cu bani şi bijuterii au venit în cîteva rînduri prin canalul „Paris", iar comandorul a primit ordinul să remită o parte din sume şi bijuterii radiotelegrafistului.

„Frantz" confirmă preluarea „mărfii". Jocul putea continua, dar, între timp, se terminase ancheta celor arestaţi şi trebuia început procesul trădătorilor.

— Tovarăşe colonel, mai lipseşte unul dintre cei ce trebuie să ia loc pe banca acuzării.

— Cine, tinere ?

— Waldy, ocnaşul care ne-a „vizitat" ţara şi a pus la punct noul mod de acţiune al reţelei paracliserului, cel care, cu cîţiva ani în urmă, l-a recrutat pe Palade. Nu trebuie să dea şi el socoteală pentru acţiunile sale ostile ?

— Ba da ! Dar sînt curios dacă nu cumva îmi propui să te duci să-l aduci încoace.

— Nu mă duc eu după el, va veni el încoace, şi-l primim aşa cum se cuvine.

— De acord, treci la acţiune !

Ultimul mesaj transmis de „Frantz" fusese foarte scurt, atît de scurt, încît operatorului de la staţia terminus nici nu-i venea să creadă că durase numai o jumătate de minut.

— Ce dracu să se fi întîmplat ? ! se întrebă cu voce tare şi trecu magnetofonul pe viteza de lucru.

Cifrele de cod ale acestui mesaj neobișnuit nu acopereau nici jumătate din diagramă și faptul acesta îl determinase pe operator să sublinieze cu două linii roșii indicativul de urgență tipărit în colțul din dreapta, sus. Îl trecu la compartimentul decifratorilor și îi telefonă lui Waldy, rugîndu-l să treacă pe la el.

— Cred că ceva nu e în ordine cu omul tău din România.

— Mesajul este atît de scurt, încît îmi vine să cred că este un motiv de alarmare.

— Ce vorbești ? Unde-i ?

— La decifratori : vezi, poate l-au și decodificat.

Waldy dorea să intre cît mai grabnic în posesia mesajului, dar sistemul foarte strict de circulație a documentelor nu lăsa loc unei asemenea inițiative. Ceea ce reuși să facă, fu doar faptul că urmări plicul în care era închisă hîrtia. Așteptă la ușa șefului serviciului, ca imediat ce acesta avea nevoie de el să intre. Gheara unei presimțiri rele îi strîngea inima.

— Vă cheamă șeful, îi zise secretara, după ce puse receptorul jos.

Intră în biroul întunecos, datorită draperiilor grele de pluș care acopereau ferestrele mari și privi spre cercul de lumină aruncat de veioza de pe birou. Șeful serviciului lucra liniștit la masă și lumina difuză a veiozei se reflecta în lentilele ochelarilor fără ramă.

— Stai jos ! porunci acesta.

Waldy se supuse. Neliniștea din suflet îi creșcu.

— Uite, se pare că avem ceva necazuri în România. Citește.

Îi întinse foaia albăstruie, pe care era scris la mașină mesajul după care umblase atît de agitat.

Waldy întoarse hîrtia spre lumină și își mijii ochii, ca să poată distinge literele negre, de format mare.

„Rezidentul opune rezistență la ordinul dat de dumneavoastră privind preluarea rețelei. I-am arătat, de nenumărate ori, necesitatea realizării acestui fapt, dar amenință că nu va mai da nici un fel de informații. Nu acceptă sub nici o formă, iar pînă în prezent nu am putut stabili nici contacte cu agenții săi. Ultima întîlnire a degenerat în ceartă. Aștept instrucțiuni", citi Waldy și nu-și putu domoli bătăile inimii. Se aștepta la ceva mult mai grav și acum răsufla un pic ușurat.

— Cum vezi ieșirea din situația aceasta ?

— Trebuie să luăm legătura cu rezidentul și să-i explicăm necesi...

— N-ai făcut lucrul acesta atunci cînd ai fost în România ?

— Din păcate, am abordat prea puțin acest subiect.

— Abordat ! îl înginã șeful. Nu i-ai zis nimic, precis, și este și firesc ca omul să fie necăjit. Tu n-ai fi ? !

— ...

— Să-mi faci urgent propuneri pentru remedierea situației. Asta ne mai trebuie nouă, scandal între agenți, cînd securiștii sînt cu ochii pe ei ?

— Singura soluție rapidă și acceptabilă este să plec neîntîrziat în România. Eu le-am încurcat, eu să le descurc !

— Te-ai gîndit bine ?

— Da, răspunse hotărît Waldy.

— Bine, pregătește-ți cele necesare și la drum !

Cînd s-au hotărît să lanseze mesajul care avea menirea de a-l determina pe Waldy să vină în România, Avrămuț și Moraru au avut în vedere locul în care se afla șlepul „Azur", pe care lucra Emil Palade. Urmăreau prin aceasta ca evenimentele ulterioare, declanșate de încheierea ac-

țiunii, să-l găsească pe marinarul român cît mai aproape de granițele țării, altfel nu ar fi fost exclus ca cei din serviciul de spionaj să încerce să se răzbune pe Palade.

— „Azurul" în cel mult o săptămînă este acasă.

— Spune-mi care este situația exactă, Morarule, îi ceru colonelul Sandu.

— Mîine, așa cum reiese din rapoartele și graficele „Navromului", termină de încărcat marfa și, ca atare, ridică ancora, îndreptîndu-se spre patrie.

— Pot interveni surprize în executarea acestui grafic ?

— Deocamdată nu avem nici un fel de elemente care să ne ducă la o asemenea concluzie.

— Am înțeles !...

Cam aceeași grijă manifestară pentru situația „Azurului" și Waldy, ca și șeful Departamentului „Ost". Apelară, îndată ce aflară, la colegii lor din Austria unde se găsește ancorată nava, și acțiunea de încărcare a mărfii se prelungi mult, în ciuda încercării cîrmaciului de a urgenta totul. Întîrzierea era determinată, însă, de alte motive decît cele invocate de firma din Viena. Șlepul putea pleca mai departe numai după ce ajungea în apele românești îmbarcațiunea „Donau", pe care se găsea îmbarcat, ca marinar, Waldy. Se apreciase că-i trebuiau patru-cinci zile avans pentru ca navele să nu se întîlnească pe drum, întrucît Emil Palade ar fi fost singurul care l-ar fi putut recunoaște pe spionul german.

Și, astfel, se face că, în vreme ce Palade și colegul său de șlep așteptau nerăbdători ultimele baloturi de marfă, care nu mai soseau, Waldy se apropia de țărmurile românești, hotărît să-și termine cît mai repede treaba ce o avea de făcut.

„Donau" trase la chei, dar Waldy nu coborî de pe vas decît a doua zi. Îi spusese cîrmaciului că nu se simte bine. În schimb, el studia foarte atent împrejurimile,

încercînd să descopere vreun indiciu cu privire la prezența lucrătorilor de securitate. Moraru și Avrămuț, cărora le revenise sarcina de a finaliza acțiunea, prevăzuseră această mișcare și nu se arătaseră, defel, prin port. Ofițerul de grăniceri, care controlase pașapoartele celor de pe „Donau", îl recunoscuse pe Waldy și înștiințase că își făcuse apariția același marinar despre care întrebaseră, cu cîtva timp în urmă.

Am fi nedrepți dacă l-am prezenta pe Waldy ca pe un novice, gata să se arunce în capcana întinsă de securitatea românească. Evident că nu știa absolut nimic despre acțiunea întreprinsă pentru a fi adus în România, dar, ca profesionist în arta spionajului, nu ignora nici faptul că era posibil ca prezența sa să fi fost sesizată și, tocmai de aceea, își luase măsuri suplimentare de precauție. Pașaportul și cartea de marinar îi atestau naționalitatea daneză, iar barba blondă și bogată îi schimba fizionomia destul de mult, nu, însă, într-atît, încît să nu poată fi recunoscut de ofițerul de grăniceri, obișnuit să „vadă" și dincolo de accesoriile ce aveau drept scop ascunderea adevăratei înfățișări.

Waldy nu ignora nici posibilitatea ca paracliserul să fie mai bine supravegheat de organele românești. De aceea, se străduia să acționeze astfel încît să nu lase nici o bănuială prin care să pericliteze siguranța operatorului radio, chiar în situația în care rețeaua era scoasă definitiv din circuit. Ținîndu-se seama de rolul ce i se rezervase, transmisionistul trebuia să rămînă complet în afara oricărui pericol. Își pregătise, așadar, cu grijă modul în care va acționa, gîndind fiecare amănunt, punînd, poate dintr-un instinct pe care fiecare dintre noi îl avem, înainte de toate, răul. Or, răul însemna acum, în aceste condiții, arestarea și trimiterea în fața instanței pentru activitate de spionaj pe teritoriul țării noastre. Și, toată munca lor

s-ar fi dus de rîpă. Gîndul acesta negru îl încercase atunci cînd sesizase privirea scormonitoare a grănicerului, care parcă trecea prin el. Niciodată n-ar fi crezut că poate încerca un simțămînt atît de greu. „Era tare bine să iau acest lucru în calcul înainte de a mă fi hazardat!", își continuă reflecțiile, așteptînd ca întunericul să fie și mai de nepătruns.

Printre picăturile dese de ploaie începuseră să cadă și fulgi de zăpadă, iar vîntul se întețise. Waldy își ridică gulerul aspru al scurtei marinărești pe care o purta și se strecură pe lîngă garduri, nu atît din dorința de a se feri cît de cît de vîntul rece, ci pentru a putea trece cît mai neobservat. Știa adresa la care locuia rezidentul și recunoscu traseul cel mai scurt, pe care ar fi putut ajunge acolo, pe unul dintre planurile directoare, întocmite de armata germană în vremea cît ne cotropiseră țara, planuri pe care avusese grijă să le reactualizeze cu prilejul primei sale vizite. Memorase fiecare denumire, fiecare cotitură a străzilor, calculase lungimea fiecărui segment al traseului și acum, în ciuda întunericului, mergea foarte sigur, știind că o să ajungă precis la țintă. Din cînd în cînd, deși ar fi vrut să nu zăbovească nici o clipă, încerca să descopere un eventual urmăritor așteptînd la pîndă în umbra stîlpilor, accelerînd ritmul mersului sau încetinindu-l și împleticindu-se ca un om beat. Dar rarii trecători nu-i acordau nici o atenție, văzîndu-și mai departe de drumul lor.

Ajunse pe strada Cîntecului, unde locuia paracliserul, și pe stîlpul primei porți citi numărul. Calculă repede că pînă la casa unde voia să intre mai avea alte șase curți, și imediat mersul îi deveni ca al unei pisici care se apropie de o pasăre pe care vrea să pună gheara. Zări o fîșie de

lumină la una dintre ferestrele ce dădeau spre stradă şi simţi o mare uşurare. Se opri în umbra porţii, se lipi de lemnul umed şi adulmecă în noapte, dar auzul său fin nu descoperi nici un semn de viaţă în afara răpăitului ploii, vrîstată tot mai des de fulgii de nea, care erau din ce în ce mai mari. Intră în curte şi se strecură pe lîngă zid, pînă lîngă geamul luminat. Ciocăni, abia auzit, în limbaj Morse W—62. Lăsă o pauză de o jumătate de minut şi repetă semnalul. Aproape în aceeaşi clipă primi răspunsul tot printr-un semnal, bătut ceva mai tare în tocul geamului. Auzindu-l, Waldy se bucură, simţind dintr-o dată frigul ce-i pătrundea trupul. Ideea unui adăpost cald şi mai ales a unui loc în care să se simtă cît de cît în siguranţă începu să-l obsedeze. Se îndreptă spre uşă şi, cînd auzi cheia răsucindu-se în broască, se grăbi să apuce de clanţa veche de alamă. În aceeaşi clipă, deschizînd uşa din interior, Avrămuţ se dădu într-o parte pentru a-l lăsa pe Waldy să intre, dar lumina, izbucnită brusc, a unei lanterne-stilou, îl orbi pentru cîteva secunde. Lui Waldy îi fuseseră, însă, de ajuns ca să-şi dea seama că era pe cale să cadă într-o capcană. Se răsuci brusc, pe ambele călcîie. În acel moment, lîngă el răsărise, din noapte, Moraru. Waldy îl plesni năpraznic cu patul pistolului. Lovitura îl făcu pe ofiţer să-şi simtă umărul stîng plin de mii de ace dureroase, ce explodau în flăcări, care-i orbeau ochii. Reuşi, cu un ultim efort, să arunce cu cătuşele după Waldy şi icnitura acestuia îi dădu de veste că îl lovise.

Avrămuţ nu mai zăbovi să-şi ia haina, ci, aşa cum era, doar în flanelul de lînă, porni prin ploaie, în urmărirea neamţului. Din doi paşi fu în stradă, dar prin pînza de ploaie şi ninsoare nu se vedea nimic. Dacă n-ar fi fost martor al întîmplării petrecute, ar fi crezut că este victima unei farse. Nu era vreme de pierdut, pentru că, dacă nu-l prin-

deau pe agent înainte de a se urca pe vas, exista pericolul de a-l pierde definitiv. Waldy își dădea seama că, dacă reușea cumva să se urce pe vas, ei nu aveau probe în baza cărora l-ar fi putut aresta, chiar dacă nu mai exista nici un dubiu că el este agent al unui serviciu de spionaj, venit cu intenții de a organiza activitatea de culegere de informații de pe teritoriul țării noastre. Era exact aspectul pe care îl știau foarte bine și ei, Avrămuț și Moraru, care primiseră misiunea de a-l aresta, aspect pe care îl subliniase foarte tăios și colonelul Danciu atunci cînd le aprobase detaliile acțiunii.

Avrămuț își puse ordine în gînduri și înțelese că singura modalitate de a repara lucrurile era nu să pornească orbește în noapte după neamț, ci să-i țină calea încă o dată, acolo unde acesta se aștepta mai puțin. Îi spuse lui Moraru, care se apropiase între timp de el, care era planul de acțiune, și plecară imediat spre locul unde era ascunsă mașina.

Șoferul moțăia, dar deschise ochii imediat ce simți mișcare în apropiere. Avrămuț și Moraru urcară, și subofițerul nu mai așteptă să fie îndemnat.

— Spre port, cu toată viteza !

— Ceva grav ? întrebă șoferul, împungînd cu privirea întunericul umed al nopții.

— Foarte grav ! Individul ne-a scăpat. Ne lași în port și te duci imediat la colonelul Danciu și-i raportezi că individul a reușit să fugă. Îi mai raportezi că noi îl așteptăm în port, pentru a preveni orice încercare a acestuia de a se face nevăzut, mai ales că acum este alertat. Eu îl voi aștepta pe țărm, în apropierea vasului cu care a venit, și cum nu este exclus ca spionul să aleagă și o altă cale, Moraru va asigura închiderea celeilalte posibilități, păzind accesul spre fluviu, într-o barcă. Îl așteptăm cu întăriri. Ai reținut ?

— Totul.

— Nu uita că de tine depind multe ! îi mai spuse Avrămuț, și coborî grăbit din mașină...

Waldy alerga prin ploaie și se gîndea cît de bine procedase atunci cînd își alesese și un alt itinerar, de rezervă, în cazul în care ar fi fost nevoit să se retragă, în situație urgentă, cum se dovedise aceasta. Coti scurt, ieșind pe o altă stradă, și, cînd intră în conul de umbră al unui bec, se opri să se convingă că nimeni nu era pe urmele sale. Apoi își reluă fuga. Apropiindu-se de centrul orașului, care în ciuda vremii era, oricum, mai animat, trebui să renunțe. Merse cu pasul grăbit ca cel al tuturor celor care căutau să se ascundă de vremea rea. Se mai liniștise puțin. Pînă la port nu mai avea prea mult și era aproape sigur că a reușit să scape de urmăritori. Aproape se debarasase și de senzația aceea sîcîitoare, pe care o încercase tot timpul călătoriei, de așteptare a unui eveniment neplăcut. Acum se eliberase de neliniști, însă îl obseda teama de a nu fi arestat. Oricum, era pregătit pentru orice surprize și, mai ales, știa că trebuie să acționeze, și hotărîrea de a nu se lăsa prins îi dădu speranțe. Își explicase capcana, în care aproape căzuse, prin arestarea paracliserului și nu putea să-și închipuie măcar faptul că întreaga lui acțiune, ca și a agenților pe care-i avea, fusese urmarea acțiunii organelor de securitate. Nu era în stare să emită o astfel de ipoteză și își mai făcea iluzii că radiotelegrafistul este la adăpost și că vor trebui găsite noi modalități pentru a pune pe picioare o altă rețea.

Dacă ar fi cunoscut adevărata situație, ar fi fost mai atent, ar fi dovedit mai multă grijă pentru drumul ce

urma să-l aleagă pentru a se întoarce acasă. Flindcă el continua să ignore faptul că cei de la securitate i-ar fi cunoscut calea folosită pentru a intra în țară ca și acoperirea sub care își camuflase identitatea. Din această cauză nu-i trecea prin minte că cineva l-ar fi putut aștepta din nou în port, că, deși reușise să iasă dintr-o capcană, era pe cale să cadă în alta, la fel de periculoasă pentru el, mai ales că nu avusese răgazul să-și scoată măcar din ascunzătoarea secretă, din tocurile ghetelor marinărești, materialele pe care le avea în vederea instruirii rețelei de spionaj. Purta, de asemenea, în căptușeala surtucului, mai multe pachete de bancnote românești și ceva valută cu care să-și plătească acoliții pentru a le întări moralul. Mai avea asupra sa pistolul, pumnalul și o capsulă de cianură de potasiu. Șeful său îi spusese că n-ar fi trebuit să le ia, dar el își făcuse socoteala că, pe lîngă celelalte, nu mai conta mare lucru un pistol și un pumnal, pe care, la urma urmei, le putea avea orice marinar.

„Cum ajung pe vas, arunc totul și, adio România, plecăm urgent la noi", își zise aproape vesel, socotindu-se scăpat. Depășise deja zona canalului și prin pînza de apă zărea luminile vaselor trase la chei. Zori nițeluș pasul și ar fi vrut să o rupă la fugă dar, din spatele său, Avrămuț rosti cu glas hotărît :

— Domnule Waldy, în numele legii, sînteți arestat !

Waldy se opri, încercă să se întoarcă, dar avertismentul lui Avrămuț îi opri mișcarea. Ridică brațele, așa cum i se ordonă. Fiecare simț, fiecare mușchi îl avea încordat, gata să sară, gata să lovească. Voia să riposteze vehement pentru a fugi. Gîndul că va fi umilit, bătut, învins, acum, cînd se afla la numai doi pași de libertate, îl îngrozea. Scăpase de dracu într-o încleștare și dăduse peste mă-sa. Se decise să acționeze, orice ar fi fost, chiar cu riscul de a-și pierde viața, dar nu putea să lase ultima șansă să-i

treacă prin față fără a face ceva, fără a „ajuta" puțin norocul să lucreze pentru el.

Privi atît cît putea întoarce capul fără a i se sesiza mișcarea, și văzu că cel ce-l somase era singur. Așteptă să se apropie și, cînd simți țeava pistolului în coastă, oftă ca un om care renunță la orice speranță. În următoarea fracțiune de secundă, se întoarse brusc, împingînd cu brațul stîng mîna în care Avrămuț ținea pistolul, iar cu muchia palmei drepte lovi năpraznic peste încheietura mîinii ofițerului. Auzi zgomotul metalic al pistolului căzut pe caldarîmul sclălucitor din cauza ploii, însă lovitura teribilă pe care o primi în maxilar nu-i mai lăsă vreme să se bucure de reușită. Datorită forței loviturii, trebui să facă vreo doi pași înapoi pentru a nu cădea pe spate, îndeajuns pentru ca Avrămuț să fie peste el și să-i prindă reverele scurtei cu mîinile încrucișate, executînd ceea ce se cheamă „strîngerea în cravată". Waldy își reaminti imediat cele învățate de la instructorul japonez de judo Takeo San, galbenul cu ochii ca o lamă de cuțit, care zîmbea tot timpul atît de enigmatic, și încercă să scape din strînsoare. Își opri respirația pentru a nu fi cuprins de senzația de sufocare, prinse ferm brațele ofițerului, încleștîndu-și degetele în umerii lui Eugen, îndoi piciorul drept și, fixîndu-i talpa în burtă, zvîcni puternic, trăgînd, în același timp, cu brațele. Avrămuț „zbură", aruncat peste cap și poate că nu s-ar mai fi sculat de jos dacă s-ar fi lăsat proiectat cu capul de caldarîm, dar se răsuci brusc în aer și spinarea-i încovoiată „se rulă" pe piatra cubică a drumului, atenuînd mult căderea.

În următoarea secundă erau amîndoi în picioare, egali ca forță și abilitate, hotărîți, și unul și altul, să cîștige. Avrămuț avea, însă, o poliță prea mare de plătit și pentru

el victoria însemna mult mai mult decît credea Waldy, care nu se aşteptase ca adversarul să fie atît de puternic, să-i răspundă cu atîta îndîrjire. În înfruntarea aceasta nu exista altă ieşire decît aceea ca unul să cadă. Numai că timpul nu lucra în favoarea spionului, ci a lui Avrămuţ, căruia trebuiau să-i soscască, din clipă în clipă, ajutoare. Waldy înţelesese acest lucru şi se decise să atace, nevoind să-şi piardă ultima şansă. Nu putea scoate pistolul, deşi îl avea foarte la îndemînă, pentru că i-ar fi oferit astfel, adversarului său, secunda de care ar fi avut nevoie să-l lovească, găsindu-l fără gardă. Cu braţele uşor îndoite, gata să apuce sau să lovească, cu putere, fără milă, începu să-i dea tîrcoale ofiţerului. Fandă scurt, făcîndu-se că încearcă să apuce braţul stîng al lui Eugen, dar se răsuci fulgerător şi intră sub mîna dreaptă, pe care voia să o fixeze pe umărul său. O simplă apăsare pe încheietură şi durerea l-ar fi scos definitiv din luptă pe ofiţer. Avrămuţ, însă, intui mişcarea, îl lăsă să-i prindă braţul drept, dar îl trecu, la fel de rapid, pe sub subsuoara neamţului, şi, cu pumnul strîns, îi apăsă ceafa. În acelaşi timp, îi trecu mîna stîngă peste gît şi, din nou, începu să-l strîngă ca într-un cleşte pe spion, ridicîndu-l de la pămînt, ca acesta să nu mai poată avea controlul respiraţiei.

Nici Waldy nu era un luptător prea lesne de doborît, iar spectrul capturării îi înzecea puterile. Cu un ultim efort, apucînd iarăşi strîns braţele ofiţerului, se lăsă înainte, trăgîndu-l pe Avrămuţ după el, pînă ce ofiţerul îşi pierdu echilibrul, apoi îl lovi cu putere, cu tocul ghetei marinăreşti, sub genunchiul drept. Durerea fulgerătoare îl surprinse pe Avrămuţ, care îl scăpă din strînsoare. Waldy se întoarse ca un spiriduş, gata să lovească în plex, dar pumnul său nu întîlni nimic în calc, fiindcă Eugen se lăsase să

cadă pe spate și, cu picioarele strînse în foarfecă, îl trînti la pămînt pe spion.

Waldy își controlă căderea și se sprijini pe brațul stîng, în timp ce, cu mîna dreaptă, scoase din buzunarul scurtei pistolul. Se rostogoli pe partea stîngă, pentru a evita o nouă lovitură, și, revenind pe spate, trase de la nivelul șoldului două focuri. Primul glonț trecu vijîind pe la urechea lui Avrămuț, dar cel de-al doilea îi mușcă din mușchiul brațului drept, fără ca rana să fie prea gravă. Eugen simți arsura glonțului și înțelese că, dacă nu-l răpunea în următoarea secundă, el ar fi fost cel învins. Dintr-un șut bine plasat, aruncă pistolul din mîna neamțului înainte ca acesta să apuce să mai tragă și se prăvăli peste el, fixîndu-l la pămînt cu pulpele, în vreme ce cu mîinile îi imobiliză brațele. Durerea îi săgeta ascuțit brațul și simți cum îi slăbesc puterile, dar, în clipa aceea, farurile unei mașini, ce se apropia în viteză, măturară șirul de plopi desfrunziți ce mărgineau șoseaua spre port.

Waldy zvîcni din nou, hotărît să scape, dar Eugen îi aplică o lovitură în bărbie și spionul își pierdu cunoștința. Mașina stopă brusc lîngă ei și colonelul Danciu, însoțit de alți trei ofițeri, coborî.

Văzîndu-i, Avrămuț se lăsă să cadă pe brațul stîng, epuizat de duritatea luptei. Doi ofițeri îl preluară pe Waldy, ridicîndu-l și fixîndu-i cătușele pe mîini. Danciu, împreună cu celălalt ofițer, îl ajutară pe Avrămuț și abia atunci observară că era rănit.

— E ceva grav ?

— Nu cred, tovarășe colonel.

— Repede cu Eugen la spital, îi ordonă șoferului, în timp ce ei se îndreptară spre clădirea căpităniei portului.

Moraru auzise zgomotul luptei și, cînd văzuse și fulgerele celor două focuri de pistol, al căror zgomot fusese absorbit de surdina pusă la armă, se grăbi să vină la mal. Îi luaseră, însă, cîtva timp manevrele de acostare a bărcii. Cînd coborîse din barcă totul era rezolvat.

— Unde-i Eugen ? întrebă precipitat el.

— Este rănit. L-au transportat la spital.

— Grav ?

— Nu cred.

Ar mai fi fost necesare vreo patru ore de muncă pentru umplerea calei șlepului și „Azurul" ar fi putut ridica ancora. Palade, deși era tare furios, nu părea. Această întîrziere nu prea se arăta să fie de bun augur. Vremea se înrăutățea cu fiecare ceas și apele tot mai tulburi ale Dunării anunțau o iarnă timpurie și foarte grea.

„Precis aici este mîna lor, pentru că altfel nu se explică de ce nu mai reușesc să încarc odată șlepul", își tot spunea, și norii, ce se buluceau pe cer, îi simțea adunîndu-i-se și în suflet. „Și Moraru nu dă nici un semn de viață ! Oare să nu știe nimic, să mă fi uitat, aici, la izbeliște ?" se tot întreba. Nu putea să plece și să lase nava încărcată cu mărfuri, nu-l răbda inima să facă acest lucru.

Moraru însă prevăzuse și o asemenea situație și îi spusese lui Palade că, atunci cînd va fi necesar, pentru a nu-i pune viața în pericol, sau cînd nu va mai exista altă posibilitate, o să-i trimită o telegramă, prin care i se va anunța decesul unei rude apropiate. Cu prima cursă „Tarom", urma să sosească un cîrmaci care va prelua nava, iar el avea să plece cu următorul avion în țară. Așteptase

mereu semnalul acela, avînd un anume presentiment, pe care, ei, marinarii, întotdeauna îl iau în serios, dar ori de cîte ori fusese la căpitănia portului, în afara scrisorilor de acasă și a unui telex de la „Navrom", în legătură cu aprobarea unor mici reparații necesare a fi făcute șlepului, nu primi nimic.

Trecuse o săptămînă și nu știa cum să-și mai omoare timpul de plictiseală și neliniște, cînd unul dintre funcționarii de la căpitănie îi aduse telegrama. Desfăcu formularul și citi cele cîteva rînduri în fața curierului care i-o înmînase și care stătea mai departe nemișcat, așteptînd, după obiceiul pămîntului, măcar niște țigări pentru deranjul lui. „A murit unchiul Tase. Vino urgent acasă ! Avem mare nevoie de tine. Te așteptăm la avionul de mîine. Adela și copiii".

Se duse imediat în cabină și își strînse, în sacul de marinar, lucrurile pe care nu le putea lăsa pe șlep. Pînă la venirea avionului erau mai bine de două ceasuri și cel care urma să-l înlocuiască nu putea sosi mai devreme de patru ore, așa că Palade se apucă să-și pună ordine în hîrtii, pentru a-i lăsa omului toate treburile la punct. Acolo, în cabină, îl găsise Marin Iulică, vechi coleg și prieten al său, care își întrerupsese concediul de odihnă să vină să-l schimbe, cînd auzise că Emil are necazuri.

— Ți-am adus biletul de avion. Cursa de mîine. La ora nouă. Ai grijă să te duci din vreme, îl făcu atent Iulică și se apucară să verifice starea vasului și a mărfii...

Waldy se miră nespus cînd văzu cu cîtă omenie este tratat de cei din securitatea românească. Își închipuia că va fi supus unor umilințe și brutalități fără seamăn, dar nimeni nu-i adresase nici cea mai mică insultă. Dimpotrivă, la cererea lui, i se aduseră de pe vas cele necesare

pentru spălat, lenjerie, ţigări şi i se oferise o mîncare destul de bună.

„Te pomeneşti că vor să mă pună să lucrez pentru ei, altfel nu m-ar fi «curtat» atîta !", îşi zise, şi nu fără o undă de teamă, gîndindu-se ce-i făcuseră ei lui Palade pînă îl determinaseră pe om să semneze angajamentul de recrutare.

„Am să fiu mai abil decît ei", îşi propuse, în vreme ce un subofiţer îl escorta la camera de anchetă.

— Luaţi loc, domnule Waldy, îi spuse Moraru, arătîndu-i scaunul.

— V-am mai spus că nu mă numesc Waldy. Numele meu este Bjorn Andersen şi nu înţeleg de ce persistaţi în această greşeală, cînd există documente, acte în regulă, cu fotografii şi ştampile.

— Cinstit, aşa ca între oamenii de lume, aţi pierdut ! Dacă veţi spune adevărul, nu mai aveţi ce pierde în plus, mai ales că noi ştim mai multe decît vă puteţi închipui dumneavoastră.

— Este un bluf de anchetator, zise rîzînd Waldy. Nu ştiţi nimic şi-mi „cîntaţi" aşa, doar-doar eu voi juca după partitura voastră.

— Să discutăm cu cărţile pe faţă. De acord ?

— Adică vreţi să le vedeţi pe ale mele, iar eu, în schimb, să nu pot arunca nici măcar o privire în ale adversarului, ca, pînă la urmă, să-mi daţi o cacialma şi să nu mai ştiu de mine. Asta vreţi ? Ha !

— Nu, domnule Waldy, nu-i nici o cacialma sau, mai bine zis, păcăleala aceasta v-am tras-o noi mai de mult. Nu-i vorba să vă smulgem nişte informaţii. Şi fiindcă tot aţi pomenit de jocul de cărţi, aflaţi că noi avem în mînă toţi aşii şi nicidecum, dumneavoastră, aşa cum v-aţi obişnuit să credeţi.

— N-aveți nimic, rosti aproape răstit Waldy. Dar, privind cu cîtă siguranță vorbea ofițerul de securitate, căzu pe gînduri. Avea atîta experiență încît să-și dea seama că numai un om aflat în posesia unor date certe poate fi atît de degajat cînd conduce o anchetă. Dacă ar fi fost altfel, ar fi întins capcane, ar fi așteptat, ar fi folosit o altă tactică. Se vedea clar că nici măcar timp nu voiau să cîștige. Dimpotrivă, păreau destul de grăbiți să finalizeze cazul.

— Ca să vă dați seama cîte știm, am să vă spun un singur amănunt, foarte revelator, cred eu. Dumneavoastră ați hotărît să veniți în România, numai după ce ați primit un anume raport, de la un operator radio, infiltrat clandestin în țara noastră, cu privire la opoziția pe care o făcea rezidentul grupării, controlate de noi, la ordinul de a i se prelua conducerea. Este exact ?

— ? ! Waldy nu fu în stare să articuleze nici un cuvînt.

— Repet, este exact ?

— N-are nici o importanță dacă este exact sau nu. Vreau numai să știți că, dacă nu plec în următoarele douăzeci și patru de ore, omul dumneavoastră, Palade Emil, va fi arestat și atunci veți fi forțați să faceți un schimb. Palade doar se află în mîna noastră, deși este „la ancoră" pe cheiul Vienei.

— Nu facem nici un schimb. Dumneavoastră veți fi judecat pentru spionaj.

— Atunci, la fel se va întîmpla și cu Palade.

— Nu cred... Să intre martorul, ceru Moraru prin telefon.

În încăpere intră Palade, zîmbind larg. Îi strînse mîna lui Moraru ca unui vechi prieten și îl salută, fără urmă de ranchiună, pe Waldy. Acesta, de emoție, de surpriză, se prăbuși în scaun.

— Cînd... cînd a venit Palade ? îl întrebă pe Moraru, în vreme ce privea la Emil ca la un spectru.

— A avut întîrziere avionul, Emile ? îl întrebă pe marinar ofițerul.

— Numai o jumătate de oră. În rest, toate bune ! Poate și „Azurul" va veni la vreme, să nu-l mai prindă iarna prin străinătăți.

— Vă rog să anunțați consulatul de arestarea mea, pentru a mi se asigura apărarea.

— Care consulat, domnule Waldy ? Doar ați zis că... nu-și putu stăpîni o ironie Moraru.

Waldy își dădu seama că pierduse orice speranță și ceru hîrtie și stilou să-și scrie declarația.

Emilian Botescu fu introdus în camera de anchetă. Zări imediat, pe biroul anchetatorului, mănușile sale de piele de căprioară și pistolul cu care trăsese asupra Laviniei. Un nod uscat i se pironi pe dată în gît.

— A venit vremea să lămurim și chestiunea omorului făptuit în ziua de 20 august, a cărui victimă a fost Avrămuț Lavinia. Ce aveți de declarat ?

— Nimic. Nu-mi puneți mie în circă alte treburi. Eu m-am ocupat cu spionajul, nu cu...

— V-ați ocupat cu destule, domnule fost comandor. Ați trădat, ați luptat în rîndul forțelor armate inamice împotriva propriei țări și armate, ați intrat clandestin în țară, ați organizat, prin mită, corupție și șantaj, o rețea de spioni, ați pus la cale acțiuni subversive, ați violat domicilii, ați fost proxenet, exploatînd, pentru interesele dumneavoastră, mai multe femei, pe care le-ați șantajat apoi și, pe lîngă toate acestea, ați ucis, cu premeditare,

două femei. Acum, să lămurim prima crimă, cea despre care am amintit. Avem apoi timp și pentru cealaltă. Vă invit să faceți declarații exacte.

— Refuz orice fel de declarație. Și, ca să nu mai pierdem vremea, nu aveți cum să probați...

— Avem. Aici sînt mănușile pe care le-ați avut atunci. Ați făcut prostia să le țineți într-o pungă de celofan, ascunse în casa lui Hotineanu, unde au fost găsite. În afara faptului că nu i se potrivesc, el purtînd o măsură de două ori mai mică, fiind în celofan, cum le vedeți și cum este specificat în procesul verbal de percheziție, cînd au fost ridicate, au păstrat mirosul dumneavoastră. Orice potaie, chiar de vînătoare, nu neapărat un cîine de urmărire, va da de cel ce le-a purtat. Apoi, despre uciderea Laviniei ați raportat centralei de spionaj. Avem o mărturie în acest sens.

— Aveți umor, domnule ! Chiar dacă nu cred că aveți acea mărturie de care vorbiți, aveți, totuși, umor. Sînteți grozav, domnule !

Anchetatorul nu răspunse. Se așteptase la această replică, și apăsă pe butonul soneriei. În cameră intră Waldy, care recapitulă cele declarate de el cu privire la asasinarea Laviniei, elemente reținute din raportul trimis de spion și pe care el, prin natura funcției sale, îl citise și nu numai o singură dată.

— Ei, ce zici, domnule Botescu ? Ți-a plăcut gluma ? Mie, nespus de mult.

— Nu mai are nici un rost...

Procesul grupului de spioni și trădători începuse de două zile iar cei din organizația Gbelen nu luaseră cunoștință de acest lucru. Așteptau încă vești. Și avionul sosit

de la București, abia aterizat la Paris, le „transportase", pentru ultima oară, conteinerul în care era o simplă notă, scrisă în limba română : „Vă mulțumim pentru «colaborare». Dacă mai doriți date cu privire la spionii voștri, le veți găsi în presa din zilele următoare."...

București, august—decembrie 1978

Sumar

Întoarcerea	5
Paracliserul	32
Umbre vechi	52
Din nou în vizuină	74
Strania îndoială	96
Strigătul mut	111
Îndîrjirea	125
Noi bănuieli	139
Parfumul de mimoze	162
Bila roşie	200
Cercul se închide	222
Cîntecul de lebădă	237
Oaspeţi de seară	258
Ultimul gong	271
Vremea socotelilor	281

Lector : ARISTIDE POPESCU
Tehnoredactor : AUREL BUCUR

Apărut 1979. Bun de tipar 1.10.1979.
Tiraj 50 000 ex. broșate. Coli tipar 9,50.

Comanda nr. 90 337
Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii"
Piața Scînteii nr. 1 — București,
Republica Socialistă România

Lei 7,75

O. Goga și M. Stan

„RĂZBOIUL" TĂCUT

EDITURA EMINESCU

Colecția Clepsidra